

Cant coral dins la Jornada diocesana a la Sagrada Família.

Evangelització a través de la música religiosa

Ja en els textos bíblics trobem fragments on s'esmenta la força de la música

La música és el llenguatge més pur de l'esperit humà i segons documents històrics, la música de la primera etapa del continent europeu es troba estretament lligada a la litúrgia eclesiàstica. El cant gregorià s'ha considerat com l'origen de la música religiosa i ha anat evolucionant fins als nostres dies, potser més uniformat però mantenint sempre la seva funció de comunicació amb Déu.

Al marge de la música de funció litúrgica, cada vegada es pot gaudir més de la música anomenada d'inspiració cristiana, és a dir, la música moderna que té uns valors cristians clars. A Catalunya

trobem diversos grups que fan d'aquest tipus de música un vehicle d'evangelització, ja sigui directament o a través de valors com la solidaritat i l'amor al proïsme.

En el reportatge us oferim una entrevista a Joaquim Piqué, director des de fa dos anys del Cor de l'Escolania de Montserrat, on ens encomana la seva passió per la música. «Per cantar ens hem de despullar de totes les pors i timideses que ens puguin frenar i ser, sobretot, molt sincers», assegura el jove director.

Pàg. 2, 3, 4 i 5

Comença l'Any de la Mercè

La basílica de la Mercè de Barcelona, en el cambril de la qual brilla esplendorosa aquella princesa de la qual parlava Verdaguier en els seus versos, es va vestir de gala el 29 de gener passat per inaugurar l'Any jubilar mercedari. L'obertura

d'aquest esdeveniment espiritual de tota la diòcesi va tenir lloc en el decurs d'una solemne Eucaristia presidida pel cardenal Ricard M. Carles i concelebrada, entre altres, pel nunci del Sant Pare a Espanya, Mons. Monteiro, i pels bisbes auxiliars de Barcelona.

L'acte va acollir també el lliurament de les medalles que acrediten els nous membres de la històrica Germandat de la Mercè. Amb la inauguració de l'Any de la Mercè tots els fidels són cridats a actualitzar el carisma mercedari i fomentar la reinserció social dels presos i marginats de la nostra societat.

Pàg. 17

Menorca plora la mort del seu vicari general, Mn. Miquel Anglada

Una malaltia sobtada va causar el 25 de gener passat la mort del prevere ciutadellenc Mn. Miquel Anglada Gelabert, a l'edat de 69 anys. Tota la diòcesi ha quedat profundament commocionada amb el traspàs del que era, des de feia poc més d'un any, el seu vicari general.

Una multitudinària missa exequial presidida pel bisbe Joan Piris, a l'església parroquial de Sant Francesc de Ciutadella va donar l'últim adéu a Mn. Anglada. Mons. Piris va ser acompanyat pel bisbe auxiliar de València, Mons. Jesús Murgui; el president del Capítol de la Catedral, Sebastià Taltavull; el vicari general de Mallorca, Andreu Genovart, i la pràctica totalitat dels capellans de l'Illa.

Pàg. 19

Déu ve a l'encontre

L'1 i 2 de març se celebren a Barcelona, al col·legi Sant Ignasi de Sarrià, les I Jornades Catalanes de Pastoral Vocacional sota el lema «Anuncieu i convideu!»

Pàg. 20 i 21

Amb Roncatrin el roncar s'acabarà

Unes aplicacions de Roncatrin abans d'anar a dormir, li asseguren una nit tranquil·la

RONCATRIN
La solució definitiva als roncs sense ser un medicament
902 40 60 80
www.roncatrin.com

Sumari

- Pàg. 9** Justícia i Pau demana al Govern que s'oposi a la guerra
- Pàg. 18** XXXVIII Jornades de Qüestions Pastorals de Castelldefels
- Pàg. 22** La nova rectoria de Constantí, moderna i funcional
- Pàg. 23** Lleida: II Trobada interreligiosa
- Pàg. 30** Un congrés d'Església potencia el cinema

Editorial

Música per a l'esperit

Fa pocs anys, la música gregoriana cantada pels monjos del monestir de Silos es va convertir en tot un èxit discogràfic. Aquella música amb força segles d'història sonava en totes les emissores de ràdio i, fins i tot, en alguns locals de moda entre els joves. Però això no va ser tot, després van aparèixer uns grups moderns que barrejaven els seus instruments musicals del nostre temps: guitarres elèctriques, bateries i teclats amb música religiosa de fons. Es van fer moltes interpretacions d'aquell fenomen, probablement la clau rau en el fet que el públic musical necessita coses noves i que cridin l'atenció per la seva originalitat. I aquelles cançons que molts no havien escoltat mai sonaven a alguna cosa nova i completament diferent del que s'escoltava.

Però hi ha també un altre element a tenir en compte: moltes persones es troben ja una mica cansades de sentir durant tot el dia un tipus de música massa sorollosa, estrident i pesada. Encara que sigui del gust de l'oient, aquest té necessitat de tant en tant d'escoltar un altre tipus de música molt més tranquil·la i relaxada, que li porti una mica de pau en moments de molta activitat.

En aquest sentit, podríem citar l'experiència de molts turistes que arriben al nostre entranyable monestir de Montserrat. Quan senten el cant de l'escolania queden bocabadats i experimenten una certa al·lucinació que els fa sentir com en un altre món. Però aquests visitants ocasionals de la santa muntanya, un cop tornin al seu ambient habitual, continuaran escoltant la música de moda i posant els altaveus del seu vehicle a tota potència, fins a arribar a lesionar-se sensiblement l'aparell auditiu.

La música religiosa tradicional s'ha assimilat gairebé sempre a una sensació de pau i tranquil·litat, i moltes vegades s'utilitza en vídeos, pel·lícules i reportatges, encara que no tinguin cap temàtica religiosa per produir aquesta sensació en l'espectador.

De totes maneres no podem oblidar que avui dia es fa música religiosa de tot tipus, i que visitant una llibreria o discogràfica cristiana trobaríem música de tots els estils i formes. Evidentment que una bona part la constitueix la música tradicional

de l'Església i dels grans compositors que van escriure peces de música sacra, però també trobaríem cantautors i grups del nostre temps que utilitzen tots els ritmes actuals: música melòdica, moguda, rumba, pop, rock...

En alguns col·legis religiosos els nois joves taral·legen amb orgull les melodies del musical que es va fer amb motiu de la beatificació de la seva fundadora o fundador, i amb acords moderns, repassen alguns dels missatges o moments de la vida d'aquella persona santa que va fer possible l'obra educativa on ara es formen. Per a un cristià, la música no pot ser un element de segona línia, perquè ha d'entrar a formar part de la coherència amb què ha de viure la seva fe. Un creient que canti contínuament cançons que ofenen les nostres conviccions religioses o que ataquen els nostres principis morals, no està sent gaire coherent, almenys en l'apartat musical. És important que el cristià, tingui els gustos musicals que tingui, no es deixi influir per cançons allunyades dels nostres principis doctrinals, i que a més tingui un racó més o menys gran per escoltar música estrictament religiosa, amb uns continguts que l'ajudin, de manera similar a quan llegeix un llibre de lectura espiritual o escolta un programa radiofònic o televisiu on es tracta el tema de la fe, o fins i tot quan prega. No oblidem que sant Agustí deia: «Qui canta prega dues vegades.»

La música cristiana és un element important en les celebracions de la nostra fe, fins i tot, es diu que quan no es canta en una eucaristia, aquesta sembla més avorrida. És cert que el més important és el sacrifici de Crist en la missa i que tota la resta és secundari, però també és comprensible que un bon acompanyament musical anima els feligresos, i els fa més participants en la celebració.

Seria bo que ens informéssim una mica de les últimes novetats en música religiosa, i que de la mateixa manera que anem als grans magatzems o a botigues de discos a buscar les últimes novetats de les llistes d'èxits, poguéssim seguir quins són els últims temes que poden ajudar-nos a pregar o a aprofundir la nostra fe mitjançant uns quants acords musicals.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Jordi Curcó, LLEIDA; Marçal Sarrats, MADRID; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blànc i Roman Casanova, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteiras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt i Montserrat Altamirano

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403; Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 80,60 €
Reste d'Europa: 146,74 €
Amèrica i Àfrica: 178,30 €
Àsia i Oceania: 243,82 €

LA TIRA

Per Pilarín

en primer pla

Música religiosa

Els fidels troben en el cant i la música una forma d'obrir el cor a Déu

El concepte de música religiosa fa referència a tota aquella música que té una funció litúrgica. Podem considerar que el cant gregorià ha representat durant segles la música religiosa «oficial» de l'Església romana. D'aquesta dada, es desprèn la idea que en la música litúrgica no dominen els individualismes, no és un fidel qui canta sinó que és l'Església qui fon en una sola la veu dels fidels de totes les edats, segles i generacions.

La música pot considerar-se llenguatge en el moment en què serveix a l'home per posar en comunicació la seva vida interna amb els altres homes. Beethoven va definir la música com «la baula que lliga la vida espiritual amb la vida dels sentits», és a dir, la vida interior amb la que percebem per mitjà de la vista, l'oïda i el gust.

Una música ens pot expressar tristesa o alegria depenent del to. Un text també pot transmetre aquests sentiments segons les paraules que empra. Però la literatura sovint topa amb la dificultat de lliurar-se de les associacions que existeixen entre paraula i objecte extern. Una paraula sempre tindrà connotacions diferents d'acord amb la nostra cultura, època i vivència personal. És per això que una de les virtuts principals de la música, com a llenguatge, consisteix a poder expressar qualsevol estat d'ànim o sentiment sense que hi hagi d'haver cap relació amb els objectes materials, perquè tots els tons són els mateixos per a tots els éssers humans.

La Bíblia i la música

La religió sempre s'ha servit del cant i la música com a vehicle d'expressió i comunicació amb Déu. A la Bíblia es poden trobar passatges que parlen de la música. En el segon llibre de les Cròniques, cap. 20, trobem un dels textos que fa referència a aquest art. El rei Josafat, davant d'una imminent invasió de pobles enemics, s'atemorix. L'Esperit de Déu respon per boca d'un profeta que anuncia al rei i al poble que no hauran de barallar-se, que Jahvé guanyarà la batalla per ells, i ells podran observar la salvació de Jahvé. El verset 21 diu: «Llavors va reunir l'assemblea del

poble per designar un grup de cantors que lloessin el Senyor quan fes aparèixer la seva santedat. Col·locats al davant de les tropes, havien de cantar: *Enaltiu el Senyor; perdura eternament el seu amor.*» Quan comencen les aclamacions i lloances d'aquest grup de músics i del poble sencer, Déu els concedeix una victòria miraculosa i inesperada: els diferents pobles que pretenien envair-los es barallen entre ells i es

Cor de l'Escolania de Montserrat.

Cor de cant gregorià en la XV Temporada Musical a la Romànica.

maten els uns als altres. I aquell lloc va anomenar-se des d'aquell dia la vall de Beraká, que en hebreu significa «benedicció», perquè va ser allà on Jahvé els beneí.

Orígens de la música cristiana

Els primers vestigis musicals de què disposem en la cultura Occidental se'ns presenten sota el signe religiós. En un principi, la música hebrea i grecoromana va exercir una gran influència en l'Església catòlica, ja que els jueus són els primers

adeptes d'aquesta nova religió. El papa Gregori I el Gran (segle VII) porta a terme una important obra que tindrà molta transcendència en la història de la música. Va manar a una comissió d'experts que estudiés i recopilés el cant de l'Església fins a arribar a una selecció que és la que va donar origen al futur cant de l'Església universal, i que, posteriorment, en honor d'aquest Papa se'l va anomenar *cant gregorià*. A partir d'aquell moment, aquest cant es va anar imposant a totes les nacions cristianes. En un principi, la tradició oral

va ser l'únic mitjà que va permetre transmetre el cant gregorià de generació en generació. Més endavant, entre els segles IX i XI, van aparèixer els primers indicis reveladors de l'intent de fixar gràficament les ondulacions de la melodia gregoriana. Cada nucli de fermentació musical va crear el seu sistema de representació gràfica.

La música en general va anar trobant les seves normes de desenvolupament que la van portar a l'eclosió polifònica del Renaixement en les seves dues grans branques: la «profana» i la «religiosa», que va cristallitzar principalment en misses i motets. Amb elles s'arriba a les grans formes del barroc (l'oratori i la cantata) en què a la funció coral se li afegeix una important participació instrumental.

Després, els compositors (Bach, Mozart, Beethoven, Haendel...) van persistir en la creació de música així adjectivada.

I potser l'última forma musical d'autèntica significació religiosa ens arriba gràcies al misteriós i ancestral sentit rítmic que els esclaus negres d'Alabama i d'altres estats del sud d'Amèrica van inserir als cants que els ministres de les confessions protestants els ensenyaren en evangelitzar-los. En els cants espirituals trobem l'última manifestació religiosa musical d'Occident. (N.N.)

Músiques Religioses del Món

En la majoria de civilitzacions, el naixement i la posterior vigència de la música ha anat sempre lligat a la religió. Pràcticament totes les religions han fet ús d'aquest art. Unes li han donat més importància que d'altres, més ritme, o textos més espirituals, però totes s'han servit de la música per expressar la seva espiritualitat. El Festival de Músiques Religioses del Món, que se celebra cada any a Girona, mostra, sempre des d'una vocació ecumènica, la gran varietat de músiques religioses i espirituals.

Asif Ali Khan, músic pakistanès.

Ensemble Kabul, grup d'Afganistan que ofereix músiques de les diverses ètnies d'aquest país.

L'ENTREVISTA

Joaquim Piqué, director del Cor de l'Escolania de Montserrat

—Diuen que les paraules són limitades, que amb frases no es pot expressar prou bé allò que sents. Passa el mateix amb els pentagrames?

—Hi ha una mica d'això. Les notes només són una part de la música, però tot allò que fa referència a la part espiritual és la que com a intèrpret s'ha de buscar i comunicar. Comunicar a qui ens està escoltant allò que realment el compositor a l'hora d'escriure aquella partitura, limitat al paper i l'escriptura, volia transmetre. Això és el que jo busco en la música, i per aquesta raó no vull que els escolans siguin unes màquines de dir notes sinó que vegin en cada una el sentit i el perquè, però no un perquè teòric —això és la dominant o la tònica— sinó més a nivell sensorial. Tu cantes un *Stabat Mater* i realment el que comuniques a la gent és el patiment d'una mare davant del seu fill mort. Com a músic, poder expressar aquest dolor és el més gran que hi ha. I amb el sentiment d'amor, el mateix. Per exemple, a Montserrat cantem una salve, la salve del P. Gregori, on hi ha una passió i un enamorament per la Mare de Déu molt fort.

—Com pot demanar a uns nens que no han estat mai enamorats que cantin un *Per tu sospirem enamorats*?

—La veritat és que em veig obligat a fer uns assajos força alternatius; amb molts exemples, i si convé, em llenço al terra o em poso un nas de pallaso. Jo no els puc explicar què és estar enamorat però sí que els puc demostrar què és estar enamorat per aquella música. I intento que ho visquin de la mateixa manera que ho visc jo, disfrutant i sentint aquell plaer o aquella tristesa quan s'ha de sentir.

—Encara que ho cantin cada dia?

—El fet de cantar la salve cada dia pot fer que caiguis una mica en la rutina però aquest també és un aspecte amb què s'ha de lluitar. Jo els poso sovint l'exemple del cuinar. Els seus pares cuinen cada dia i cada dia fan el menjar bo, no el faran dolent perquè sigui dilluns i en canvi, el diumenge, com que vénen els avis, el faran bo. Potser el faran més senzill, però no el faran ni caducat ni es deixaran la sal perquè si no, no te'l menges. Doncs el fet de cantar cada dia és com això. Cada dia cantem una salve però cada dia l'hem de fer nova i vull que expressin el mateix i que sigui bona perquè se la mengin.

—Va evolucionant el repertori de l'Escolania?

—Ho intentem. Pel que fa a la litúrgia, el que fem és anar repescant coses que potser fa molts anys que no s'han cantat; per exemple, hi ha motets que fa 30 o 40 anys que no s'han cantat. Però ampliar-ho costa bastant, sobretot pel dispendi d'hores que suposa fer una cosa nova. I això

Hi ha músics que aferrats a un micro i una guitarra et poden deixar captivat per unes cançons. Però n'hi ha d'altres, pocs, que sense cantar ni tocar res, et deixen fascinat per la música. Joaquim Piqué fa dos anys que és al capdavant del Cor de l'Escolania. És laic, jove i quan parla de la seva feina, creix. Tant, que sense ser ni alt ni gros, omple tota una sala d'entrevistes.

«La veu és l'instrument més perfecte»

que muntar una obra és relativament senzill perquè el de l'Escolania és un cor que et llegeix una partitura ràpidament. Ara, una cosa és muntar-la i una altra cosa, fer-te-la teva, fer-la amb el sentit i la forma de cantar que jo li vull donar.

—Què té la veu d'especial que no tingui un altre instrument?

—La veu és un instrument intern, molt lligat al nostres sentiments i a la nostra ànima. Amb la veu has de ser sincer, no et pots amagar perquè si ho fas, no et surt. Crec que la veu és l'instrument més perfecte quant a acte de sinceritat i de donació a qui t'està escoltant.

—Amb aquestes afirmacions a un li vénen ganes d'aprendre a cantar. Per cert, són innates les aptituds musicals o encara hi som a temps?

—Jo crec que hi ha caràcters més positius o més favorables a ser músics que d'altres. Hi ha el caràcter «artista», que és el d'aquell nano espontani, que tant si es posa a cantar com a ballar, expressa. El que és indubtable és que per fer música has de ser capaç d'expressar. I per ser cantant, a més, has de tenir un caràcter especial per poder-te despullar de totes les pors i timideses que et puguin frenar a l'hora de cantar. Hi ha nens que es posen davant del públic i els brillen els ulls, en canvi, n'hi ha d'altres que estan cantant però amb els ulls t'estan demanant perdó. Jo tinc amics que quan canten sembla que t'ho estiguin dient a tu, t'atrapen amb la mirada i no et deixen fins que han acabat. Això és saber comunicar.

—Crec que el coneixement musical que adquireixen els escolans els influeix en la resta d'assignatures?

—El que és cert és que en la música hi ha part de matemàtiques, de biologia, i que fent música fas història i que si fas història entens molt més bé la música. Totes les disciplines van molt lligades i el fet de ser músic et dona una sensibilitat que es pot estendre a les altres matèries. I això els ho intento demostrar; si vaig pel passadís i sento que parlen de física o d'algun tema que jo més o menys puc lligar amb l'assaig, els ho trec. Jo tenia un professor que explicava la història de la música des d'un punt de vista social; la música era com era perquè també la societat era com era i tenia els valors que tenia. Un compositor és hereu del moment que

«Per ser cantant, has de tenir un caràcter especial per poder-te despullar de totes les pors i timideses que et puguin frenar»

viu. I saber tot això et dona més recursos per aproximar-te al que sentia el compositor i a com ho volia expressar.

—Hi ha cap compositor o cap estil musical amb el qual se senti més connectat?

—M'agraden molt els clàssics per la seva senzillesa. Sempre dic als escolans que cantin tan senzill com puguin, amb simplicitat. De la mateixa manera que nosaltres naixem, morim i entremig fem un camí amb moments més importants i més decadents, la música —des d'una gran simfonia fins a una nota— també ha de tenir un principi, un punt culminant i un final.

—Abans ha dit que el compositor és hereu del moment que viu. Això aniria lligat amb la importància de la contextualització de la música?

—El context de la música té molta importància. Hi ha expressions musicals d'arrel molt tradicional que estan molt ubicades en un espai concret i que potser fora d'aquell context et costa fer-te-les teves. Jo, per exemple, trobo molt diferent anar a un concert de gospel pelat format per gent del país que anar a una celebració evangèlica on el cor és un cor negre que quan criden *alleluïa* criden perquè realment ho senten i perquè estan en una eufòria col·lectiva. I el mateix em passa amb el gregorià; si tu un dia vas a vespres i canten gregorià, ho admets perquè estàs situat en l'ambient; ara, anar a un concert de gregorià a seques...

—Quins projectes teniu per a aquests propers mesos?

—Aquest febrer estem fent una col·laboració amb el Liceu en què els escolans intervenen uns minuts a l'òpera *La dama de piques*. I després, al marge d'alguns concerts —dos al país i un a Itàlia— ja ens hem de posar a treballar fort per preparar la litúrgia de Setmana Santa. (N.N.)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Diumenge, dia 16 de febrer a les 17.30 h acte d'aniversari amb missa d'acció de gràcies i festa en honor de les persones residents.

www.residenciapmiralles.org

e-mail: persones@teleline.es

La música d'inspiració cristiana, instrument d'evangelització

Segons el cantautor i capellà Mn. Xavier Morlans, no s'ha de confondre el terme de música religiosa amb el de música d'inspiració cristiana, on s'inclouen les músiques modernes. Aquest cant modern, però, pot tenir dues modalitats: evangelització indi-

recta a través de valors com la solidaritat o el tracte preferent als pobres, o explícitament, parlar de Jesucrist com a Salvador. A Catalunya hi ha força grups cristians però és a Sud-amèrica on trobem més tradició.

La cançó en general és un poderós ressort de mobilització entre els joves. La música d'inspiració cristiana presenta una Església més divertida, més propera i fa entendre que l'Evangeli no és una cosa passada de moda. És a dir, pot ajudar que la joventut d'avui dia trobi, amb més comoditat, un espai dins l'Església. En l'expressió de la fe es viuen moments de tranquil·litat on es necessita música calmada i fins i tot silenci, però també se'n viuen d'altres plens de joia i alegria en què convé trobar música que estigui lligada a aquests sentiments. Això és el que es proposen molts d'aquests grups musicals. N'hi ha de molts tipus. La formació 70 x Set dedica els beneficis que obté amb la venda dels seus cd's als projectes de Proide, una ONG que treballa sobretot a Àfrica. Arass és un altre grup format per jesuïtes que seguint els passos de Kairoi, grup marista i un dels més veterans, també ha volgut transmetre la seva vivència de fe. Amb les seves cançons no busquen només moure el cor interiorment sinó portar a l'acció i al compromís. Per a tots ells la música és l'instrument que Déu els ha donat per expressar-se de manera espiritual. A més, el fet de pertànyer a un grup els fa compartir la fe de forma comunitària, una cosa bàsica vivint en una societat individualista com la nostra.

«Jesús és el rock'n roll que dona marxa al meu cor»

Betània és un grup de pregària i de rock al mateix temps. És també un grup d'unes 25 persones que es reuneixen cada dijous per oblidar-se dels maldecaps del dia a dia i

posar-se junts davant de Déu. Es fa difícil definir-lo, així que tal com ens va dir Imma Pallet, un dels membres, «val més que ho veieu.»

El lloc de trobada és a Santa Maria, una església del barri barceloní de Sants situada al capdamunt d'una llarga escalinata. Les seves dimensions i la fredor del marbre no conviden gaire a posar-se a cantar però ja són les nou del vespre i d'alguna capella lateral arriben uns acords de gui-

El grup 70 x Set.

tarra. Mentre els músics comencen a escalfar, els membres del grup van arribant i, traient-se ràpidament jaquetes i bufandes, es van afegint a l'assaig. Són cançons animades, amb lletres que s'encomanen. Si que tenen cantors però pràcticament no els fan servir, i és que no tenen prou mans. Betània és un grup molt peculiar. Cadascú acompanya les cançons al seu

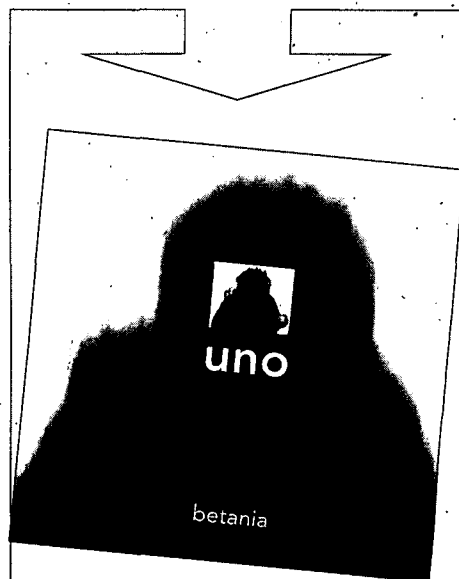
aire; aixecant les mans, ballant, aplaudint... i captivat per tanta espontaneïtat t'adones que aquelles cançons soltes que havien començat com un mer escalfament ja són la pregària en si. Vaja, que no hi ha hagut cap «comencem?». Són molt acollidors amb la gent que arriba nova al grup o que simplement hi va un dia per conèixer-les. De sobte, una cançó que semblava acabada la comencen a allargar amb uns

acords suaus. Aleshores és el moment en què cadascú es dirigeix a Déu. Uns agenollats, uns de peu, uns en català, altres en castellà; se sent un parenostre, una reflexió, una confessió... A poc a poc, les veus van apagant-se fins que es fa el silenci. És aleshores quan t'adones que la música ja feia uns minuts que havia parat; que les veus que havien començat seguint una melodia havien acabat seguint el cor. Continuen les cançons fins que, tots ben ficats en la pregària, algú es dirigeix a la resta dels companys per comentar un fragment de l'Evangeli. Cada dia és algú diferent, perquè a Betània no hi ha res ni ningú que dirigeixi, tan sols l'escalfor de la fe viscuda en comunitat.

Música a Internet

La música d'inspiració cristiana té molta importància en països com el Brasil, Guatemala o el Perú. Allà existeixen un munt de grups que, a més, penegen les seves cançons i concerts a les pàgines d'Internet. A la web espanyola, *trobador.com*, de música i art religiós, es poden trobar moltes cançons d'inspiració cristiana amb els seus acords, així com les trajectòries de cantautors, articles, dades i informació sobre concerts.

Reportatge: Núria Naval

Josep Asunción és compositor de Betània

El grup disposa d'una casa a Horta de Sant Joan on passen alguns caps de setmana. En contacte amb la natura, amb tranquil·litat, lluny dels maldecaps de la feina i la ciutat, és on troba els millors moments per compondre.

—D'on li ve la inspiració a l'hora de compondre cançons cristianes?

—Moltes lletres neixen de la nostra experiència religiosa i de la pròpia vivència espiritual i comunitària. I moltes d'elles també estan inspirades en textos de diferents místics com santa Teresa de Jesús o sant Joan de la Creu. Quasi totes les cançons les componem a la casa d'Horta de Sant Joan. Recordo que una nit que havíem fet una foguera, quan la gent ja començava a anar a dormir, jo em vaig quedar contemplat les brases del foc. Em vaig sentir identificat amb aquelles brases de vermell viu que encara resten enceses quan el foc ja fa estona que s'ha apagat. Jo vull que la meua fe sigui com aquestes brases, que mai no acabi d'apagar-se.

—Creu que hi ha alguna diferència a l'hora de compondre una cançó d'inspiració cristiana i una que no ho sigui?

—Per a mi no hi ha gaire diferència. En una expressaràs l'amor a Déu i no l'amor a una noia, per exemple, però tots dos són sentiments molt humans. A més, les cançons d'inspiració cristiana no són només aquelles que es dirigeixen explícitament a Déu sinó també aquelles que expressen valors com la solidaritat.

—Quants discos tenen gravats?

—Vam començar gravant en caset un grup de pregària. Però no teníem gaires diners i la veritat és que la producció no era de gaire qualitat. Després ja vam gravar dos cd's ben fets on gairabé totes les cançons eren nostres. *Más fuerte que la muerte* i *Uno*. D'aquest últim, n'estem molt satisfets i ens ha animat a seguir treballant.

—Com a grup de música, quins són els projectes més immediats?

—Ara a l'estiu gravarem el tercer CD. I d'aquí a uns mesos farem una actuació a València.

Una història singular

De músic «rocker» a frare carmelita

Pierre Giacomini va néixer a França el 1955. Va estudiar lletres i va participar en diversos cercles artístics. Va despuntar com a solista en un conjunt de rock. Cantautor de renom, va gravar sis discos. El 1987 va quedar fascinat per la poesia de santa Teresa de Jesús: «En els seus poemes jo sento una música de paraules. No la llegeixo, l'escolto», va afirmar Giacomini en una entrevista. I a partir d'aquell moment va encaminar les seves passes cap al convent carmelita de Montpeller. Va ser ordenat sacerdot el 1996. Va ingressar a l'orde amb la idea d'abandonar tota activitat musical. Però va continuar llegint santa Teresa i es va adonar que les seves paraules, contextualitzades en la cultura d'una jove de fa més d'un segle, tenien una certa radicalitat, corresponent a l'estat d'urgència i confusió que manifestava la música rock. «En el fons de la dolçor teresiana hi ha un foc devorador.» I a partir d'aquell moment es va proposar comunicar aquest foc teresià amb l'expressió musical, que vol cridar aquesta mateixa exigència d'amor. Els seus quatre discos dedicats a aquesta mística van dirigits, sobretot, als joves que estan lluny de l'Església, als seus amics agnòstics que desconeixen els escrits d'aquesta santa. «Com a cantant carmelita procuro unir aquesta dissociació que existeix entre cultura actual i cultura cristiana.»

AVANÇAMENT DE LA PROGRAMACIÓ PER AL 2003

Egipte i creuer pel Nil

del passat faraònic al cristianisme primitiu

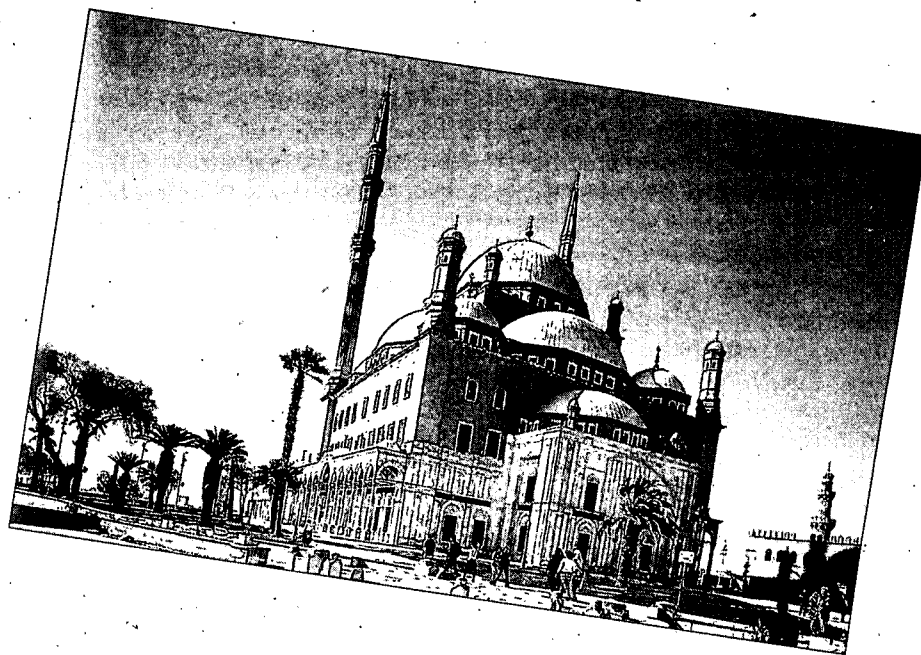
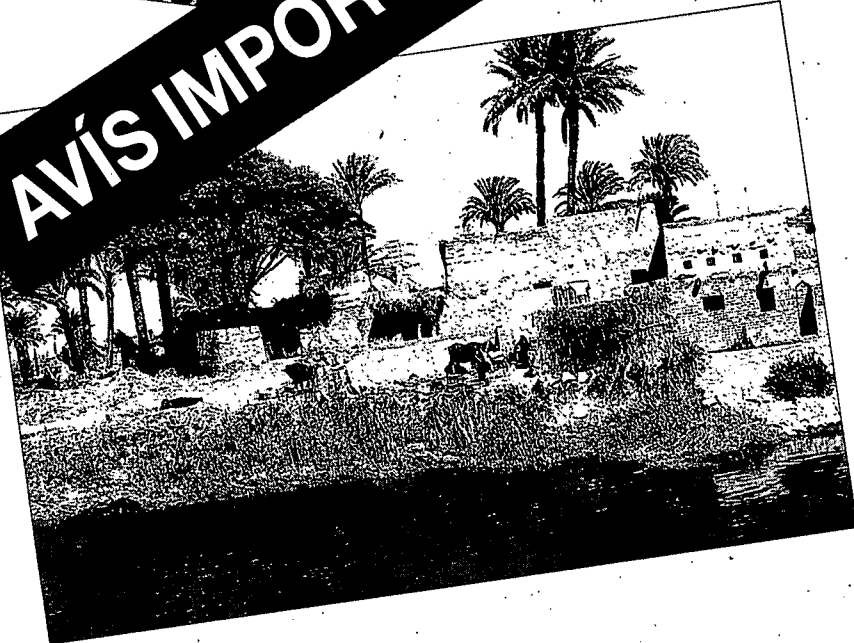
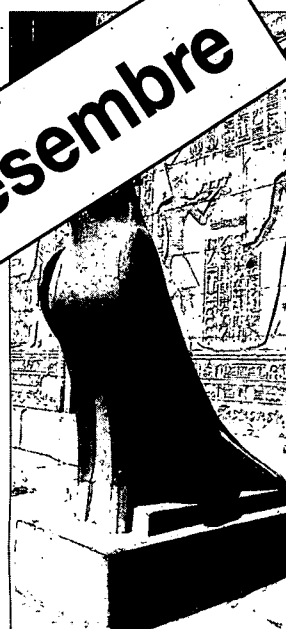
del 24 de febrer al 7 de març del 2003

VISITES:

- El Caire
- El Minià
- Tell-el-Amarna
- Memfis
- Sakara
- Gizeh
- Tebes
- Luxor
- Karnak
- M...

- Kom Ombo
- Aswan
- Abu Simbel

AVÍS IMPORTANT: Canvi de dates, de l'1 a l'11 de desembre

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

G.C. 612

DEMANEU INFORMACIÓ A: AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

Filipines

església en el món

La família, esperança de la humanitat

■ Celebrada la IV Trobada Mundial de la Família

MANILA.— El 26 de gener es va clausurar a Manila la Trobada Mundial de la Família amb una eucaristia que va aplegar sis cardenals, 245 arquebisbes i bisbes, 360 sacerdots i un milió de fidels. El cardenal Alfonso

López Trujillo, president del Consell Pontifici per a la Família, va presidir la missa en nom de Joan Pau II i va destacar que «a la societat del segle XXI l'Església encara hi té una paraula a dir en el tema de la família».

La Trobada Mundial de la Família va tenir lloc del 22 al 26 de gener a Manila sota el lema «La família cristiana: una bona notícia per al tercer mil·lenni» i va reunir famílies de 76 països. En la delegació espanyola, presidida pel bisbe de Sogorb-Castelló i president de la Subcomissió Episcopal de Família i Vida, Mons. Juan Antonio Reig, hi havia el matrimoni José M. Gea i M. Belén Vendrell, una parella compromesa amb la Pastoral Familiar de Sogorb-Castelló. Aquest matrimoni ja és veterà en aquesta mena de trobades ja que també ha assistit a la de Rio de Janeiro (1997) i Roma (2000). Per a José M. i M. Belén, l'experiència a Manila ha estat «molt interessant. Llàstima que el Papa no hi hagi pogut estar físicament present. Se l'ha trobat a faltar».

Els tres primers dies es va desenvolupar un congrés teologicopastoral, en el qual el cardenal López Trujillo va destacar que «obertament o furtivament s'ataca les famílies i la vida; la violència amenaça la pau i hi ha sobretot la tendència d'imposar codis ètics contra la voluntat de Déu i contra el bé de l'home». Paral·lelament, es va celebrar un congrés per a nens. Aquest congrés es va orientar perquè els més petits puguin ser protagonistes de la vida de família.

El dissabte 25, en una vigília celebrativa, unes 350.000 persones van sentir testimonis de famílies dels cinc continents. Joan Pau II va intervenir en directe a través de la televisió. «De les paraules del Papa, ens vam quedar que va indicar que la família és l'esperança per a la família i per a la societat», explica el matrimoni espanyol. Abans de les paraules del Bisbe de Roma havien intervingut diferents famílies dels cinc continents que es van desplaçar

El Papa va enviar des de Roma el seu missatge a les famílies.

a Manila per participar en la trobada. El Pontífex va parlar des del Vaticà, envoltat de famílies immigrants filipines que viuen a Roma: «La família fonamentada en el matrimoni és patrimoni de la humanitat, és un bé gran i molt apreciable, necessari per a la vida, per al desenvolupament i per al futur dels pobles.»

Al final de la seva intervenció, el Papa va anunciar que la propera trobada de la família tindrà lloc a València l'any 2006. «El Sant Pare estima tot el que es fa a les diòcesis espanyoles en la Pastoral de la Família», asseguren José M. Gea i M. Belén Vendrell, «a València la Pastoral Familiar és molt activa i són molts els laics que hi treballen. L'Església espanyola és molt conscient que el futur de l'Església i de la societat és la família». Per a aquest matri-

moni, la Trobada Mundial de la Família «és la culminació d'una feina que es porta a terme durant els tres anys anteriors. Revitalitza la Pastoral Familiar del lloc on té lloc la trobada. És com si posés les piles per al futur. És la culminació i l'empenta per començar una nova etapa subratllant tres aspectes: treballar els matrimonis perquè l'índex de divorcis és molt alt, matrimonis oberts al do de la vida i l'educació dels fills en la fe i en els valors humans».

L'Església filipina

José M. Gea i M. Belén Vendrell han tornat de les Filipines molt impressionats per l'Església i el poble que hi han

descobert: «Ens ha cridat molt l'atenció trobar-hi catòlics de tradició hispana. Els seus patrons són sant Jaume, la Mare de Déu de Guadalupe i la Mare del Déu del Pilar. Hi hem viscut la comunió a fons. Els filipins tenen un caràcter molt acollidor.» Tot i que cada trobada és diferent, hi ha una cosa que tenen en comú: «La fraternitat i la comunió. Ens trobem amb gent d'arreu del món, de diferents cultures i realitats socials, units per la fe. Ens sabem fills d'un mateix pare, Déu, i d'una mateixa mare, l'Església.»

Una altra cosa que els ha impactat és l'estimació per la família i per la vida que es té a les Filipines. En especial, recorden unes paraules de l'arquebisbe de Manila, el cardenal Jaime Sin en les quals deia que «les Filipines és un poble pobre, però ric perquè té

Propera cita, a València

La designació de València «és un regal de Joan Pau II que es convertirà en una gràcia extraordinària per a totes les famílies valencianes». Així s'expressava Mons. Agustín García-Gasco, arquebisbe de València, en conèixer que la propera seu de la Trobada Mundial de la Família serà València. I afegia: «Aquest compromís ens portarà a preparar amb entusiasme i generositat aquesta trobada.» El prelat també ha manifestat la seva convicció que «la família és, avui més que mai, l'esperança de la humanitat, és el que construeix la societat» i, per això, «quan les famílies van bé, la societat va bé. (...) La defensa de la família és el camí de l'autèntic progrés per a la humanitat».

Per a Juan Manuel Tomás, secretari regional de la Federació Espanyola de Religiosos de l'Ensenyament a la Comunitat Valenciana, la designació de València és un suport al «paper important que desenvolupa particularment l'arxidiòcesi pel que fa a la creació de fundacions per ajudar les famílies, que és un dels pilars bàsics de la societat, juntament amb l'escola i la parròquia». L'arxidiòcesi de València ha promogut en l'última dècada la creació de nombroses iniciatives per a la promoció de la família, entre altres, el Pontifici Institut Joan Pau II per a Estudis sobre el Matrimoni i la Família, escoles de promesos i escoles de pares, així com la creació d'un Forum de Família integrat per totes les associacions i moviments familiars catòlics presents a la diòcesi. (AVAN)

cura i estima els seus infants, els seus malalts i la gent gran perquè confien en Déu».

D'aquesta IV Trobada, el matrimoni Gea-Vendrell s'ha emportat dues imatges: «D'una banda, el fervor popular, espontani i intens, i l'amor senzill a Jesús, reflectit en una processió amb el Sant Nen; de l'altra, la mirada del Papa. Com amb els seus ulls ens deia que volia estar físicament amb nosaltres. És la imatge del pare que vol estar al costat dels seus fills.»

Rosa María Jané Chueca

VATICÀ

Creat un vocabulari sobre la família

ROMA.— La confusió i la manipulació en la terminologia sobre família i vida promoguda per uns quants grups ideològics i governs ha portat al Consell Pontifici per a la Família a redactar el *Lexicó de la família*. El projecte s'ha fet a petició de les ONG catòliques i d'uns quants governs que participen en les conferències organitzades per les Nacions Unides. El treball surt ara en italià amb gairebé mil pàgines i 78 veus compilades per 16 experts italians i 8 d'estrangers. En les traduccions, que es publicaran durant aquest any, s'afegiran mots desenvolupats per experts propis de l'àmbit cultural de cada idioma. (Zenit)

VENEÇUELA

Els bisbes rebutgen les amenaces del govern de Chávez

CARACAS.— La Conferència Episcopal de Veneçuela (CEV) ha considerat com «amença» la carta que el govern del president Hugo Chávez va enviar als bisbes i on els va demanar d'abstenir-se de parlar sobre la crisi política que travessa el país. Mons. Baltasar Porras, president de la CEV, ha explicat que l'Església no es pot apartar de la realitat d'un país i que els bisbes no deixaran de fer «contactes amb tots els sectors davant la violació dels drets humans». Demanar a l'Església que es «tanqui als temples, no és sa en una societat que vol ser democràtica». La Direcció de Justícia i Cultes del Ministeri de l'Interior i Justícia va enviar un comunicat a la CEV en el qual demana no fer «proselitisme polític». Els prelats reiteradament han assenyalat que s'abstenen de qualsevol activitat política al país, però no han deixat de fer crides a les diferents parts enfrontades per treballar per la reconciliació nacional i no han tingut cap inconvenient en denunciar els abusos, les violacions de drets humans i els excessos verbals del mandatari. (ACI)

ESTAMPES · ROSARIS · PESSEBRES · OLIS · TRÍPTICS · RETAULES · IMATGES RELIGIOSES · MEDALLS · RESTAURACIONS · MIRALLS · ICONES · ORFEBRERIA.

Estamperia San José

Boters 7 i 9
08002 Barcelona

Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: sugerencias@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

Vaticà

Els mitjans de comunicació, al servei de la pau

ROMA.— El Papa torna a demanar als mitjans de comunicació que promoguin la pau. En aquesta ocasió ho fa a través del missatge per a la 37a Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, que se celebrarà l'1 de juny del 2003.

L'escrit papal du per nom *Els mitjans de comunicació social al servei de l'autèntica pau a la llum de la «Pacem in terris»*, amb data del 24 de gener, festa de sant Francesc de Sales, patró dels periodistes. El Papa ja va dedicar el missatge per a la Jornada Mundial per a la Pau (1 de gener) a recordar l'encíclica *Pacem in terris*, del seu predecessor Joan XXIII. Aquesta encíclica, considerada la «carta magna» de la doctrina social de l'Església, ja veia els mitjans d'informació com a instruments per «fomentar i estendre la coneixença mútua entre els pobles».

Un dels apartats més incisius del nou text de Joan Pau II està dedicat als «mitjans de comunicació i la veritat». Hi diu que «l'exigència moral fonamental de tota comunicació és el respecte i el servei a la veritat» i que, en aquest sentit, «els mitjans massius tenen una irrenunciable responsabilitat, ja que constitueixen l'escena des d'on avui s'intercanvien les idees i on els pobles poden créixer en solidaritat».

Joan XXIII ja defensava el dret a « cercar la veritat lliurement », escriu el Papa polonès, lamentant que a vegades els mitjans no cerquin aquesta veritat i es dediquin a desinformar, a ser agents de propaganda i mitjans «al servei d'interessos estrets o perjudicials». El Papa demana «resistència» davant d'aquests errors per

part dels homes i dones dels mitjans, així com de l'Església i d'altres grups responsables.

Evitar les divisions

Un altre aspecte resseguit per Joan Pau II és la contribució dels mitjans de comunicació a la justícia: s'ha d'evitar que els mitjans promoguin la divisió entre grups, «per exemple, en el nom de la lluita de classes, del nacionalisme exacerbant, de la supremacia racial, de la neteja ètnica o altres». Segons el Pontífex, «enfrontar uns i altres en nom de la religió és un error particularment greu contra la veritat i la justícia, com ho és també el tractament discriminatori de les creences religioses». Pel que fa a la llibertat, el text del Papa per a la Jornada de les Comunicacions Socials explica que els mitjans han de ser lliures i usar correctament aquesta llibertat. La seva situació privilegiada els obliga a

Els mitjans han de ser agents de pau.

estar per sobre de preocupacions comercials i a servir les veritables necessitats i interessos de la societat.

Un apartat especialment significatiu del text està dedicat a l'amor. El Papa recorda que els mitjans són «actors claus en el món actual» i que el seu poder pot suscitar una reacció pública positiva o negativa amb molta velocitat. Els homes i dones dels mitjans, segons el Papa, tant per vocació com per professió, «estan cridats a ser agents de pau, de justícia, de llibertat i d'amor».

Miriam Díez i Bosch

La relació amb els ortodoxos orientals progressa

ROMA.— El Papa va rebre el 28 de gener els membres del Comitè Preparatori de Diàleg Teològic entre l'Església catòlica i les Esglésies ortodoxes orientals, una comissió que potser aconseguirà superar un cisma que dura quinze segles. Joan Pau

II es va dirigir a aquests amb el nom «dels meus venerables germans caps d'aquestes Esglésies», i va recordar agraït els diversos cops que ha pogut reunir-s'hi. Pel que fa als membres catòlics del comitè, el Papa els va dir content que «hi ha hagut un

progrés ecumènic entre l'Església catòlica i les diverses Esglésies orientals». Per al Papa, «s'ha arribat a declaracions essencials pel que fa a les controvèrsies essencials sobre la cristologia i això ens autoritza a professar junts la fe que posseïm en comú». Segons el Papa, els esforços a nivell teològic han de dur a «la comunió plena en la veritat i en la caritat». Joan Pau II va tenir present que molts dels participants són de l'Orient Mitjà i va voler pregar per tal que «aquesta regió sigui preservada de l'amenaça de la guerra i d'ulterior violència», tot demanant que la tasca ecumènica apunti sempre a la construcció d'una «civilització de l'amor».

Les antigues esglésies d'Orient que ara dialoguen amb Roma estan separades des de fa 1.522 anys, concretament des del Concili de Calcedònia (451), assemblea conciliar que va definir la natura humana i divina de Jesucrist «dues natures en una persona». Les Esglésies en qüestió són l'Església apostòlica Armènia; el patriarcat ortodox d'Egipte; el siroortodox d'Antioquia; l'Església ortodoxa d'Etiòpia, la d'Eritrea i l'ortodoxa síria de Malankar. (M.D.B.)

Excomunió per a les set dones «ordenades» al Danubi

ROMA.— Un decret de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, amb data 21 de desembre del 2002, confirma l'excomunió de les set dones que van ser ordenades en una barca al Danubi per un bisbe cismàtic. El decret, fet públic a través d'un comunicat distribuït per la sala de premsa de la Santa Seu, afirma que s'ha rebutjat el recurs que aquestes dones van presentar al decret d'excomunió amb data de 5 d'agost. La Santa Seu considera que el rebuig a complir amb les indicacions de l'Església s'ha agreujat encara més pel fet que algunes dones han creat grups que dissenteixen de manera oberta amb el Papa i els bisbes diocesans.

«La pena no és només justa sinó necessària», es llegeix al decret, «amb l'objectiu de tutelar la recta doctrina, salvaguardar la comunió i la unitat de l'Església i orientar la consciència dels fidels». La firma del decret correspon al prefecte de la Congregació, Joseph Ratzinger, i a Tarcisio Bertone, avui arquebisbe de Gènova i, en el moment de firmar, secretari de la Congregació per a la Doctrina de la Fe. El Papa ha aprovat expressament el decret i n'ha demanat la publicació.

Els fets van tenir lloc a l'estiu: el bisbe argentí cismàtic Rómulo Antonio Braschi, fundador d'una comunitat que es diu cristiana, va ordenar set dones catòliques, ordenació que l'Església catòlica no considera vàlida perquè la veu contrària a la voluntat de Jesucrist i no se sent autoritzada a l'ordenació de dones. Les dones excomunicades són alemanyes, austríaques i una nord-americana. Christine Mayr-Lumetzberger, Adelinde Theresia Roitinger, Gisela Forster, Iris Müller, Ida Raming, Pia Brunner i Dagmar Braun Celeste (que es va presentar amb el nom d'Angela White). L'excomunió és un càstig que exclou de la comunitat i de diversos actes eclesiàstics en què l'excomunicat no pot participar. Amb tot, els teòlegs sempre han assenyalat que l'excomunió apunta a la reconciliació. (M.D.B.)

COSTA D'IVORI

Camí de reconciliació

ABIDJAN.— «L'acord aconseguit el 24 de gener posa les premisses per pacificar Costa d'Ivori» diu Mario Giro, representant de la Comunitat de Sant Egidí en els col·loquis de Marcoussis. En la localitat francesa s'han desenvolupat les negociacions entre les diferents parts ivorianes per posar fi al conflicte. «Cal subratllar», assenyala Giro, que «aquest acord afronta tots els problemes de la crisi: la qüestió de la ciutadania, les relacions entre les regions del nord i del sud... s'ha intentat donar resposta a tot. És cert que en alguns punts s'ha assolit un compromís parcial, però el fet important és que s'han començat a discutir». Segons el representant de Sant Egidí, s'ha començat a recórrer el bon camí. No obstant això, no tothom ha rebut de bon grat aquest acord: «Els extremistes que no volen la pau no han desaparegut i es recolzen sobre una massa de joves en atur, fàcilment manipulables.» (Fides)

NÚRIA ALBERT I MONTANER

Antiga col·laboradora d'aquesta publicació, morí a Barcelona el 4 de desembre del 2002, a l'edat de 75 anys. El seu marit, Jordi Roqueta i Gili, i els seus fills Francina, Jordi, Núria i Isabel, notifiquen a llurs familiars i amics que se celebrarà una missa a la seva memòria a l'església Mare de Déu dels Àngels, Balmes 78, el dijous 6 de febrer proper a les 20 h.

Espanya

Justícia i Pau demana al govern espanyol que s'oposi a la guerra

■ Diverses organitzacions socials i institucions religioses promouen un manifest

MADRID.— Justícia i Pau Espanya i el Departament de Justícia i Pau de la Conferència Espanyola de Religiosos (Confer), juntament amb diverses organitzacions socials i institucions religioses, han fet un manifest contra la guerra a l'Iraq. En el text demanen al govern espanyol que s'«oposi a aquesta aventura sense retorn que seria la guerra», en recordar que Espanya és en aquests moments membre del Consell de Seguretat de les Nacions Unides.

Diguem no a la guerra! és el títol del document que surt a la llum davant dels preparatius per a una acció militar contra l'Iraq. «La guerra no és mai una fatalitat davant de la qual cal resignar-se, sinó que sempre significa una derrota de la humanitat que cal evitar», diu el manifest. I afegeix que el respecte del dret internacional, el diàleg lleial, la solidaritat entre els estats i l'exercici de la diplomàcia són els únics mitjans per resoldre els conflictes, «la nostra fe cristiana ens exigeix un compromís renovat a favor de la pau».

Els signants asseguren que «el problema de la pau no pot prescindir de les qüestions relacionades amb els principis morals». La guerra que s'anuncia i es prepara és «immoral i il·legítima, i tindria conseqüències dramàtiques previsible»: milers de morts, ferits i desplaçats entre la població civil; s'eixamplaria l'«abisme de desconfiança i fins i tot d'odi que ja ha estat

establert entre els països occidentals i els pobles de la regió». Segons el manifest, una acció militar contra l'Iraq donaria la raó als «extremistes que perceben el nostre món com dominat pel xoc entre "civilitzacions", com una confrontació entre religions, quan en realitat es tracta d'un enfrontament motivat per raons econòmiques». A més, en cas de produir-se la guerra, «no podríem evitar el sentiment que les resolucions de les Nacions Unides no s'apliquen a tothom amb el mateix tracte al Pròxim Orient. I el nostre discurs que proclama la democràcia i els drets humans com a valors universals quedaria totalment desacreditat».

El text subratlla que encara som a temps, «encara podem influir en les decisions que s'han pres per part dels qui ens governen». Per això se sol·licita a altres organitzacions, associacions, fundacions, comunitats, col·legis, parròquies i instituts religiosos

L'embargament afecta especialment els més febles.

totes les confessions i credos per impulsar iniciatives interreligioses que mostren el desig de pau i l'oposició a la guerra: «Ara que ens amenaça la resignació i el desencís, que Jesús de Natza-ret, que va venir a portar la pau al món, (...) ens doni el valor necessari per ser artífexs veritables de la pau enmig de les violències d'aquest món, i actuar públicament sense por ni reserves.»

D'altra banda, la Federació Internacional de l'Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura també s'oposa fermement a una intervenció militar, que considera «il·legal, immoral i inoportuna». La Federació es refereix a les conseqüències

que s'adhereixin al manifest. També es demana que s'enviïn cartes al president del govern espanyol, al secretari general dels partits polítics amb representació parlamentària, per «sol·licitar que l'assumpte sigui debatut al Congrés dels Diputats abans que el govern prengui cap decisió al respecte» i a l'ambaixador dels EUA a Espanya.

El manifest fa una crida als creients de

dramàtiques d'una guerra i posa en coneixement dels responsables polítics dels estats membres del Consell de Seguretat de les Nacions Unides que «ens oposem a aquesta aventura sense retorn» i el seu compromís renovat a favor de la pau. Així mateix, també convida a escriure una carta al president del govern espanyol, José M. Aznar. (IVICON)

Càritas reclama una solució diplomàtica

MADRID.— Càritas Internacional ha fet una crida urgent als líders mundials per tal d'aconseguir una solució política i diplomàtica a la crisi, i ha posat en relleu el seu rebuig davant d'un atac preventiu contra l'Iraq.

Càritas afirma que una confrontació bèl·lica es traduiria en pèrdues incalculables entre la població civil, durament castigada per les sancions econòmiques. Segons Càritas, l'embargament «ha causat danys greus a la feble economia del país i un atac eventual significaria per al poble iraquí l'inici d'una catàstrofe humanitària». Una delegació de Càritas va visitar l'Iraq a l'octubre i va comprovar que les sancions imposades des del final de la

guerra del Golf són ineficaces, cruentes i perilloses. Les sancions són «ineficaces perquè el règim no s'hi veu afectat. Són cruentes perquè és la gent pobre i vulnerable del país la qui pateix l'impacte. Perilloses perquè han contribuït molt a l'hora de malmetre l'estructura de la societat iraquiana i han suscitat forts ressentiments cap als poders occidentals».

Uns 16 milions de persones a l'Iraq depenen de les ajudes alimentàries repartides a través del programa de l'ONU «Petroli per menjar». Si hi ha un atac, la destrucció dels sistemes de comunicació i de les infraestructures de transport paralyzaria greument els serveis d'assistència. (C.C.)

El cardenal Rouco i Mons. Amigo, a favor de la pau

MADRID.— El 26 de gener la catedral de l'Almudena de Madrid s'omplia amb més de 2.000 persones per participar en una vetlla de pregària. Era la resposta a la petició del cardenal Antonio M. Rouco per pregar per la pau a l'Iraq. L'arquebisbe de Madrid insistia que l'instrument que han de fer servir els cristians per aconseguir la pau és la pregària. A més, assenyalava que encara «és possible canviar el curs dels esdeveniments» perquè és possible «avivar eficaçment el diàleg lleial, la solidaritat entre els Estats, l'exercici tan noble de la diplomàcia. (...) El primer i imprescindible pas per a

la pau és evitar la guerra».

Per la seva banda, l'arquebisbe de Sevilla, Mons. Carlos Amigo, ha escrit una carta pastoral titulada *L'important és la pau!*, en què defensa una «veritable cultura de la pau». El prelat reconeix que la guerra no és mai la solució per resoldre els problemes i destaca la necessitat d'unir justícia amb perdó com a principals pilars de la pau. «Quan la preocupació és tan gran davant de les no pas poques situacions de violència i d'amenaça de guerra, per part nostra no deixarem de fer aquells petits i grans gestos que ajudin a crear aquesta veritable cultura de la pau», indica. (C.C.)

ESTATS UNITS

Jornada Mundial del Malalt

WASHINGTON.— Del 9 a l'11 de febrer se celebrarà a Washington la Jornada Mundial del Malalt, que en aquesta ocasió porta per tema *El camí de la solidaritat: la vocació de la pastoral de la salut a Amèrica*. La cerimònia conclusiva se celebrarà a la basílica-santuari de la Immaculada Concepció de la capital nord-americana. A la trobada participaran agents sanitaris i bisbes de tot el continent americà.

Els participants que no puguin pagar rebran ajuda d'un fons especial creat amb aquest motiu pels bisbes dels Estats Units. El dia 9 estarà dedicat a aprofundir en la Pastoral de la Salut. El 10 serà consagrat a l'estudi teològic d'arguments emergents en la Pastoral de la Salut. L'11 tindrà lloc la dimensió celebrativa: l'enviat de Joan Pau II celebrarà l'eucaristia i al final es llegirà el missatge escrit pel Papa amb aquest motiu. (Zenit)

Ajuda'ns a salvar una vida!

- Centres d'acolliment de mares amb problemes.
- Ensenyament de planificació familiar natural.
- Grups de joves PRO-VIDA que promouen una cultura de la vida.

TELÈFONS DE LA VIDA
932 047 111 i 932 805 683

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA
BONAPLATA, 42, 1º, TEL. 204 71 11 08034 BARCELONA

COL·LABORA FENT-TE'N SOCI

☐ SÍ A LA VIDA, DESITJO REBRE EL BUTLLETÍ INFORMATIU PRO-VIDA

NOM

Adreça

Població

Província

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA- BONAPLATA, 42, 1R, TEL. 204 71 11 08034 BARCELONA

Espanya

Es compleixen 1.700 anys del martiri de sant Vicenç Màrtir.

Any Sant a València

VALÈNCIA.—La Santa Seu ha declarat l'any 2003, a petició de l'arquebisbe de València, Mons. Agustín García-Gasco, Any Sant a l'arxidiòcesi. El motiu és que se celebren 1.700 anys del martiri del patró de la ciutat, sant Vicenç Màrtir. La indulgència es podrà obtenir a la catedral de València, on és venerat com a relíquia un braç del patró del València; la parròquia valenciana de Sant Vicenç Màrtir, on va ser abandonat el cos després del martiri; la parròquia del Crist Rei, també a València, on va ser sepultat; les dues capelles conegudes com «les presons de Sant Vicenç» i l'església dels Sants Joans de Cullera. Segons la tradició el mar va tornar a la platja d'aquesta població el cos de sant Vicenç, després que hi fos llançat pels botxins amb una pedra de molí lligada al coll. (AVAN)

Santiago Alberione, profeta i apòstol de la comunicació social

■ El 27 d'abril serà beatificat el fundador de la Família Paulina

MADRID.—La Secretaria d'Estat vaticana ha comunicat que el Papa ha disposat que la cerimònia de beatificació del P. Santiago Alberione tingui lloc el 27 d'abril del 2003 a la plaça de Sant Pere, juntament amb la d'altres tres fundadores i un religiós caputxí. La Família Paulina viu amb joia i agraïment aquest moment de gràcia.

El venerable P. Santiago Alberione va néixer el 4 d'abril del 1884 a San Lorenzo di Fossano, província de Cuneo (Itàlia), d'una família de pagesos. Rebuda l'ordenació sacerdotal el 1907, es va dedicar amb fervor al ministeri pastoral i a la formació dels seminaristes d'Alba; després es va llançar a l'evangelització del món mitjançant l'apostolat dels mitjans de comunicació social. Cercant l'arribada de Crist Mestre, Camí, Veritat i Vida al cor dels homes, a la societat i al món, va desenvolupar una intensa tasca sacerdotal i va fundar «l'admirable Família Paulina», formada per cinc congregacions religioses: Societat de Sant Pau (1914), Filles de Sant Pau (1915), Pies Deixebles del Mestre Diví (1924), Germanes de Jesús Bon

Pastor (1938) i Germanes de Maria Reina dels Apòstols (1957); quatre instituts seculars: Mare de Déu de l'Anunciació i Sant Gabriel Arcàngel (1958) i Jesús Sacerdot i Santa Família (1959), i una associació de Cooperadors Laics amb promesa (1917). També va donar vida a altres unions pies i associacions.

Feta l'obra que el Pare li havia encomanat, el venerable P. Santiago Alberione va deixar aquest món el 26 de novembre del 1971, als 87 anys. Les seves últimes hores es van veure confortades per la visita i la benedicció del papa Pau VI, que no va amagar mai la seva admiració i veneració pel fundador.

El 25 de juny del 1996 Joan Pau II va declarar que el servent de Déu havia viscut en grau heroic les virtuts teològiques, cardinals i afins, i el va proclamar venerable. El guariment d'una tromboembòlia pulmonar de l'anunciatina Maria Librada González, nascuda a Guadalajara (Mèxic), considerada immediatament miraculosa, va ser reconeguda inexplicable a la llum dels

P. Alberione, fundador de la Família Paulina.

coneixements científics actuals per la consulta mèdica el 14 de febrer del 2002. El 6 de setembre del mateix any es va celebrar el congrés peculiar dels consultors teòlegs i el 15 d'octubre va tenir lloc la sessió dels cardenals i bisbes; finalment, el 20 de desembre el Sant Pare va llegir el decret per a la beatificació del venerable P. Santiago Alberione, que serà proclamat i inscrit solemnement en el martirologi romà el 27 d'abril del 2003.

Mentrestant, la Família Paulina no para de donar gràcies a Déu, i li demana que aquesta oportunitat sigui un moment de gràcia per a la mateixa Família Paulina, per a tota l'Església i per al món de la comunicació social.

Antonio Maroño

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Vida consagrada, al servei de l'Església i del món

MADRID.—El 2 de febrer passat, festa de la Presentació del Senyor, l'Església celebrava un dia d'acció de gràcies i de pregària per la fidelitat de tants homes i dones que segueixen Déu en els diferents camins de consagració. El bisbe president de la Comissió Episcopal per a la Vida Consagrada de la Conferència Episcopal Espanyola, Luis Gutiérrez Martín, escrivia en una carta adreçada als consagrats i consagrades on els deia que el seguiment evangèlic de Crist és un gran do del Senyor, i els recordava una frase de Joan Pau II: «Es demana a les persones consagrades

que siguin veritablement expertes en comunió, i que visquin la respectiva espiritualitat amb testimonis i artífexs d'aquell projecte de comunió que constitueix el cim de la història de l'home segons Déu» (*Vita consecrata*, 46).

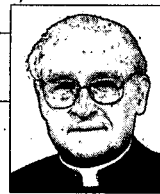
Mons. Gutiérrez acabava la seva carta amb una crida a viure la Jornada Mundial de la Vida Consagrada com una ocasió perquè a cada diòcesi, a cada parròquia i a cada comunitat religiosa, «es doni gràcies i es pregui pel do que representen els carismes de les diferents famílies de vida consagrada, el servei de l'Església i del món». (C.C.)

Recuperats el calze i la custòdia de Granada

GRANADA.—La Policia Nacional va recuperar, el 27 de gener passat, la totalitat dels objectes religiosos robats al novembre en una església del centre de Granada. Els objectes, una custòdia i un calze, d'incalculable valor tant material com religiós i sentimental, havien desaparegut de la capital granadina davant la sorpresa i la decepció dels fidels, que després de la troballa s'han mostrar molt contents i agraïts.

De fet, encara que el possible autor dels fets, Paulino M. R., ja havia estat arrestat, els objectes encara no havien aparegut fins que no han estat trobats en un mercat clandestí de compravenda d'objectes robats. (M.S.)

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Cal ascendir per contemplar la bellesa

El voltor, per la seva fama de carronyer i pel seu color negrós, no sembla tenir bona imatge, tot i que deu ser l'ocell de més envergadura de les nostres terres. Just en les grans muntanyes en què s'uneixen Catalunya i València, s'han multiplicat molt. I el voltor no és precisament com s'aprecia vist des de baix. En un matí dels últims dies de l'any, he pogut veure'l de nou en tota la seva bellesa. En assolir els 1.250 metres vam començar a descendir lleument per aconseguir unes cornises, que eren el nostre objectiu. A la nostra esquerra, unes caigudes vertiginoses i profundes. A la nostra dreta, una vall fonda, en què aviat van començar a planar un grup de voltors, bastant per sota de nosaltres. El sol arrencava dels seus lloms i de les seves ales una increïble brillantor daurada.

Cal ascendir molt per contemplar-los tal com són. I això succeeix amb moltes realitats materials o espirituals.

No és falsa il·lusió pensar que, si ens obrim a l'acció de la gràcia, «*alguien nos espera sin retraso/ justo allá donde caigamos. Alguien nos levantará del suelo, en vilo./ injertándonos en sus manos como alas*» (Bartolomé Mostaza).

Es tracta de confiar en la força de Déu encara que potser nosaltres puguem fer ben poc. I si fos tan poc com un fil d'aranya? Pot ser suficient per a l'hàlit de l'Espèrit Sant. Ja Hesíode anomenava *volants* certes aranyes que llancen al vent lliure uns finíssims filets. Qui ha anat alguna vegada per les muntanyes i no ha notat que trencava amb el rostre aquests fins fils, que en alguns llocs s'anomenen *fils de la Verge*? Hi ha llavors alades; però aquestes aranyes filen de les seves pròpies entranyes aquests fils, aquests lleugers estams, que es llancen a l'espai desconegut. «*¡Terrible símbolo de la fe! —va escriure un enardit Unamuno— Porque la fe depende de*

hilos de la Virgen.»

Insistim preguntant-nos: I els que no volen o no poden volar més alt? Els abandona Déu a la seva sort? Dic més aviat a Déu, amb Àngela Figuera, que «*quizás los quieres más, por más pequeños./ Su barro humilde, deleznable, sucio./ acaso moldearás con tus pulgares/ en finos barros de preciosas formas./ El muro de tu mano levantada/ acaso abrigará piadosamente/ esa llamita débil de su espíritu.*»

Després de llegir aquest article, cadascú tornarà a les seves coses. I Déu vulgui que, enmig d'elles, el recordeu, com un cant llunyà, sense lletra, com un cant evocador que despertí en les vostres entranyes espirituals fondes preocupacions, de les que treuen les petites preocupacions. «*Porque es lo único que quiero, no daros ideas mías o de otros, sino tocar en el salterio de vuestro corazón cuerdas que suelen yacer dormidas*», com expressava Unamuno.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Desenvolupament, sinònim de pau

El desenvolupament dels pobles en tots els seus aspectes és el camí per a la pau. Per una raó molt senzilla: no hi ha autèntica pau sense justícia. I és ben cert que la justícia distributiva demana que tots els pobles puguin assolir el desenvolupament necessari en bé de la realització dels seus ciutadans.

En el fons hi ha la qüestió de la dignitat de tota persona humana. En teoria, s'admet aquesta gran veritat, però sovint es desmenteix quan observem que cada any moren de fam en el món seixanta milions de persones. Per això és molt necessària la campanya de Mans Unides. Aquesta organització catòlica està realitzant un treball preuat de sensibilització i d'obtenció de recursos per finançar programes de desenvolupament a països del Tercer Món.

Cal prendre més consciència que Déu ha creat l'univers al servei de tota la humanitat. Per dir-ho així, ell ha parat una taula en la qual tot home i tota dona hi tingui un plat. Som encara lluny d'aquest pla de Déu sobre la creació. No per manca de béns, sinó per la mala distribu-

ció que mantenim. Gandhi afirmava que «la natura pot satisfer totes les necessitats de l'home, però no la seva ambició».

No hi ha dubte que la nostra naturalesa sociable ens fa interdependents a grat o a desgrat. Això ens diu que som iguals en dignitat i germans els uns dels altres. Això demana que les persones i els pobles estiguin oberts els uns als altres. Avui es veu urgent assolir un desenvolupament sostenible. Es va tractar sense massa èxit a la cimera de Johannesburg, recentment. Això planteja amb claredat la interdependència entre tots els pobles i éssers del planeta, entre les generacions presents i futures, i la necessitat de buscar solucions globals.

La globalització, que teòricament significa que més persones podran tenir més accés a majors beneficis de consum i recursos tècnics, realment està produint que els pobles del Sud es converteixin en consumidors endeutats i privats dels seus recursos naturals. No es transfereix coneixement i tècnica als pobles del Sud, sinó productes del Nord

a preus inabastables, només assequibles a uns pocs.

Fa pensar que la terra d'aquests països del Tercer Món sigui, en general, la més rica i la menys contaminada, però no és d'ells, no els aprofita. L'accés a la propietat dels béns i recursos necessaris per satisfer les seves necessitats vitals els està vedat per un sistema de relacions comercials i de propietat que impedeix el seu legítim desenvolupament.

Els cristians tenim un motiu més que ens exigeix treballar pel desenvolupament dels pobles. A més de les raons naturals abans esmentades i que en si ja són molt fortes, Jesús ens ha donat el nou manament de l'amor i ens ha dit que tot el que fem a una persona, sigui qui sigui, ho fem a ell. Cada persona que mor de fam avui en el món és un «sagrament» de Jesús. Als laics i laïques cristians correspon, amb tots els homes i dones de bona voluntat, comprometre's ben decididament perquè les estructures de la societat contribueixin al desenvolupament de tots els pobles, que és el camí de la pau.

La pàgina

del nostre setmanari

www.catalunyacristiana.com

opinió

Punt de vista

Josep Casellas
Capellà i periodista

Receptes per comunicar com Déu mana

La democratització de les comunicacions socials és en part un fet i en part una tasca pendent. Gràcies a Internet, que tendeix a esborrar la barrera entre emissors i receptors perquè converteix tots els qui hi tenen accés alhora en emissors i en receptors —si més no potencialment—, aquesta democratització ha anat guanyant terreny. Però encara queda molt camp per córrer. L'anomenada «breixa digital» o, en paraules de Manuel Castells, la «divisió digital», continua separant els qui poden gaudir dels avantatges d'estar connectats a la xarxa dels qui se'n queden al marge. A més, el fenomen de la concentració dels grans mitjans de comunicació social en unes poques mans és un entrebanc per a la pluralitat i l'accés equitatiu de tots els sectors socials a aquests mitjans.

Per als professionals dels mitjans de comunicació social i també per a tots els qui hi col·laboren o se'n serveixen, la festa de sant Francesc de Sales, doctor de l'Església i patró dels escriptors i periodistes catòlics, que es va escaure el 24 de gener passat, no hauria de passar desapercebuda. Aquest savoià, que ara fa quatre-cents anys encetava el seu ministeri episcopal a Ginebra des de la seva residència d'Annecy, va tenir sempre la preocupació de la comunicació. Són famosos els fulls volants que distribuïa setmanalment a les zones dominades pel calvinisme, particularment a la regió del Chablais, al servei de la fe catòlica i de la resolució de conflictes basant-se en la caritat, amb un estil rigorós i amable. No fou pas perquè sí que Pau VI anomenava Francesc de Sales «doctor de l'amor».

Dels escrits d'aquest doctor se'n poden extreure bones receptes amb vistes a millorar la comunicació i a realitzar-la tal com Déu mana. El prefaci del seu *Tractat de l'amor de Déu* —publicat en català a la col·lecció «Clàssics del Cristianisme» amb una introducció excel·lent de Joan Llopis— conté uns criteris i uns principis que poden resultar útils tant als qui, com ell, escriuen «enmig de moltes coses que em distreuen», com als escriptors i periodistes professionals.

Un primer punt que el comunicador ha de tenir present és l'atenció a l'actualitat. Es tracta de prendre en consideració «la manera de ser dels esperits d'aquests temps», altrament dit, de «tenir en compte el temps en què un escriu». No fa pensar, aquest llenguatge, en l'esforç —obligatori, segons el Concili Vaticà II— per esbrinar els signes dels temps?

Segonament, cal tenir la humilitat de reconèixer allò que hom ha rebut dels altres i la franquesa de manifestar-ho: «No he dit res que no hagi après dels altres; ara bé, em seria impossible de recordar de qui he rebut cada cosa en particular, però et ben asseguro que si hagués pres d'algun autor uns grans trossos dignes de menció, en faria un càrrec de consciència de no retre-li la lloança que en merescués.» Aplicant aquest criteri escrupolosament, les acusacions de plagi desapareixerien per sempre més.

Una altra exigència, que enllaça perfectament amb les preferències dels lectors actuals, és la de la breuetat i la concisió: «Aquells qui saben que la fi d'un capítol no és gaire lluny del començament, emprenen animosos la lectura.»

Un sentit eclesial agut presideix tota la seva obra: «Sotmeto sempre de tot mon cor els meus escrits, les meves paraules i les meves accions a la correcció de la santíssima Església catòlica, apostòlica i romana, sabent que ella és la columna i fermesa de la veritat (1Tm 3,15), per la qual cosa ella no pot enganyar-se ni enganyar.»

La funció dels crítics literaris —avui diríem, d'una manera més general, la que exerceixen tots els qui valoren les produccions artístiques i mediàtiques— també és evocada per Francesc de Sales: «Hom tracta força vegades els escriptors massa rudement; hom es precipita en jutjar-los i ben sovint amb més impertinència que no la imprudència que ells han comès en frisar de publicar els seus escrits.» La dolcesa envers el pròisme, que caracteritza el tarannà d'aquest sant, no li impedeix pas de parlar amb total llibertat i de ser contundent quan cal.

Sant Francesc de Sales, doctor de l'Amor, *ora pro nobis peccatoribus*.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

El Baptisme dels infants

Recordo una anècdota que, essent jo un sacerdot molt jove, em va fer copsar el sentit del Baptisme dels infants. Un professor meu —un dels millors professors que he tingut en els meus estudis— m'havia vingut a veure a la meua oficina. Estàvem parlant i van trucar a la porta. Després de dir «endavant!», va entrar un matrimoni, conegut dels dos, per presentar-nos la seva primera filla, de pocs mesos d'edat.

El professor va agafar la criatura i l'enlairà una mica. La nena va riure satisfeta. L'il·lustre mestre em va dir: «Adona't d'una cosa: aquesta nena no sap pas exactament la naturalesa del gest que he fet i, no obstant això, ha comprès que els grans l'estimen; mira, això és el que l'Església fa en batejar els infants; ells ignoren, com és normal, la significació del baptisme, però l'Església esdevé mare amorosa per a ells. Has de tenir sempre present que el primer dels sagraments és un do amorós de Déu, un regal immerescut.»

En la recent festa del «Baptisme del Senyor», el Sant Pare va batejar 22 infants a la Capella Sixtina. A l'hora de

l'Àngelus del migdia, en parlar als peregrins reunits a la plaça de Sant Pere, al Vaticà, és referit al sentit de la celebració baptismal. «Penetrar en la mort i en la resurrecció de Crist allibera l'home del pecat i de la mort i realitza un nou naixement segons l'Esperit, per a una vida que mai no tindrà fi. Aquest matí, segons el costum, he tingut l'alegria d'administrar a alguns nadons aquest mateix Baptisme.»

«El Baptisme dels infants, tan apreciat per la tradició cristiana, fa comprendre amb immediata eloqüència la vertadera naturalesa de la salvació. La salvació és gràcia, és a dir, do gratuït del Senyor. De fet, Déu estima sempre abans, i amb la sang del seu Fill ha pagat el preu del nostre rescat.

»Per això, és bo que els pares cristians es preocupin de dur els seus fills a la font baptismal per tal que rebin, en virtut de la fe de l'Església, el gran do de la vida divina. Després, els mateixos pares, amb l'exemple, l'oració i l'ensenyament, han de ser els primers educadors de la fe dels fills, a fi que aquesta llavor de nova vida pugui madurar plenament.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@eresmas.net)

Manca d'ignorància

El títol pot resultar ambigu i estrambòtic, confesso que ho pretenc. Avui dia no hi ha cap tertúlia o discussió sobre l'Església, entre creients, entre ateus, o entre creients i ateus, que no surti a col·lació la canonització de sant Josepmaria o que faci al·lusió a l'heroïtat de la mare Teresa de Calcuta. Sembla que la llarga història de la nostra Santa Mare, es redueixi a aquests dos esdeveniments. Del primer no en parlare, em remeto a un article recent de Mn. Ballarín, que no per divertit, deixa de tenir valor escatològic. A la mare Teresa la vaig trobar fa molts anys a Castel Gandolfo, ella anava a peu, jo en un Citroën 2cv. Posteriorment, a més de les notícies que arriben a través dels *media*, he gaudit d'altres informacions més directes, es tracta de gent que va col·laborar estretament en els seus afanys. Especialment, recordo un matrimoni que va rebre en adopció dues criatures orfes i al qual va indicar que les bategessin a la seva terra els seus amics sacerdots. Un d'ells era jo. Convençut d'aquestes coses, també sé que és veritat el que una amiga monja, missionera a l'Índia, em deia: «Els europeus només coneixeu la seva obra i som milers els que treballem allà, com ella.» M'alegra molt que a Àsia, i en multitud de països, es doni testimoni de Crist, ja sigui caritatiu o d'un altre gènere (no em resisteixo a dir que el dia 20 passat es va celebrar una missa per primera vegada al Pol Sud, complint així el desig de Jesús: «Aneu per tot el món i prediqueu...» i que consti que al del Nord ja es va fer durant el Nadal de l'any 2001).

Torno a dir el que he repetit moltes vegades: sintonitzo emissores de l'Església per conèixer les seves activitats per tot el món. Permeteu-me fer un parèntesi. S'explicava fa uns quants anys. Un periodista estranger li va dir al «gran cap»: «He viatjat per tot el país i veig que no està tan bé com vostè diu.» El capítol li va replicar: «Hauria valgut més que en comptes de moure's tant, hagués llegit uns quants diaris.» La informació que m'arriba, per via satèl·lit o per Internet, no està manipulada, això es constata en comparar les diferents fonts de notícies (passa exactament igual que en la pràctica, si el nostre GPS pot sintonitzar tres satèl·lits geoestacionaris, les dades que ens ofereixin seran exactes).

L'Església, esposa estimada de Jesús, gaudeix avui d'una gran riquesa espiritual. Els que n'estem assabentats som molts, però em sembla que són més els que ho ignoren. La quantitat i la varietat dels nostres moviments i comunitats, la categoria espiritual i humana de tants líders i de cristians anònims, n'és una bona prova. Però hi ha fidels, i molts del clergat malauradament, que no ho saben. Lamentablement s'està més assabentat dels resultats futbolístics que, per posar un exemple, de la bona manera d'actuar i de la bona manera de dir de Chiara Lubich, que no fa gaire va visitar aquestes terres («qui és aquesta senyora?», em diuen uns quants, jo els contesto com deia al principi: «El que tens tu és manca d'ignorància, el dolent és que aquesta ignorància inclina al descoratjament.»)

No vull acabar senser referir-me a la recent trobada mundial de famílies i la retransmissió que es va fer de la vigília final. Havia vist moltes vegades per televisió el Papa, però no havia observat mai el Papa veient la televisió. Vaig comprovar que seguia la transmissió amb deteniment i tant les pregàries com la dansa del *Gloria in excelsis* eren objecte de la seva total atenció, prova que no és dels que la posa per passar l'estona o quedar-se adormits. La seva homilia també va ser seguida amb total atenció i hom es pregunta: quanta gent a Filipines era capaç d'entendre la seva manera de parlar en italià?

Notes insignificants

Germà Adrià

La guerra sempre és injusta

Esclatarà la guerra?

Els països «bons» atacaran l'Iraq, ja que l'Iraq és l'encarnació del mal, és el país «dolent» per antonomàsia?

Hi ha algú que vulgui la guerra?

No crec que cap cristià vulgui la guerra, encara que els cristians n'haguem fet moltes.

La guerra sempre és injusta; sempre fomenta l'odi; sempre mata més innocents que culpables. Qui seria el «culpable» en la guerra amb l'Iraq?

Malauradament, els cristians, fills de la pau i de l'amor, coneixedors del missatge de Déu, que vol la pau i no la guerra, hem estat partidaris de moltes guerres i n'hem fet moltes; fins i tot, per «implantar la nostra fe».

Com si Déu, si volgués, no pogués implantar la seva fe.

I crec que la gran majoria dels homes tenen por de la guerra.

En la guerra, i encara més en aquesta guerra que es vol provocar, sembla que hi hauria uns quants «beneficiaris», i milions de perjudicats.

Sí, uns quants rics en sortien beneficiats. Els pobres serien, com sempre, aixafats, vençuts, més arruïnats encara. I morts... «assassinats».

Perquè matar en una guerra és també «assassinar».

Es promouen manifestacions contra la guerra... jornades i trobades de pregària...

Es viu la injustícia de la guerra i és incomprendible que algú la pugui voler.

Però, la guerra és com la sal del nostre viure de cada dia.

Com volem la pau al món, si vivim la

guerra cada dia i en tots els racons del nostre petit món particular?

Cristians i no cristians ens barallem per insignificàncies.

Volem imposar les nostres intoleràncies als que no pensen o no pregunten o no «s'agenollen» com nosaltres.

Volem imposar la nostra manera de pensar en totes les petites coses de la vida diària.

I deixem de parlar-nos amb un veí, perquè la seva persiana ens treu una mica de sol; insultem a qui ensopega pel carrer amb nosaltres; deixem de parlar amb un religiós de la mateixa comunitat, perquè durant l'àpat ens ha mossegat amb una opinió diferent de la nostra; parlem en contra d'un amic, perquè ha saludat un enemic nostre; sembla que busquem continuament motius per a la guerra.

I som capaços d'estar dies i dies sense parlar a una persona. I som capaços d'«explicar mentides» pietoses, per desbrossar la fama d'un contrincant; i no sabem viure sense «fer la guerra» amb algú.

Visca la pau, visca la pau al complet. La pau universal. La pau veïnal; la pau celestial; la pau comunitària; la pau laboral...

Com a cristians siguem sempre protagonistes de pau. Sempre i arreu. Sempre i en totes les situacions.

Jo recordo amb devoció aquell germà amb qui no em vaig poder barallar mai... I crec que ningú no es va poder barallar mai amb ell. Era un home de pau. Era un Evangeli de pau.

Zoom

Eduard Brufau

Les guerres balcàniques dels anys noranta encara ens porten novetats. El 13 de febrer vinent, l'expresident de Sèrbia, Milan Milutinovic, compareixerà davant del Tribunal Penal Internacional per a l'exIugoslàvia, a l'Haia. Sobre Milutinovic —que es va entregar voluntàriament a la justícia— pesen els càrrecs de deportació, assassinat i persecució per motius ètnics o religiosos contra la població albanesa de Kosovo.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Incrustació

Anagni, la ciutat dels Papes, a menys de 70 km de Roma, està unida als principals esdeveniments històrics dels segles XII i XIII. De les seves famílies han sortit quatre pontífexs: Innocenci III, Gregori IX, Alexandre IV i Bonifaci VIII. L'atemptat que va patir aquest últim Papa el 8 de setembre del 1303 va truncar la seva projecció internacional. Avui continua conservant la bellesa del seu passat i la cripta de la seva catedral constitueix un motiu de visita obligada. S'hi conserven les relíquies dels sants. El paviment i les pintures són d'un valor extraordinari. Se li ha donat el nom de la «capella sixtina» de l'edat mitjana.

Quan visito Anagni, sempre passo per dos tallers artístics: Gismondi i Tarsie Turri. Tommaso Gismondi té un taller d'escultura i de relleus. La seva edat avançada, 96 anys, l'impedeix continuar creant, però la seva filla Donata aporta continuïtat i un toc femení. Visitar les obres en exposició resulta un plaer autèntic. Tarsie Turri continua la tradició de l'ebenisteria italiana utilitzant una tècnica artesanal d'altíssim nivell. *Tarsi* és una paraula que prové de l'àrab i que significa *incrustació*. En català, s'anomena *incrustació* o *marqueteria*, entesa com a embotiment fet amb trossos petits de xapa de fusta en els seus colors naturals. Carlo i la seva filla Rita treballen al taller. Fan servir sempre fusta natural d'unes 120 varietats i els resultats de les seves obres estan a la vista (unes quantes es poden veure a través d'Internet). M'ensenyen com treballen i amb la vista segueixo el tall de la fulla a la xapa de fusta. Em diuen que els defectes de les fustes els permeten incorporar a les seves creacions matisos increïbles. Això em fascina. No reneguen dels defectes ni els anul·len. Els integren al servei de l'obra artística.

Crec que moltes persones evitarien batalles inútils si en la seva vida espiritual recordessin aquest criteri artístic. Lluitar frontalment contra els defectes condueix sovint a la desesperació o a l'engany, perquè els resultats no arriben i si arriben poden desaparèixer en un obrir i tancar d'ulls. L'anul·lació aparent dels defectes té més inconvenients que avantatges, ja que fonamenta l'espiritualitat en la qualitat dels seus objectius en comptes d'arrelar-se en la humilitat del que sap de quina fusta estem fets. Volar per les esferes de la perfecció allunya de tenir els peus a terra i, per tant, ens en distància, de l'*humus* (d'aquí ve humilitat). Aquesta virtut no implica una baixa autoestima sinó un sentit de realisme i d'encarnació. Infravalorar-se a causa dels defectes personals és partir d'una idea perfeccionista, que tant de mal ha produït al llarg dels segles.

Com fan Carlo i Rita Turri al seu taller, cal enfrontar-se anàlogament als defectes (o a l'ego, segons altres nomenclatures) d'una manera constructiva. Creure que es poden eradicar o anul·lar es converteix en un error, perquè si fos així no ocorreria sense cap mutilació personal. Jung deia que valia més un ésser complet que un ésser perfecte. La solució no apunta tampoc a deixar-se portar pels defectes. Aprendre a conviure-hi, integrar-los en la pròpia vida, convertir les ferides de la nostra existència en ferides lluminoses són tasques que ajuden a un creixement personal millor i a una vida espiritual més intensa. Ni Pere ha d'anul·lar la seva fogositat ni la Magdalena el seu sentiment, sinó només donar-los la volta perquè serveixin al projecte personal.

Els educadors, els psicòlegs i els acompanyants espirituals convé que tinguin molt present aquest principi d'integració, que inclou l'ombra i l'inconscient, per no llançar a les feres les persones que s'han confiat a les seves orientacions. Partir de la norma com a únic criteri avaluable aboca a la negació de la naturalesa humana i condueix al judici inapel·lable i a la superioritat de l'orgull. Partir de la realitat personal, amb les seves riqueses i defectes, permet viure un itinerari de superació i d'integració, sempre que no s'estanqui en el seu punt inicial.

La incrustació (*tarsia*) no renuncia als defectes de les xapes de fusta sinó que els incorpora d'una manera creativa al servei de l'obra d'art. Cal saber treballar-los. La vida espiritual, si continua aquest mateix criteri, serà profundament humana i es veurà enriquida d'una manera extraordinària.

GESMOR
DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truquen al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

□ Constitució europea

Els pobles d'Europa a través de la història de les seves relacions de desavinences, tractes i pactes, han format un entramat cultural, que fa que, tot i la diversitat d'idiomes, hi hagi un aire d'entesa, de familiaritat i de convivència.

La redacció d'aquesta carta magna és una bona notícia. No hi ha dubte que aquesta, consensuada i treballada, amb l'experiència de tantes altres ja elaborades en democràcia, serà molt positiva, tot i que caldrà que tinguin mecanismes per modificar-la d'acord amb les noves situacions que es presentin.

Em sembla molt positiva la idea de fer constar el caràcter cristià de la nostra cultura, de les nostres arrels. En èpoques de molta inseguretat, els monestirs benedictins van defensar i conservar el bagatge cultural europeu. Per això va ser proclamat sant Benet patró d'Europa.

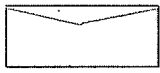
Tot i que veiem repetidament que no totes les persones són objecte del mateix tracte, encara en l'època actual, va ser el cristianisme qui va proclamar, per primera vegada, la dignitat humana per a tothom en una època en què les dones eren considerades éssers inferiors i els treballadors tenien menys drets civils que els senyors. D'aquesta igualtat de dignitat personal deriva el dret a opinar i a expressar la pròpia opinió. Aquests dos punts, la igualtat i la llibertat, són bàsics en els drets de tothom, però cal fer-los palesos d'una manera molt clara a la constitució.

És clar que aquesta carta magna és obligatòria per a tots aquells que vinguin a viure i treballar amb nosaltres. No es pot permetre a cap grup que de forma estable resideixi a Europa que discrimini ningú per raó de color, raça, sexe, etc., ni que condemni ni amenaci cap persona perquè opini sobre l'actitud d'un governant, el contingut d'una llei, un costum o una norma escrita.

D'una bona llei bàsica cal esperar-ne una bona convivència.

HORTÈNSIA ASSENS
La Palma de Cervelló

Cartes del lector

□ Una pregària meravellosa

M'agradaria que els lectors de *Catalunya Cristiana* coneguessin aquesta pregària, titulada *Acte de confiança*, de sant Josep Pignatelli (Saragossa, 1737 - Roma, 1811). Algunes persones a les quals he facilitat aquesta pregària m'han expressat el seu agraïment, ja que els ha ajudat a sortir de la torbació i del desànim en què es trobaven.

«Oh, Déu meu! Jo no sé què em passarà el dia d'avui, però estic segur que no em pot passar res que Tu no hakis previst, decretat o permès des de tota l'eternitat: amb això ja en tinc prou.

»Jo adoro els teus designis impenetrables, als quals em sotmeto amb tot el meu cor: els desitjo i els accepto, i uneixo el meu sacrifici al de Jesucrist, el meu Salvador diví.

»Demano en nom seu i pels seus mèrits infinits, paciència en les proves i una submissió total a tot el que disposi la teva santíssima voluntat.»

J. TILLÓ, s.i.
Sant Cugat del Vallès

□ Solidaritat i fraternitat

Quan Jesús va ser interrogat per un mestre de la Llei, sobre quin era el manament més gran, Crist li va contestar: «Estimaràs el Senyor el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb tot el teu pensament». Aquest és el manament més gran i el primer. El segon s'hi assembla: «Estima els altres com a tu mateix» (Mt 22,37-39).

Afortunadament, com es demostra en els moments de grans desgràcies, encara hi ha molta solidaritat, que sovint no acaba de donar els bons resultats que tots desitjaríem. Aquesta circumstància ens ha fet preguntar que el que Crist ens demana, abans que solidaritat, és fraternitat.

Dels dos manaments comentats, la

solidaritat es fixa només, o almenys preferentment, en el segon, mentre que la fraternitat vol tenir ben presents tots dos manaments i en el mateix ordre d'importància que va marcar Crist.

La fraternitat implica alguna cosa més que ajudar el proïsme, demana tractar com a germans tots els altres éssers humans, perquè ho són. Naturalment, per ser germans hem de tenir un mateix Pare: Déu.

No obstant això, ens costa molt acceptar que tothom és germà nostre. Segurament per això ens acontentem sent solidaris. Però com que desitgem continuar sent bons deixebles i germans de Jesucrist, tot seguit li demanem: «Ajuda'ns a estimar els altres com Tu ens estimes a tots.»

PEPITA BRULLAS y TORQUAT
NOTÓ
Barcelona

□ El Papa i les guerres

És veritat que el Papa és molt vellet, però el seu dur al·legat contra la guerra davant dels representants diplomàtics de 174 països, el podria subscriure qual-sevol amant de la pau al món.

El Pontífex va recriminar als poderosos l'incompliment dels acords internacionals: «Els pobles de la terra, així com les seves autoritats, han de tenir, de vegades, el valor per dir "no" a la mort, a l'egoisme, a la guerra.» Perquè les guerres no arreglen mai res. Només serveixen per matar i per morir.

MARIATERESA LLADÓ BADIA
Barcelona

□ La culpa no és de Déu

Que fàcil és culpar Déu dels desastres del món. Que fàcil és culpar Déu de la nostra mala actitud. Que fàcil és culpar Déu quan no tenim o no sabem a qui culpar. Que fàcil és culpar-lo quan no el volem entendre. I que difícil culpar-nos a nosaltres mateixos tot demanant-li perdó.

MARTÍ MANCILLA MUNTADA
Granollers

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Déu existeix (I)

—Es pot demostrar l'existència de Déu a partir del desig de Déu que té l'home? És la fe cristiana una opció privada de raons, un salt al buit? Què podem respondre als ateu i als agnòstics que ens demanen una justificació de la nostra opció de fe?

—Preguntes difícils, i sempre actuals, les que em plantegen avui. Per respondre-les adequadament caldria un tractat de teologia fonamental. Espero poder tractar-les en dues parts. Jo crec que la pregunta sobre Déu cal situar-la en el seu context adequat. No és una pregunta ociosa, per passar l'estona i continuar com si res. La pregunta sobre Déu adquireix la seva densitat i sentit quan es planteja en el context de la pregunta sobre el sentit de la vida, de la meua vida. Aleshores veiem que la pregunta sobre Déu i la seva resposta ens concerneixen molt. En paraules d'un filòsof: cal plantejar Déu com un «misteri» que ens envolta i no com un «problema» al marge de la nostra existència. Des d'aquí podem dir que l'home necessita un sentit per viure, per lluitar, per patir i per morir. En la seva manera d'actuar, l'home dona per descomptat que aquest sentit existeix, perquè si creguéssim que no hi ha un sentit últim que sustenti els sentits parcials de tot el que fem, no valdria la pena esforçar-se per res. L'opció més natural de l'acció i del cor és optar per Déu. Ara bé, cal dir que és evident que de l'existència del desig de Déu (indubtable en la consciència humana) no es dedueix l'existència de Déu; de l'experiència de la set no es dedueix l'existència de l'aigua. Sant Tomàs deia que el desig de la naturalesa no pot ser absurd. Això cal tenir-ho en compte per no dir que l'home és una «passió inútil», és a dir, un esforç sense sentit. Viure així només conduiria a la tragèdia i al suïcidi, al cinisme més pervers, o a una existència incoherent. La fe catòlica ensenya que la raó humana pot conèixer amb certesa l'existència de Déu.

És cert que molts incrèduls no accepten que es puguin donar proves de l'existència de Déu, però això es deu, no al fet que no existeixin aquestes proves, sinó a la seva incapacitat en un moment donat per veure-les o acceptar-les. És del tot falsa la tesi segons la qual hi ha tantes raons per creure com per no creure. Si fos així, fe i increença se situarien en el mateix pla i això no és conforme a la raó i molt menys conforme a la fe. Es tracta, doncs, de veure com la pregunta per Déu que apareix espontàniament en la recerca del sentit últim de la vida (pregunta a la qual l'home no pot renunciar) troba en Déu no només la resposta més desitjada del cor, sinó la més coherent amb la raó. De moment s'ha de dir que «les raons» de la professió de fe de l'ateisme són profundament antihumanes. Recomanem en aquest sentit la magnífica obra *De la cuestión del hombre a la cuestión de Dios*, del P. Alfaro. La fe té raons; la increença, no.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com - catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org - apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

CARTA amb FOTO

□ Carta al president dels Estats Units

Sr. president dels Estats Units d'Amèrica
Casa Blanca (Washington)

Senyor,

Uneixo a la present una fotografia extreta del setmanari *Catalunya Cristiana*. Observant-la em sorgeixen dues preguntes: el nen, deu ser iraquí?, el soldat, deu ser nord-americà?

Encara que no ho siguin, és un soldat, molt valent, que es desprèn de les armes per deixar les seves mans lliures i protegir un nen. Després d'examinar la fotografia, algú pot signar una ordre de guerra?

Agrairé la seva resposta.

Sr. Bush, cada dia prego per vostè. Gràcies per atendre'm. Una abraçada.

SATURNINO GARCÍA NÚÑEZ
Barcelona

Pregar també amb el cos

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

En la litúrgia, prega tot l'home

Una de les característiques més valuoses de la pregària litúrgica és la d'ésser pregària de «tot l'home», és a dir, cos i esperit. I això per definició, ja que la pregària litúrgica és comunitària i simbòlica, i només amb la visibilitat corporal es pot aconseguir fer una acció conjunta en forma visible, a través de signes. Més encara: en la pregària litúrgica l'element visible i sensible té una certa precedència: llegim, escoltem, cantem, ens movem, i el nostre esperit s'expressa en aquests elements i s'alimenta alhora amb ells. Sant Benet deia que el nostre esperit ha de concordar amb la nostra veu. Altrament, serien accions sense plena veritat per part nostra.

Però heus aquí un problema: les nostres assemblees s'estan quedant rígides. O, potser millor, mentre adquireixen nous moviments —aplaudiments, per exemple— en perden d'altres: agenollar-se, inclinar-se, per exemple. Per què?

No és el cas ara d'entrar en una

reflexió d'antropologia sacramental, però sí que sorprèn que hi hagi tants i tants joves que no saben agenollar-se, i que mostren una sorpresa enorme quan se'ls convida a fer-ho. N'hem perdut el sentit?

No és una qüestió innocent, aquesta. Tothom entén que quan volem expressar admiració, aplaudim. Però en l'assemblea litúrgica, la nostra admiració no està pas orientada vers les persones, sinó vers Déu, i els aplaudiments de les assemblees, la majoria de vegades —sinó sempre— es dediquen a membres de l'assemblea: els nuvis, els ordenats, etc. No és certament el gest més significatiu que podem fer.

**«Veni, prosternem-nos
i adorem-lo...»**

Els salms ens parlen sovint d'aquests elements visibles de la pregària: agenollar-se, estar drets davant del Senyor, inclinar-nos, són actituds amb una forta tradició cultural pràcticament de totes les religions. Només cal pensar en les

prostracions dels musulmans. La celebració de l'Eucaristia comporta també aquestes actituds, tant per part del sacerdot celebrant com per part de l'assemblea. Són les maneres de seguir amb el cos i l'esperit alhora el ritme de la celebració, una manera visible i digna de manifestar la participació activa.

Tanmateix, val a dir que les nostres assemblees —repeteix— van actualment escasses de seguir aquesta gestualitat. Hi ha, per exemple, el gest de la inclinació quan es recita, en el Credo, la professió de l'encarnació: «I per obra de l'Esperit Sant s'encarnà de la Verge Maria, i es féu home...» Les rúbriques indiquen aquí una inclinació de tots; per què no ho fem? Seria una manera ben visible de manifestar que estem adonant-nos del que diem...

Un altre moment important és la consagració del pa i del calze. En principi, l'actitud dels fidels és d'estar agenollats, en testimoni d'adoració. Tanmateix, està previst que puguin també estar drets si hi ha circumstàncies que ho

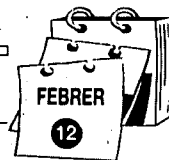
aconsellen. Però això no significa que no hàgim d'entrar totalment en el sentit d'adoració que manté el nostre esperit i traslladar-lo també al nostre cos. Així ho fa el sacerdot, amb la genuflexió després de cada mostra del Cos i de la Sang de Crist. Com s'hi uneixen els fidels de l'assemblea? El text de la nova institució del Missal diu que els fidels que estan drets durant la consagració, acompanyin per part seva la genuflexió del sacerdot amb una inclinació profunda. No és tan difícil, fer-ho! I seria realment significatiu veure una assemblea inclinant-se amb el sacerdot que la presideix, confessant d'aquesta manera la seva fe en la presència de Senyor: «Ell és el nostre Déu, i nosaltres som el seu poble, el ramat que Ell mateix guia!»

La nostra assemblea s'uneix a l'assemblea dels àngels i dels sants. Ells no necessiten cos, però nosaltres sí. És la nostra «tenda» (vegeu 2Co 5,1 i següents).

• Article publicat a C.C. el 22 de febrer del 2001

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascuda a Barcelona els darrers anys del segle III
- ☐ Va proclamar la seva fe en Crist davant les autoritats romanes
- ☐ Martiritzada i executada durant la persecució de Dioclecià l'any 304
- ☐ Patrona de Barcelona

Es té constància del culte a santa Eulàlia almenys des del segle VI, però és probable que ja s'iniciés pocs anys després de la seva mort. No és, però, fins al segle VII que trobem per escrit la tradició que explica la vida i el martiri de la santa barcelonina. Segons aquesta font, Eulàlia (nom grec que significa «la que parla bé», «l'eloqüent») només tenia 14 anys quan van començar les persecucions de l'emperador romà Dioclecià contra els cristians. Probablement la noia era filla d'una família benestant que tenia una casa als afores de la ciutat, al peu de la serra de Collserola. Assabentada de les persecucions que patien els cristians de Barcelona per culpa del que havia decretat l'emperador, Eulàlia decideix parlar clar —fent honor al seu nom— al jutge de la ciutat, que és qui ordena l'arrest i si cal la tortura i execució dels cristians.

Santa Eulàlia baixa fins a la ciutat i es presenta davant les mateixes autoritats romanes proclamant ben alt que és cristiana. A més, afirma amb valentia

Santa Eulàlia

que n'està orgullosa, que només reconeix l'autoritat de Nostre Senyor Jesucrist i que no és just el que s'està fent amb els seus germans de fe. Davant d'aquestes paraules el jutge la fa assotar perquè renegui de tot el que ha dit i reconegui l'autoritat imperial. Eulàlia, però, continua lloant Crist per damunt de tot. Llavors comencen a aplicar-li tortures més dures a base de ganxos i teies enceses que li fereixen tot el cos. Ella, malgrat tot, continua fidel a la fe. Finalment santa Eulàlia és crucificada i mor, però una nevada suau cobreix aquell cos nafrat i l'envolta com una mortalla blanquíssima.

La santa barcelonina morirà durant la darrera persecució romana contra els cristians, que també s'endurà la vida d'una altra jove d'igual nom, Eulàlia de Mèrida. Encara no deu anys després del seu martiri, l'any 313 l'emperador Constantí reconeix la llibertat de culte, i s'acaba, per tant, l'opressió sobre els cristians.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 1)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 1)

FEBRER

9. Diumenge

V de durant l'any. Verd. Lectures: Job 7,1-4.6-7 / Salm 146 / 1 Corintis 9,16-19.22-23 / Marc 1,29-39

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sabí, b.; Nicèfor, mr.; Miquel Febres, rel.; Santes, Apol·lònia, vg. i mr.

10. Dilluns

Santa Escòlastica (MO), Blanc. Lectures: Gènesi 1,1-19 / Salm 103 / Marc 6,53-56

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Silvà, b.; Santes, Sotera, vg. i mr.

11. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: Gènesi 1,20-2,4a / Salm 8 / Marc 7,1-13. Si es vol: *La Mare de Déu de Lourdes (MLI), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Desideri, b.; Benet d'Anià, ab.; Santes, Eloïsa, vg.

12. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: Gènesi 2,4b-9.15-17 / Salm 103 / Marc 7,14-23. BARCELONA: *Santa Eulàlia de Barcelona* (ciutat, S / diòcesi, MO), Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gaudenç, b.; Damià, mr.; beat Reginald d'Orleans, prev.; Santes, beata Humbelina, viuda.

13. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: Gènesi 2,18-25 / Salm 127 / Marc 7,24-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Benigne, prev. i mr.; Gregori II, p.; Gimer, b.; beat Jordà de Saxònia, prev.; Santes, Maura, mr.; beata Cristina de Spolèto, rel.

14. Divendres

Sant Ciril i Sant Metodi (F), Blanc. Lectures: Fets 13,46-49 / Salm 116 / Lluc 10,1-9

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Valentí, prev. i mr.; Antoni, mr.

15. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: Gènesi 3,9-24 / Salm 89 / Marc 8,1-10

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Faustí i Jovita, mrs.; Claudi de la Colombière, prev.; Joan Baptista de la Concepció, prev.; Santes, Geòrgia, vg.

Lectures bíbliques

Diumenge V de
durant l'any

Lectura primera

Jb 7,1-4.6-7

Lectura segona

1Co 9,16-19.22-23

*Estic neguitós del vespre a la matinada**Pobre de mi, que no anunciés l'Evangeli*

Lectura del llibre de Job:

Job digué als seus amics: «L'home a la terra, no està sotmès a servitud, no passa la vida com un jornal·ler? Com un esclau es deleix per assegurar-se a l'ombra, espera l'hora de cobrar com el treballador.

Però a mi, m'ha tocat per herència passar mesos en va, la paga que em donen són les nits en blanc. Així que em fico al llit ja penso: Quan serà de dia perquè em pugui llevar? I estic neguitós del vespre a la matinada. Els meus dies han corregut més que una llançadora; ja s'acaben, ja no hi queda fil. Recordeu que la meua vida no és sinó un respir: els meus ulls no tornaran a veure la felicitat».

Salm responsorial

146

Lloeu el Senyor, dona bo de cantar!

Lloeu el nostre Déu, que és agradós de lloar-lo!
El Senyor reconstrueix Jerusalem
i aplega els dispersats d'Israel.

R. Lloeu el Senyor que conforta els cors desfets.

Conforta els cors desfets

i embena les ferides.

Té comptat el nombre dels estels,
els crida cadascun pel seu nom. **R.**

És gran el Senyor, i és molt poderós,
és infinita la seva saviesa.

El Senyor sosté els desvalguts
i abat els injustos fins a terra. **R.**

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, jo no puc gloriar-me d'anunciar l'evangeli: hi estic obligat, i pobre de mi, que no ho fes! Si jo m'ho hagués buscat, podria esperar-ne una recompensa, però no havent-ho buscat, per a mi és un encàrrec que he rebut de Déu. Per quin motiu puc esperar una recompensa? Doncs que jo, quan treballo a difondre l'evangeli, no el converteixi en cosa costosa, sinó que renunciï al dret que em dona el meu servei. Jo sóc lliure: no era esclau de ningú, però m'he fet esclau de tots per guanyar-ne tants com pugui. Per guanyar els febles, m'he fet feble com ells. M'he fet tot amb tots per guanyar-ne alguns, sigui com sigui. Tractant-se de l'evangeli, estic disposat a fer tot el que calgui per poder-hi tenir part.

Aclamació

Mt 8,17

*Ell portava les nostres malalties i s'havia
carregat els nostres dolors.*

Evangeli

Mt 1,29-39

Jesús va curar molts malalts de diverses
malalties

Lectura de l'evangeli segons sant Marc:

En aquell temps, Jesús, sortint de la sinagoga, se n'anà amb Jaume i Joan a casa de Simó i Andreu. La sogra de Simó era al llit amb febre, i llavors mateix ho digueren a Jesús. Ell li va donar la mà, i la va fer llevar; la febre li desaparegué i ella mateixa els serví a taula. Al vespre, quan el sol s'havia post, li portaren tots els malalts i els endimoniats. Tota la ciutat s'havia aplegat davant la porta, i ell va curar molts malalts de diverses malalties; va treure també molts dimonis, i no els deixava parlar, perquè sabien qui era. De bon matí, quan encara era fosc, es llevà, se n'anà en un lloc solitari i s'hi quedà pregant. Simó amb els seus companys sortí a buscar-lo. Quan el trobaren, li digueren: «Tot-hom us està buscant». Ell els digué: «Anem a d'altres llocs, als pobles veïns, i també hi predicaré, que aquesta és la meua missió.» I anà per tot Galilea, predicant a les sinagogues de cada lloc, i traient els dimonis.

Barcelona

diòcesis

Inaugurat l'Any jubilar de la Mercè

MERCÈ 2003

■ El nunci Monteiro anima els fidels a actualitzar el carisma mercedari

BARCELONA.— La basílica de la Mare de Déu de la Mercè de Barcelona es va vestir amb les seves millors gales per inaugurar l'Any jubilar mercedari. Va ser el 29 de gener passat, justament en la festivitat de Sant Pere Nolasc, fundador de l'Orde de

la Mercè, que enguany commemora els 800 anys des de la seva primera redempció de captius. La solemne Eucaristia que va marcar el punt de partida de l'Any jubilar va ser presidida pel cardenal Ricard M. Carles, i concelebrada pel nunci de la Santa Seu

a Espanya i Andorra, Mons. Manuel Monteiro, els bisbes auxiliars de Barcelona, Mons. Tena, Mons. Carrera i Mons. Sáiz, els vicaris episcopals i un bon nombre de sacerdots, entre els quals destacava la nombrosa presència de religiosos mercedaris.

L'Any de la Mercè ja està en marxa. Des del 29 de gener passat, la diòcesi de Barcelona celebra joiosa els 800 anys des que sant Pere Nolasc va començar a València la seva tasca de redimir captius. Pocs anys després, a la ciutat de Barcelona fundaria el conegut Orde de la Mercè.

Amb la celebració d'aquest aniversari el bisbat no pretén realitzar actes espectaculars ni estridents, sinó que en continuïtat amb l'activitat pastoral de la diòcesi, els seus objectius són, d'una banda, fomentar la devoció a la Mare de Déu de la Mercè i promoure la presència dels barcelonins a la basílica que porta el seu nom, i de l'altra, promoure accions de reinserció social en favor dels més desfavorits de la diòcesi, en particular dels reclusos. Com molt bé resumiria el cardenal en la seva homilia, «en el transcurs d'aquest any ens bastarà imitar la sol·licitud atenta i activa de la Mare de Déu de la Mercè davant les necessitats dels germans».

L'obertura d'aquest jubileu mercedari va tenir lloc, en el marc d'una solemne Eucaristia presidida pel cardenal Ricard M. Carles i concelebrada entre molts altres pel nunci Monteiro i els bisbes auxiliars de Barcelona. Mons. Monteiro sembla haver agafat gust a la ciutat i cada cop comença a ser més habitual trobar-lo en esdeveniments d'aquest tipus. El seu caràcter afable i la seva simpatia desbordant són les principals causes que li ploguin tantes «ofertes».

En el decurs de la missa també es va portar a terme un acte ja tradicional per aquestes dates, el lliurament de medalles

El nunci Monteiro va viure de bon grat l'obertura de l'Any de la Mercè.

als nous membres de la Germandat de la Mercè. Entre aquests hi era present, com a personatge públic més conegut, el candidat a l'alcaldia de Barcelona, Xavier Trias.

La basílica es va omplir a vessar en la inauguració d'un aniversari que ha de servir de fort impuls a la devoció a la patrona de la ciutat i de la diòcesi. Als nombrosos i distingits membres de la històrica Germandat de la Mercè, se'ls van unir molts religiosos i religioses, entre els quals destacava els que segueixen el carisma de sant Pere Nolasc i santa Maria de Cervelló, i un bon nombre de fidels. També es trobava

entre els assistents, tot intentant cridar poc l'atenció, Joan Gaspart, president del F.C. Barcelona, que aquesta vegada no va acudir-hi per oferir cap trofeu a la Mare de Déu, sinó com a membre de la Germandat de la Mercè. Tot fa pensar que va aprofitar també per alleujar les seves penes amb la seva mare i patrona.

«Mercè», do per als altres

En la seva homilia, el cardenal Ricard M. Carles va expressar les seves moltes esperances posades en la celebració d'aquest aniversari. I va remarcar que «aquesta commemoració mercedària no és un afegit a la marxa pastoral diocesana, com si fos un parèntesi, sinó que forma part de l'esperit de la diòcesi». Els seus objectius, doncs, estan en consonància amb els mateixos objectius pastorals del bisbat, clarament definits en la darrera i recent carta pastoral del cardenal Caminem amb esperança.

El prelat, alegre per poder presidir un esdeveniment espiritual com aquest, va animar els fidels a actualitzar i fer seu el carisma mercedari, tan arrelat i viu a la diòcesi: «Per amor, fer-se mercè, fer-se do pels altres, sobretot pels més petits, els més pobres, els més oblidats del món.» Per això, no hi ha millor manera que veure Crist mateix en el germà que pateix. Carles va destacar en aquest sentit la figura indiscutible de la Mare Teresa de Calcuta, que ben aviat serà beatificada i «que no tenia altra motivació que aquesta: veure Crist en el pobre, l'afamat, l'oblidat, el moribund abandonat».

El darrer tram de la seva homilia es va centrar en una altra figura encara més important, la de la Mare de Déu de la Mercè, coneguda com la princesa de Barcelona, segons paraules del poeta Jacint Verdaguer. «Que ella —va expressar Carles—, que va acollir com ningú la mercè del Pare que és Jesucrist, ens ajudi a ser també a nosaltres mercè, un do per als nostres germans.» D'aquesta manera especial el prelat va demanar a la Mare de Déu «per tots els homes i dones empresonats, perquè la solidaritat de molts homes i dones faci

menys penosa la seva situació i que siguin ajudats a reintegrar-se amb honradesa i dignitat a la societat».

Al final de l'Eucaristia, el rector de la basílica, Mn. Salvador Cristau, secretari general i canceller del bisbat, va llegir el missatge del Sant Pare en el qual a petició del mateix Ricard M. Carles va concedir «la indulgència plenària a la basílica de la Mercè durant tot aquest any en les condicions de costum». El do de la indulgència, doncs, fa encara més important la celebració d'aquest Any jubilar, que en paraules de Mn. Cristau, «representa una gràcia que

Xavier Trias va rebre la insígnia que l'acredita com a nou membre de la Germandat de la Mercè.

hem d'aprofitar». El rector de la Mercè és dels que creu que no únicament se celebren 800 anys des de la primera redempció de captius, sinó també 800 anys de gràcia de Déu i d'acció de l'Esperit Sant a l'Església a través de sant Pere Nolasc. Ara ens toca a nosaltres fer present l'Evangeli i l'amor de Déu entre els necessitats i els captius».

El tancament de la celebració el va posar, com sol ser habitual en aquests casos, el nunci Manuel Monteiro de Castro. Sense desprendre's del to amable que el caracteritza, el prelat portuguès va assegurar sentir-se molt content per estar altre cop entre els barcelonins i va mostrar la seva admiració davant del gran nombre de nous membres de la Germandat de la Mercè: «Això manifesta que vostès donen valor a les coses de Déu.» Finalment va animar els presents a viure intensament aquest temps de gràcia i d'alegria gran, actualitzant el carisma de la Mercè i prenent com a exemple a sant Pere Nolasc, que va consagrar tota la seva vida a ajudar les persones «a reconciliar-se amb Déu, a reconciliar-se amb els germans i a aconseguir la pau».

Samuel Gutiérrez

El cardenal Carles demana la pau

BARCELONA.— Davant la dramàtica situació actual de la pau en el món i fent-se ressò de les insistent crides que aquests darrers dies ha fet el Sant Pare, el cardenal Ricard M. Carles ha volgut també fer seves les paraules de Joan Pau II i adreçar-les als seus diocesans: «La guerra no és mai una fatalitat, és sempre una derrota de la humanitat. El dret internacional, el diàleg lleial, la solidaritat entre els estats, l'exercici noble de la diplomàcia, són els mitjans dignes de l'home i de les nacions per resoldre els problemes.» El prelat ha demanat també a tots els seus feligresos que preguin intensament per la pau, especialment en les celebracions eucarístiques i en la pregària de vespres. Per això, des de l'arquebisbat s'ha fet arribar a totes les comunitats parroquials una pregària que serveixi de model per a aquesta intenció: «Preguem en comunió amb el papa Joan Pau II i amb tots els qui treballen per edificar un món en pau, tal com el Senyor desitja per als seus fills, perquè ompli de pau tots els pobles i mogui els qui governen les nacions a evitar nous conflictes bèl·lics, tant a l'Iraq com arreu del món.» (C.C.)

Barcelona

Sense por d'obrir les portes a la comunicació

■ Més de 150 preveres d'arreu de Catalunya participen a les XXXVIII Jornades de Qüestions Pastorals

PREMIÀ DE DALT.— Les Jornades de Qüestions Pastorals de Castelldefels han portat enguany per títol *Servei, comunicació i imatge pública de l'Església*. L'objectiu principal ha estat trencar tabús respecte del tema comunicatiu al si de l'Església i engrescar sacerdots, religiosos i fidels a obrir-se sense por als mitjans de comunicació. Les jornades han comptat amb més de 150 sacerdots, més algun laic, d'arreu de Catalunya que s'han vist enriquets amb l'alt nivell de les ponències i taules rodones.

La primera jornada va començar amb una taula rodona que va abordar el tema «25 anys de pontificat de Joan Pau II: un exemple de comunicació». Hi van participar el P. Ciro Benedittini, sotsdirector de la Sala de Premsa de la Santa Seu; Juan Lara, corresponsal de l'agència EFE al Vaticà, i Mn. Ramon Octavi Sánchez, director de *Catalunya Cristiana* i de Ràdio Estel.

Benedittini va comentar que «Joan Pau II és el primer Papa mediàtic. L'entusiasme que suscita, especialment entre els joves, és degut al seu carisma fonamentat en la credibilitat, que radica en l'autenticitat. Sempre és el mateix, coincideix vida i missatge. No té por de presentar-se com és i com està: vell i malalt, i la gent aprecia aquesta senzillesa. La gent adverteix que qui els parla els estima, i se sent interpel·lada en primera persona». Després va afegir que «el Sant Pare és un home de gestos que li permeten guanyar-se l'audiència, com quan es va guanyar l'opinió pública d'Israel en ficar un tros de paper amb una oració en una de les esclatxes del mur de les lamentacions». Respecte dels mitjans de comunicació, va destacar que «no els podem considerar com enemics», i fent una similitud amb les paraules del Sant Pare al

Juan Lara, P. Ciro Benedittini, Mn. Ferran Blasi i Mn. Octavi Sánchez, durant la taula rodona.

començament del seu pontificat, va dir que «no hem de tenir por d'obrir les portes a la comunicació».

Lara, per la seva banda, va insistir en la senzillesa del Sant Pare, afirmant que «és un Papa molt humà i proper, i que per això el segueixen. Així és com s'ha guanyat el respecte de qui no pensa igual que ell». Finalment Mn. Octavi Sánchez va afirmar que el Sant Pare ha estat el més conegut de la història, «tant pel desenvolupament dels mitjans, com per haver acceptat aquest paper i haver-se dedicat a ells sense por. El Papa genera informació i informació important».

Activitat pastoral i capacitat comunicativa

Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona i membre de la Comissió de mitjans de comunicació de la CEE, va impartir una sessió sota el títol «Diferents vessants de l'acollida a l'Església». En la

Mons. Joan Carrera i el Dr. Antoni Pujals, vicari de l'Opus Dei per a Catalunya.

seva intervenció va remarcar el lligam existent entre l'activitat pastoral i la capacitat de comunicació, i va voler referir-se expressament a la comunicació pre-tècnica, de persona a persona: «Hem de conservar la capacitat comunicativa anterior a la tècnica», gràcies a la qual molta gent, al llarg de vint segles, s'ha sentit acollida. En aquest context, va assenyalar com un greu perill per a la comunicació els prejudicis i les teories prèvies. També va recordar, en aquest sentit, que Crist va dirigir el seu missatge primerament als publicans i als pecadors.

Va continuar la intervenció afirmant que «la pastoral de Jesús neix en la seva capacitat infinita de compassió. Aquesta és una lliçó bàsica per a nosaltres, pastors: no hi ha pastoral veritable sense compassió, sense passió per la gent». I va afegir: «El pastor és una persona que, d'entrada, està a favor de les ovelles». No hi caben, per tant, els prejudicis, veritable obstacle per portar a terme la tasca d'acolliment.

Tot glossant la imatge de les ovelles sense pastor, va afirmar que «hem progressat força en sensibilitat social. (...) Però, ens commou prou el drama de l'home sense Déu? No ens conformem massa amb la increença de tants germans i germanes nostres?» A continuació assenyalava dos grups socials que demanen un esforç especial d'acolliment. D'una banda, els catòlics no

practicants, que es neguen a trepitjar l'església amb la mateixa insistència amb què conserven la seva fe: «S'han allunyat —deia— o ens hem allunyat nosaltres d'ells?» També va parlar dels immigrants, «els de l'anterior immigració i els de l'actual», amb els quals és i serà necessari un esforç suplementari de comunicació.

Per la seva banda, Xavier Oliver, president de BBDO, va parlar de les vessants tècniques de la publicitat aplicades a la religió.

Anticipació als mitjans

En el segon dia de les jornades, Marc Carròggio, professor de Comunicació Institucional de la Universitat Pontifícia de la Santa Creu, va insistir que els cristians no poden tancar-se en una torre d'ivori, al marge de la societat. Han de respondre a les preguntes legítimes dels mitjans, i fins i tot, anticipar-se a les seves peticions. «No hi ha alternativa per a l'Església», va dir. Carròggio va afegir que els mitjans de comunicació són una eina per a l'acció pastoral de l'Església, i que cal integrar la comunicació en la formació dels futurs preveres, obrint l'Església als mitjans de comunicació amb iniciativa i sense por. Va demanar una atenció pastoral adient als professionals de la comunicació i la preservació dels mitjans de comunicació populars.

També van intervenir aquest dia José María Gil Tamayo, secretari tècnic de la Comissió de mitjans de comunicació de la CEE, i Mn. Jaume Pujol, professor de la Facultat de Teologia de la Universitat de Navarra. Gil Tamayo es va referir a la presència de l'Església en els mitjans de comunicació com un dret i un servei pastoral en una societat absolutament mediatitzada: «L'accés a la

realitat, avui dia, és un accés mediàtic i l'Església ha d'utilitzar el púlpit modern dels mitjans de comunicació.» Davant de la diversitat de cosmovisions que contraponen el cristianisme d'una banda i la societat de la informació de l'altra, Gil Tamayo va proposar com a única solució el diàleg: oferir la solució evangèlica als problemes reals de les persones, i rebutjar la visió pessimista de la societat i dels mitjans de comunicació. «Tot superant la lògica del conflicte —va assenyalar—, cal respectar les altres confessions religioses, adequar el llenguatge de l'Església al llenguatge dels mitjans i reivindicar la presència del fet religiós als mitjans, així com defensar el dret de l'Església perquè siguin respectats el seu honor i sentiments.»

Per la seva banda, Mn. Jaume Pujol va aprofundir en el concepte de servei i de comunicació. Va insistir en la importància, dins l'Església, d'atendre les persones d'una manera discreta i desinteressada, i amb competència professional: «Això exigeix sacrifici i esforç per estar ben capacitats i saber passar desapercebut.» Es va referir concretament a sant Josep Maria Escrivà, que va saber comunicar amb convicció, adequant el missatge a les persones que tenia al davant, per tal de fer-lo proper i amable, i que va estimular els cristians a ser presents amb llibertat i responsabilitat personals en els mitjans de comunicació social. (C.C.)

Centre d'Estudis Pastorals **CEP** de les diòcesis catalanes

Dimecres 12 de febrer a les 10 del matí

La sessió trimestral de formació per a preveres i diaques del segon trimestre serà sobre el tema:

Els mitjans de comunicació al nostre país

Expert convidat: Antoni Franco, director d'*El Periódico de Catalunya*.

Per a més informació, programes o inscripcions podeu adreçar-vos a la secretaria del centre, tel. 933.174.858 (c/ Ríbadeneira, 6, 3r 08002-BARCELONA).

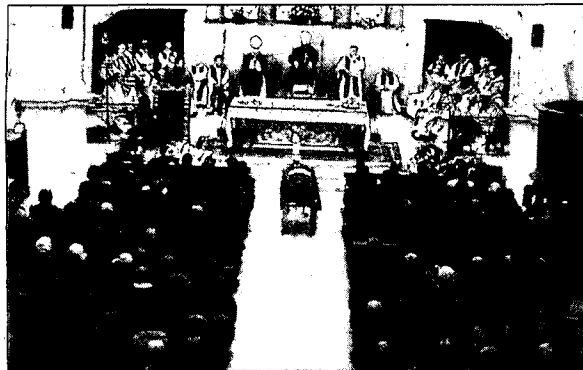
Menorca

L'Església de Menorca plora la mort del seu vicari general

■ Mn. Miquel Anglada va morir el 25 de gener a l'edat de 69 anys

CIUTADELLA.— La notícia del traspàs del mossèn ciutadellenc es va escampar entre la població el dissabte 25 de gener. Va arribar després d'una malaltia sobtada que li va provocar l'ingrés mèdic el dia de Sant Antoni Abat, patró de Menorca. El bisbe Joan Piris, profundament emocionat, va presidir la missa exequial el dilluns 27 a l'església de Sant Francesc acomiadant el seu vicari i agraint la seva amistat i el servei episcopal atès durant 45 anys de sacerdoci.

A primera hora del matí del dissabte 25 de gener s'escampava per Menorca la notícia de la mort del capellà ciutadellenc Miquel Anglada Gelabert. El bisbe de Menorca, Mons. Joan Piris Frígola, va comunicar amb profund dolor, a través d'una nota de premsa, el traspàs del vicari general de la diòcesi menorquina, al mateix temps que convidava els preveres i tota la comunitat diocesana a la celebració de la missa exequial. Aquesta es va celebrar el dilluns, dia 27, a l'església parroquial de Sant Francesc de Ciutadella. Du-

La catedral es va omplir a vessar per acomiadar un home de Déu.

rant tot el cap de setmana es van reproduir les mostres de condol de la població menorquina, entre els membres de la comunitat diocesana i el clergat menorquí.

Des del passat dia de Sant Antoni Abat, quan va haver de ser ingressat urgentment a la Clínica Menorca de Ciutadella, i l'endemà, a l'Hospital Verge del Toro de Maó, Miquel Anglada va lluitar entre la vida i la mort per superar una infecció interna que li va provocar una pneumònia. Això li va afectar greument el cor i li va provocar problemes renals. Miquel Anglada, de 69 anys d'edat, que l'estiu passat va ser nomenat pel bisbe Joan Piris nou vicari general de la diòcesi, va morir a les cinc de la matinada a Maó. Durant els últims dies moltes persones de Ciutadella, i de la resta de l'Illa, s'havien interessat per la recent malaltia de Miquel Anglada, i la comunitat cristiana menorquina va pregar insistentment perquè Déu acompanyés el prevere durant aquests moments difícils.

La diòcesi de Menorca va acomiadar les despulles del seu vicari general en una multitudinària missa exequial, presidida pel bisbe Joan Piris, a l'església parroquial de Sant Francesc de Ciutadella. Mons. Piris va ser acompanyat pel bisbe auxiliar de València, Mons. Jesús Murgui; el president del Capítol de la Catedral, Sebastià Taltavull; el vicari general de Mallorca, Andreu Genovart, i la pràctica totalitat

dels capellans de l'Illa. Als primers bancs de la nau, hi havia els familiars del vicari general i també molts amics íntims de Mn. Anglada que van voler acompanyar-lo en el seu comiat.

Les despulles del vicari general van ser entrades a l'església de mans de sis germans capellans, i posteriorment, es van col·locar sobre el fèretre els ornaments litúrgics i el llibre del Evangelis, com a símbol del seu ministeri sacerdotal. El bisbe Joan Piris va pronunciar una homilia molt sentida. Emocionat, va tenir paraules d'agraïment per la tasca apostòlica de Miquel Anglada, que va servir l'Església menorquina com a capellà durant 45 anys. El silenci i les mostres de dolor es van reproduir durant tota la celebració, en els rostres dels seus familiars, preveres i amics. L'emoció i els sentiments es van deixar sentir en les paraules del bisbe Joan. Amb dolor va exclamar i es va interrogar davant de Déu del perquè de l'esdeveniment luctuós que ha patit la diòcesi,

amb la pèrdua del vicari general, Miquel Anglada, recentment nomenat per ell. L'esperança cristiana de la vida per sempre amb Déu, de la penyora de la resurrecció que els creients anhelaven, van formar part del seu missatge, confortant els cors adolorits de tants menorquins.

El rector de la catedral, Sebastià Taltavull, va llegir la relació de mostres de condol arribades d'arreu d'Espanya. Entre elles, les del l'arquebisbe metropolità Agustín García-Gasco, i els bisbes Antoni Deig, Ramón Echarren, Teodor Úbeda, Agustín Cortés, Manuel Ureña, i el bisbe de Lleida i anterior bisbe de Menorca, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, del qual es va llegir un comunicat adreçat al bisbe Joan Piris on destacava l'estreta col·laboració episcopal de Miquel Anglada durant el seu pontificat a Menorca.

Perfil sacerdotal

Miquel Anglada Gelabert va néixer a Ciutadella el 2 de febrer de 1933, el dia de la festa de la Candelera. La seva infantesa queda lligada molt prest al sacerdoci del seu oncle Nicolau i a la seva entrada al Seminari diocesà, després d'estudiar al Col·legi Salesià de la ciutat. Ja de seminarista és traslladat a Roma per rebre estudis de Filosofia i Teologia a la Universitat Pontifícia Gregoriana, dels quals en traurà

la llicenciatura. El dia de Sant Josep de 1958 és ordenat capellà a Roma, juntament amb els seus companys de curs. De retorn a Menorca és nomenat superior de formació dels seminaristes menors. I l'any 1962 el bisbe Bartomeu Pascual l'envia de rector a la parròquia de Sant Cristòfol des Migjorn.

Però, sens dubte, Mn. Miquel Anglada Gelabert quedarà lligat a la història de l'Església menorquina pel seu servei, durant 23 anys, com a rector del Seminari diocesà, dedicat a la formació humana i espiritual de la majoria de preveres actuals, i de moltes persones que han passat pel Seminari. Amant de la litúrgia, ajudava a assaborir-la als seus estudiants. Coneixedor profund de la llengua catalana, ha estat un impulsor en ferm dels textos litúrgics i bíblics en menorquí, dels quals ha ajudat moltes vegades a la traducció. Home de pregària, de bon humor, i amb la preocupació sempre present de millorar la comunió entrè els preveres com a testimoni de cari-

tat per als menorquins. Polifacètic, bon escriptor i un pou inesgotable de cultura popular i general. Col·laborador assidu del *Diari Menorca* i la COPE, els seus *Pessics* al Full Dominical són un testimoni clar de la seva brillant ploma i la proximitat de la seva homília. Home d'esperit, ha dedicat bona part del seu sacerdoci a la vida espiritual de molts catòlics menorquins.

El 1992 el bisbe Francesc Xavier Ciuraneta li va encarregar la parròquia del Roser de la Catedral, i poc després era elegit president del Capítol Catedralici. I tot just fa poc més de mig any, l'11 de juliol passat, Mons. Joan Piris el va nomenar vicari general de la diòcesi. El dia 23 de setembre en va prendre possessió.

Guillem Ferrer Monjo

Mn. Anglada era vicari general de Menorca des de fa poc més d'un any.

CERABELLA

zona industrial, A

ES 08181 SENTMENAT (BARCELONA)

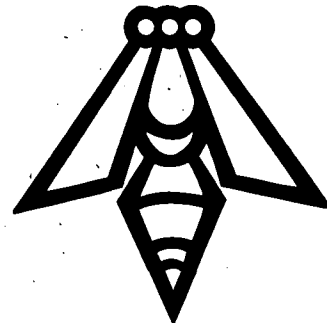
Tel. +34.93.715.31.02 Fax +34.93.715.02.51

CERERIA ABELLA,

Sant Antoni Abat, 9

08001 BCN

t.934 41 09 07 / fax.934 41 70 47

CERERIA ABELLA,

Boters, 5 (Portaferrissa)

08002 BCN

t./fax. 933 18 08 41

NOC,

Comte Borrell, 41

08015 BCN

t. 934 42 93 28 / fax. 934 41 90 47

cerers
des de
1862

Déu ve a l'encontre

L'1 i 2 de març se celebren les I Jornades Catalanes de Pastoral Vocacional sota el lema «Anuncieu i convideu!»

Déu no ha deixat mai de cridar. No ho pot evitar. Està fet per estimar i en aquest amor sense mesura hi ha implícita una crida a tota persona humana a participar en la seva felicitat. La vocació cristiana no és res més que la invitació amorosa de Déu a una vida en plenitud. Nosaltres només hem de respondre amb total confiança al projecte que Ell

mateix ha pensat per a cadascú des de tota l'eternitat. Aquest és l'autèntic camí de la felicitat. Aquell que porta vers el Pare i fa del nostre cor de pedra un cor de carn. Amb l'objectiu de descobrir i ressaltar tots aquests aspectes, i molts més, de la vocació, l'1 i 2 de març propers se celebren a Barcelona les I Jornades Catalanes de Pastoral Vocacional.

Mn. JOSEP M. VILASECA ÉS EL COORDINADOR DELS DELEGATS DE PASTORAL VOCACIONAL DE CATALUNYA

«Si algú sent la crida, que no la deixi passar, que hi respongui i sigui valent!»

—Tornen a tenir els joves desitjos vocacionals?

—Els joves busquen i es troben en una etapa vital de descoberta. És alhora un temps de dificultats i fragilitat perquè encara cal definir la personalitat i les idees. Per això són persones obertes i tenen desitjos variats. Un d'ells és el desig de Déu, molt sovint ofegat per l'ambient social. És, doncs, molt necessari que el jove trobi algú que el pugui acompanyar en la descoberta de Déu i alhora que descobreixi el projecte que el Pare té preparat per a ell. Per tant, sí, tenen desitjos vocacionals però molts no hi poden donar resposta perquè no troben l'ajuda d'aquell cristià. Tampoc ni la societat ni la família, sovint, no els ajuden gens.

—Es pot ser cristià coherent sense haver-se plantejat mai la vocació?

—De vegades he dit a algun jove que això de plantejar-se què és el que Déu et demana és una cosa molt necessària i és un dret que tenim. Però la realitat ens fa dir que és un privilegi d'uns quants, perquè n'hi ha que no han pogut plantejar-s'ho mai. Déu és qui crida i ho fa de moltes maneres. Per això també hi ha cristians que viuen la seva vocació i potser no ho han reflexionat massa, sinó que s'han deixat portar per l'Esperit.

El que sí que és veritat és que en el procés de maduració cristiana hi ha unes etapes: descoberta de Déu, experiència de sentir-se estimat i salvat per Jesucrist, conversió, pregària, celebració dels sacraments, servei... i, per tant, perquè un procés sigui realment madur cal arribar a la resposta joiosa a Déu amb una opció de vida concreta, després de reflexionar sobre les diverses vocacions cristianes.

—Què és més preocupant avui dia, la por o la indiferència dels joves?

—La por fa que molts no s'arrisquin a entregar la seva vida pels altres però penso que és pitjor la indiferència. Aquesta fa que el jove visqui sense Déu, des preocupat i que no es plantegi gairebé res sobre la fe. El qui té por, justament la té perquè pensa alguna cosa, sent alguna crida, alguna cosa pot ser que canviï. La seva seguretat trontolla; sovint el qui se sent cridat té por d'arriscar-se, els profetes de l'Antic Testament en són un exemple clar. Els qui tenen por potser buscaran ajuda, en canvi els indiferents ni s'ho plantegen.

—La vocació té a veure amb el sentit de la vida?

—Totalment. La vocació mostra la preocupació que Déu té per cada persona. Ell crida justament per donar un sentit a la vida de cadascú, per omplir-la amb la seva gràcia i el seu amor. Per això ens crida a la santedat, a aquest grau elevat de vida cristiana. «Sigueu sants, perquè jo el Senyor, el vostre Déu, sóc sant» (Lv 19,2). Justament podem dir que els sants i santes són aquells que han trobat el sentit més ple de la vida. Joan Pau II ens recorda moltes vegades que «la tasca primària de l'Església és acompanyar els cristians pel camí de la santedat». Així doncs, la vocació a la santedat, a la felicitat, al sentit de la vida... és vocació a estar units a Déu, portant a terme el seu projecte en la nostra vida.

—Què li ha aportat a vostè el discerniment i resposta vocacional a la crida de Déu?

—Per a mi la resposta a la crida de Déu ha estat el que realment dóna sentit a la meua vida. La crida a ser capellà s'anava fent sentir a través de diverses persones i situacions, a través de la pregària i la vida. Dir-li sí a Déu ha estat el millor que m'ha passat. Sé que malgrat les meves debilitats i limitacions, Ell és sempre al meu costat i és la font de la meua felicitat. Déu fa que la meua vida sigui plena, realitzada, esperançada i joiosa. Però, la resposta al Senyor suposa agafar la creu i renunciar a un mateix. Això costa, i molt, però des dels fracassos pastorals i personals, decepcions i altres problemes, la presència i la gràcia de Déu brillen més. És el que diu sant Pau: «En tens prou amb la meua gràcia. En la teua feblesa actua el meu poder» (2 Co 12,9). Jo diria als joves que no tinguin por, que s'arrisquin i es deixin portar per l'Esperit. Seguir Jesús, i donar-li la vida totalment val la pena. Voldria dir a tots els joves que ser capellà és un regal de Déu immens. Si algú sent la crida, que no la deixi passar, que hi respongui i sigui valent!

El terme *vocació* evoca avui dia entre els joves imatges de monges i capellans. Imatges que moltes vegades han estat manipulades pels mitjans de comunicació convencionals i que ben poc o gens tenen a veure amb la realitat. Això provoca recels i prejudicis que fan que parlar de vocació entre els joves esdevingui una missió gairebé impossible. Murs insalvables s'han erigit en la seva imaginació i ni tan sols entre aquells que practiquen la fe resulta fàcil abordar el tema.

Aquestes dificultats han fet de la vocació un tema tabú que ha quedat arraconat i per al qual ningú no gosa obrir boca. I això que és el gran tema de la vida cristiana, el de la crida de Déu, no només a ser capellà o religiós, sinó a ser persona de veritat, arrelada en Crist i cridada a la santedat. La vocació és la crida amorosa de Déu a respondre al projecte que Ell té pensat per a cadascú, ja sigui en la vida sacerdotal, religiosa o matrimonial. Els camins del Senyor són diversos, tot i que per a cadascú, segons la seva identitat profunda, n'ha pensat un de particular.

La vocació no és altra cosa que respondre a una crida personal i irreplicable. És, com diu la *Gaudium et spes*, «viure en la comunió amb Déu». Per això, més que un sacrifici o una obligació, esdevé per a aquell que la

La vocació és la crida amorosa de Déu.

viu amb radicalitat, tot un goig indescriptible capaç d'omplir de sentit tota la vida.

Amb el desig de descobrir un nou sentit de la vocació i de treballar plegats en el desvetllament de les inquietuds vocacionals dels més joves, s'han organitzat les I Jornades Catalanes de Pastoral Vocacional. És la primera vegada que totes les delegaci-

Déu omple la vida de sentit i de goig.

La manca de vocacions joves posa avui una mica en perill la vida religiosa.

ons de Vocacions dels bisbats catalans, juntament amb la Vocalia de Joventut i Vocacions de la URC, s'uneixen per «anunciar i convidar» tothom, especialment els més joves, a respondre a la crida de Déu.

Serà els pròxims 1 i 2 de març, a l'escola Sant Ignasi de Barcelona (C/ Carrasco i Formiguera, 32), enmig d'una trobada que vol ser espai de reflexió i aprofundiment, d'engrescament i d'esperança. Precisament el gran objectiu d'aquesta trobada no és altre que engrescar el Poble de Déu —laics, sacerdots, religiosos...— a treballar per les vocacions i no deixar mai de convidar tots els joves, amb tota llibertat, a trobar-se amb Déu i descobrir el que Ell ha pensat per a les seves vides. D'alguna manera, es vol promoure una nova cultura de la vocació com a vivència de fe, des del plantejament i proposta de diferents itineraris vocacionals i la posada en comú d'experiències i inquietud en aquest àmbit.

Per tal de poder treballar tots aquests aspectes, les jornades tindran una mica de tot: ponències, comunicacions, tallers, testimonis, pregàries i eucaristia, temps per dialogar i compartir, mostra de materials vocacionals... Es dibuixaran els diferents itineraris possibles, les diverses «ofertes» que hi ha en la vida cristiana com a camins de felicitat. De manera particular, però, es convidarà especialment els assistents a no tenir por a l'hora de proposar les vocacions consagrades, ja sigui sacerdotal o religiosa, que són avui dia les que més pateixen la gran secularització actual.

Mans obertes

«Mans obertes per rebre i per donar. Rebre el gran Amor del Pare amb disponibilitat per tornar-lo a Déu i als altres en la mesura que puguem i siguem capaços. I això, de forma senzilla i clara, sense re-vestiments que ho emmascarin.»

Gmà. Xavi Sánchez,
marista autor del logotip de les
Jornades de Pastoral Vocacional

Les I Jornades Vocacionals volen obrir de bat a bat les portes de l'esperança i des del testimoni personal, joiós i coherent, convidar amb respecte i senzillesa tothom a treballar en el foment de totes les vocacions cristianes.

Text: **Samuel Gutiérrez**
Fotos: **David Trepas**

Respondre al projecte de Déu ens obre al servei compromès.

GNA. BEGOÑA REQUEJO, RELIGIOSA ADORATRIU, MEMBRE DE LA VOCALIA DE JOVES I VOCACIONS DE LA URC

«La felicitat autèntica és la realització del projecte de Déu a la nostra vida»

—Per què creu que és important que els joves treballin la seva vocació, sigui la que sigui?

—Per a tota persona, Déu ha pensat un projecte; l'ha preparada per poder portar-lo a terme i d'aquesta manera podrà realitzar-se plenament, no únicament com a cristià o cristiana, sinó també com a ésser humà. Estic convençuda que el camí més directe cap a la felicitat autèntica és la realització d'aquest projecte de Déu. Treballar la vocació d'un jove és fonamentalment donar-li la possibilitat perquè pugui fer aquesta descoberta tan important per a la seva vida.

—En el seu cas, com va descobrir que Déu la cridava a la vida religiosa?

—Són moltes les petites coses que han fet possible aquesta descoberta, però, a grans trets, han existit tres elements que han afavorit el meu camí vocacional: l'experiència de fe dels meus pares i el seu compromís en el si de la comunitat cristiana, la vivència de la fe en grup a la meua parròquia, i tota l'ajuda, formació i acompanyament que he rebut a la meua escola. Aquests tres elements em van ajudar a passar d'una fe heretada a una fe personalitzada. Aquest aspecte va ser molt important per a mi perquè, en un principi, no tenia cap il·lusió per ser religiosa, ni hi vaig sentir cap atractiu especial. Jo, de fet, ja tenia els meus plans per a la vida. L'esdeveniment que va marcar el meu canvi de rumb a la vida va ser la descoberta d'un Déu proper i personal, que m'ha creat i m'ha pensat d'una manera concreta, no en sèrie, que per a mi tenia un projecte i que aquest era el sentit de la meua vida. A partir d'aquí va començar la meua recerca, la meua obertura a aquells signes que em portaven petites espurnes de la crida que a mi em feia.

—Aquest tipus de vida té encara «atractiu» per als més joves?

—I tant que sí! Els joves que han rebut aquesta crida per part de Déu i estan experimentant el seguiment de Jesús a través de la vida religiosa ens confirmen que aquest atractiu existeix. Són joves ben normals, però, que a més de sentir la crida de Déu, han tingut l'oportunitat de conèixer la vida religiosa més des de dins i han pogut descobrir tot el que té de positiu que en ella. Des de fora ens podem quedar amb aspectes més superficials, sense descobrir tota la riquesa que comporta aquest estil de vida.

BUTLLETA D'INSCRIPCIÓ

Nom i cognoms:

Edat:

Adreça:

Població: C.P.:

☐ Laic/a

☐ Prevere

☐ Religios/osa

Parròquia/Moviment/Grup/Institut de Vida Religiosa

..... A/e

Telèfons Mòbil

Podràs participar en un d'aquests tallers. Tria'n tres per ordre de preferència:

- ☐ Aprendre a escoltar Déu
- ☐ El voluntariat i la Pastoral Vocacional
- ☐ Discerniment d'una vocació
- ☐ Moviments laïcals i vocació
- ☐ Recursos i materials per a la Pastoral Vocacional

El preu global de les jornades és de **50 euros**. Inclou la matrícula i els àpats (dinar i sopar del dissabte i dinar del diumenge).

Hi ha la possibilitat de dormir i esmorzar prop del lloc on es realitzaran les jornades: Casa d'Espiritualitat M. Antònia París o Hostatgeria de Sant Pere de les Puel·les (**preu: 18 euros**).

☐ Sol·licito dormir i esmorzar

Aquesta butlleta es pot enviar a:

- Delegació de Pastoral Vocacional de cada bisbat
- Unió de Religiosos de Catalunya

INFORMACIÓ: 93 454 16 00 (matí)
93 302 43 67 (tarda)

Tarragona

La nova rectoria de Constantí, escola de diàleg i de comunió

■ L'arquebisbe Martínez Sistach inaugura el modèlic centre parroquial

CONSTANTÍ.— La parròquia de Constantí compta des del 19 de gener amb una nova casa rectoral, moderna i funcional, que esdevindrà a partir d'ara, gresol d'activitats pastorals i també, des de la perspec-

tiva social, un punt de trobada per a la promoció de la cultura i la col·laboració cívica. El Centre Cultural és fruit d'una suma d'esforços il·lusionats i de la decidida voluntat del poble, empreses i institucions.

Al migdia, després de l'eucaristia, l'acte d'inauguració va comptar amb una autèntica gernació que va fer petita la sala principal de l'equipament parroquial. Va presidir l'acte l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, amb l'assistència del director general de l'Esport de la Generalitat, Josep Maldonado, l'alcalde de Constantí, Josep Bergadà, i el rector Mn. Pere Dalmau, entre altres autoritats, que van visitar les diferents dependències.

En el torn de parlaments, Ramon Martí, en nom del Consell Pastoral de Constantí, va fer el recorregut sobre el procés que s'ha seguit en la construcció d'aquest equipament, des que es va enderrocar l'antiga rectoria fins a l'actualitat. Martí incidia en la suma d'esforços que ha suposat aquesta realització, bastida en menys de dos anys.

Per la seva banda, el rector Pere Dalmau va tenir paraules d'agraïment per a tot el poble, l'arquebisbat, institucions, empreses i professionals que s'han abocat «en una iniciativa agosarada i que encara hem d'acabar de pagar». Més endavant Mn. Dalmau va afirmar: «Aquesta casa, que ha de ser de tots i per a tots, té vocació de tenir les portes obertes de bat a bat. Vol ser un recer, una casa per al diàleg i una escola de comunió. Allò que l'Església ha de ser en el món: com una font al mig de la plaça.»

Josep Maldonado, en representació del govern de la Generalitat va ressaltar «la tenacitat de Mn. Pere Dalmau, impulsor d'aquesta obra, que va venir a trucar a la delegació del govern i la Generalitat a demanar ajut», mentre que l'alcalde de Constantí, Josep Bergadà esperonava tot hom «a seguir col·laborant en el finança-

La inauguració del centre va aplegar molta gent a Constantí.

L'acte va comptar amb diverses personalitats del món de l'Església i de la política.

ment i bon funcionament del centre».

L'arquebisbe de Tarragona va tancar el torn de paraules tot elogiant «aquesta obra necessària per a Constantí. Una parròquia necessita el seu centre parroquial, com a centre de formació cristiana i de valors humans. Invertir diners en equipaments perquè els joves creixin en valors és invertir per una societat millor». Entre la interpretació del *Cànon de la pau* i *Canticorum Jubilo*, cantats per la coral Centcelles, l'arquebisbe va procedir a la benedicció de l'edifici.

Característiques del centre

El nou centre parroquial de Constantí té una superfície de 940 metres quadrats, repartits en tres plantes i uns baixos. Als baixos o semisoterranis s'hi troba una vistosa sala amb voltes i arcs de pedra i rajola, que es van salvar de l'enderroc de l'antiga rectoria per la seva singularitat

arquitectònica, on es conserva també un pou i un cup. Aquest és un espai adient per a conferències i exposicions, on hi ha també Càritas i l'Esplai, que aplega una cinquantena de nens i nenes de la parròquia. La planta baixa està destinada a despatx parroquial, secretaria, sala de reunions i una sala d'actes per a cent persones. Al primer pis hi ha vuit aules per a la catequesi, biblioteca especialitzada, i un celobert amb la imatge de la Mare de Déu de Montserrat, mentre que al segon pis hi ha la terrassa i la casa del rector. La cantonada de l'edifici s'ha decorat amb un bonic vitrall dissenyat per Antoni Mas i executat per Xavier Bonet, en què es representa la vida i martiri de sant Feliu, patró de Constantí. El cost de les obres de construcció del Centre Parroquial de Constantí ha estat de més de 440.000 euros, dels quals queden per pagar-ne més de 115.000.

Joan Boronat

Ca Foxà, la tercera rectoria

L'actual rectoria és la tercera que té la nostra vila. La primera es trobava al carrer de l'Església Vella ben a prop de l'antic temple romànic-gòtic enderrocat el segle XVII. Posteriorment es va traslladar al carrer Major a l'edifici que avui ocupà Ca Lluís Rafel, a tocar paret per paret amb la segona església. Pels volts del 1927 novament es va traslladar a un altre edifici del carrer Major, en una antiga casa anomenada Ca Foxà, que és la que ara s'ha fet nova.

En la primera meitat del segle XIX l'edifici ocupat per l'actual rectoria era propietat dels esposos Josep Nogués i Maria Roig. L'any 1850 Maria Roig, ja vídua, ven la casa als esposos Antoni Joan de Foxà i Francesca de Vidal.

Els Foxà eren una família benestant que tenia propietats a Barcelona, Sant Pere de Gavà, Santa Maria de Castelldefels i Santa Maria de Begues. És possible que l'adquisició de la vivenda fos tan sols per passar-hi temporades, ja que els esposos tenien una àmplia mansió al carrer Cavallers de Tarragona, via on aleshores residien les famílies més acabalades de la ciutat.

Anys més tard la casa de Constantí va passar a l'hereu, Dídac de Foxà i Vidal, el qual estava casat amb Eulàlia Sagarra i de l'Espanol. Amb posterioritat els esposos decideixen que un cop morts, la vivenda passi en propietat a la parròquia de Constantí. Anomenen hereus de confiança el canonge constantinenc Pere Cerdà i Socies, i en defecte d'aquest, l'arquebisbe i cardenal Francesc d'A. Vidal i Barraquer.

El canonge Cerdà va morir el desembre del 1920, i el traspàs d'Eulàlia Sagarra, ja vídua, no es produïx fins a l'any 1921, fet que alenteix el procés de cessió. L'any 1927 s'inicia el procés de registre, però amb l'esclat de la guerra i l'exili del cardenal Vidal i Barraquer, segon hereu de confiança, no es va poder executar totalment el testament.

El 13 de setembre del 1943 va morir a l'exili el cardenal i es va anomenar un nou hereu de confiança perquè finalitzés tot el procés. L'escollit és el canonge Francesc Vives i Recasens, que resol satisfactòriament tota la documentació i s'escriptura la propietat en el notari de Tarragona Josep Gramunt el 25 de gener del 1945. S'inscriu el registre el 18 d'abril del 1945 on consta com a titular «la parroquia de la vila de Constantí en la totalidad del pleno dominio», tal com es pot comprovar en el registre de Tarragona, volum 205, llibre 36, foli 160.

Josep M. Sabaté Sans
Historiador

**VOLEU DONAR
SENTIT A LA
VOSTRA VIDA?**

Us hi ajudaria
una trobada
amb Déu.

**EXERCICIS
ESPIRITUALS**

Dirigits per un sacerdot de la Unió Sacerdotal Lumen Dei. Inspirats en sant Ignasi, en règim d'internat i silenci.

15 - 16 DE FEBRER
(Entrant el dia 14 a la nit)

Tel. 933 013 194

✓ Xuclà, 19 - 08001 Barcelona
Recessos externs els 2ns diumenges de cada mes

Lleida

Catòlics, protestants i ortodoxos preguen junts per la pau

■ La II Trobada Interreligiosa omple a vessar el santuari de Sant Antoni de Pàdua

LLEIDA.— Catòlics, protestants i ortodoxos van pregar junts el 22 de gener passat al vespre, deixant petit el santuari de Sant Antoni de Pàdua dels pares franciscans de Lleida. «Els frarets», com es coneix popularment el temple, va acollir per segona vegada aquesta Trobada Interreligiosa de Pregària per la Pau.

L'encontre ecumènic, al bell mig de l'octavari d'oració per la unitat dels cristians, va ser convocada i organitzada conjuntament per les Esglésies catòlica, cristiana adventista del setè dia, evangèlica de «la Bíblia Oberta» i ortodoxa romanesa. La trobada va rebre alhora l'adhesió de la comunitat musulmana de subsaharians de Lleida, la comunitat Fè Bahà'í i la comunitat budista zen.

Els representants de les confessions religioses presents es van col·locar als primers bancs del temple, entre els quals hi havia el bisbe de la diòcesi de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, acompanyat pel delegat diocesà d'Ecumenisme, Mn. Jaume Pedrós.

La trobada va iniciar-se amb el cant *Glòria a vós, oh Crist Senyor*, com a cant d'acollida, per passar tot seguit a llegir el text de la presentació de l'acte, consensuat per tots els convocants i que era una crida a la Pau de Déu: «Per als qui creiem en el Déu de la pau —i per tota persona de bona voluntat— l'única guerra permesa és la que cadascun ha de dur a terme amb si mateix per fer morir en ell tot allò que no porti a la pau... Com és possible que fem

El bisbe Ciuraneta va assistir-hi com un més.

L'església de Sant Antoni de Pàdua es va omplir a vessar.

anar tant la paraula «pau», i, paradoxalment, al llarg de la història, ens hem anat matant en nom de Déu, del Déu de la pau?»

Tot seguit es va iniciar la lectura de diversos passatges de la Bíblia, amb la Pau com a *leitmotiv*. Així, un representant de l'Església evangèlica va llegir un passatge del llibre de Miquèes, mentre els representants de l'Església catòlica i ortodoxa proclamaven el segon capítol dels Efesis. Finalment un adventista va llegir el capítol quart dels Filipencs. Cada lectura va anar acompanyada de breus moments de silenci i un cant. Un grup de joves de l'Església adventista va posar la cloenda a aquesta part de la lectura de llibres sagrats, amb un cant acompanyat d'una emotiva representació mímica que portava com a títol *El nostre*

somni es farà realitat.

El silenci va donar pas a la pregària de sant Francesc, recitada en veu alta pels centenars de fidels que omplien a vessar el temple, més que adient en l'església-santuari dels seus fills: «Senyor, feu de mi un instrument de la vostra pau.»

Tot seguit el cant de l'*Hevenu shalom alehem... sigui la pau amb nosaltres*, va ressonar a les parets de l'església i al cor dels presents, que es van donar la mà com a símbol de pau, la de Déu i per a tots.

La celebració va finalitzar amb un manifest interreligiós, llegit invocant el «nom de Déu» i en el qual es va proclamar que «tota persona que vulgui viure una unió amb el seu Creador, tota religió viscuda amb profunditat, porta a viure la comunió amb tota persona l'autor únic de la qual és Déu. Tota religió viscuda superficialment condueix al fanatisme i a la intransigència».

El manifest convidava també a «totes aquelles persones de bona voluntat que per respecte i amor a Ell compartim tot allò que Ell ens dóna perquè, com a bons germans, superem egoismes, enveges, recels... i aprenguem a ser generosos i respectuosos com a Ell li agrada».

L'acte es va tancar amb les paraules del P. Joaquim Recasens, guardià del convent de Lleida, que va agrair que s'hagués triat un any més l'església de Sant Antoni per acollir la trobada: «De ben segur que ha estat per tot el que significa el missatge de sant Francesc, que és patrimoni de tots. Avui i aquí heu fet que Assís quedi petit davant del vostre amor.»

El punt final a la celebració el va posar, però, el cant *Agermanats anirem caminant*, com a penyora del missatge franciscà de «Pau i bé».

Jordi Curcó

70 catequistes de Confirmació s'apleguen per impulsar la pastoral de joves

LLEIDA.— Setanta catequistes de Confirmació i animadors de Postconfirmació, es van aplegar el 18 de gener passat responenent a la convocatòria feta pel bisbe de la diòcesi Mons. Francesc Xavier Ciuraneta i organitzada conjuntament per les delegacions de Catequesi i de Pastoral de Joventut.

La trobada va celebrar-se a les dependències del Col·legi Episcopal de Lleida i es va iniciar amb una pregària, tot posant sota l'advocació del jove beat Francesc Castelló i Aleu, els treballs i fruits, que conjuntament amb tots els Agents de Pastoral de Joventut, es puguin obtenir amb els adolescents i joves.

El bisbe Ciuraneta va donar la benvinguda als assistents a la trobada i recordant la carta de convocatòria, va agrair i encoratjar la tasca realitzada pels catequistes i animadors. Els va demanar de mantenir l'ànim viu i l'esperança certa en l'acció de l'Esperit, enmig d'un món «massa ple de sorolls i de presses, que dificulta que s'escolti la proposta evangèlica, on cal ser sembradors de llavors de grana cristiana».

Tot seguit, el president del Consell diocesà de l'Acció Catòlica, Amadeu Bonet, va fer una xerrada on remarcava com els agents de pastoral de Joventut necessiten treballar en un projecte pastoral de la comunitat diocesana que, en cada lloc, s'assumeix i concreta, que ha d'abraçar tota la vida de la persona, tot i que els catequistes i animadors de Confirmació treballen una etapa concreta.

Bonet va destacar tot seguit les característiques de la Pastoral de Joventut: el protagonisme i la necessitat de partir dels joves, el valor de la pedagogia del grup, la importància del testimoni i de fer experiències de servei, de comunitat i «de Crist present en la seva vida»...

Ahora es va referir a la metodologia activa (acció, reflexió i acció), a la lectura de l'Evangeli i a l'acompanyament personal, afirmant que «qui acompanya necessita ser acompanyat».

El president de l'Acció Catòlica va llançar un repte als assistents des del Consell diocesà del qual és president, a compartir la vida creant nous grups, «per crear una

xarxa que ens permeti sentir-nos Església».

El treball de grups va tractar sobre *Què cerquen els joves que vénen?, Llums i ombres del que fem, Què cal, potenciar o bé*

iniciar? La posada en comú en el si de l'Eucaristia que va presidir el bisbe Ciuraneta va posar el punt final a aquesta primera trobada que no vol ser la darrera. (J.C.)

Fabricación de Artículos Religiosos.
Cruces Madera, Via Crucis, Medallas,
Rosarios.

Fabricación de imágenes santoral en
resinas de poliéster, yeso y zamak.

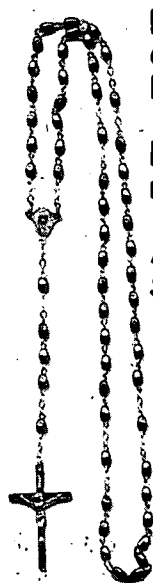
Artículos personalizados para
Santuarios y Cofradías.

Artesanía Sala, S.L.

c/ Llull 57, 5º- 1º
08005 - Barcelona

Tel. 93 309 85 68

Pídanos catálogo sin compromiso

Lleida

Castelldans estrena un mural esgrafiat dedicat a sant Antoni Abat

■ El poble renova un any més el vot de la seva festa

CASTELLDANS.— El 17 de gener passat, festivitat de Sant Antoni Abat, patró dels animals del camp i molt venerat per la pagesia de la diòcesi de Lleida, el poble de Castelldans, a la comarca de les Garrigues, va celebrar, com tants altres, la seva festa amb tota solemnitat.

A les 12 del migdia i seguint una antiga tradició, el rector del poble, Mn. Joan Bisard, va oficiar una missa a la parròquia de l'Assumpció de la Mare de Déu. La celebració en honor de sant Antoni Abat, es va tancar amb la tradicional benedicció de la «coca del sant», que tots els anys la família de Cal Curcó ofereix al poble en record de l'acompliment del «vot» que des de temps immemorial se celebra cada 17 de gener.

Tot seguit, els infants del poble, així com tots els vilatans que omplien el temple, van anar a recollir els dos bocins per cap de «coca beneïda». D'aquesta manera tots els assistents a la celebració i la resta de familiars, ancians i malalts, van poder participar de la festa menjant el «beneït».

Mentre tots acudien a recollir la «coca

del sant» es van cantar un any més els tradicionals Goigs, amb la popular tornada: «Puix Castelldans us honora / amb afecte demostrat: / siau-nos mà guiadora, / sant Antoni benaurat.»

Enguany, però, la festa va tenir una singularitat especial: l'estrena d'un nou mural que embelleix la capella lateral que l'església d'aquest poble garriguenc té dedicada al sant.

El mural, realitzat en esgrafiats i pintura, ha estat obra de l'artista de les Borges Blanques Carme Benet, autora també dels esgrafiats que decoren el presbiteri i la volta de l'església de Castelldans.

L'artista ha volgut representar en la seva obra diversos aspectes de la vida de sant Antoni Abat, com la seva vessant d'eremita, que el va portar a retirar-se en

solitud i penitència al desert d'Egipte. S'hi veu també en el mural diferents grups de joves, en referència als qui van ser els seus seguidors i les tombes que feien servir com a casa.

A la part baixa del mural i a la seva dreta, veiem a sant Antoni davant de les temptacions. A l'esquerra, com aquest les va vèncer amb l'oració i penitència. Tota la pintura és presidida per un sol, símbol de Déu, que és la llum del món. A la vora de la imatge del sant apareix una creu, nua i senzilla, com a símbol del seguiment de Crist en la pobresa i la humilitat, a exemple de sant Antoni, que ho va deixar tot pel Senyor.

Aquesta obra completa els treballs de restauració de la capella del sant que van iniciar-se en una primera fase ara fa dos anys, amb la recuperació i restauració dels antics esgrafiats del sostre de l'esmentada capella. Els treballs han estat duts a terme per la mateixa artista, així com la neteja de les parets laterals fins deixar-la a pedra

Seguint la tradició, molts vilatans van ofrenar ciris davant de la imatge del patró.

vista. El cost d'aquestes millores i del magnífic mural han estat costejats per la família Miquel de Castelldans, que des de fa diverses generacions té cura de la capella de Sant Antoni Abat.

Es dona la circumstància que la imatge del sant, així com l'altar, realitzats en pedra artificial, són obra de l'escultor lleidatà Aguiló. Enguany farà 60 anys de la benedicció de la imatge i 57 de l'altar.

Jordi Curcó

BARCELONA

Jornades d'Estudi de la Pastoral Obrera

SANT CUGAT DEL VALLÈS.— Aquest cap de setmana tenen lloc a Sant Cugat del Vallès les XV Jornades d'Estudi de la Pastoral Obrera de Catalunya i les Illes sota el títol *Pastoral Obrera, com estem en les causes que defensava Jesucrist?* L'objectiu es aclarir conceptes i determinar explícitament el paper avui de la Pastoral Obrera en el món i en l'Església.

Les jornades comptaran amb la presència del P. Xavier Alegre, s.j., professor de Nou Testament de la Facultat de Teologia de Catalunya, que impartirà una xerrada el dissabte 8 de febrer a les 19.00 h. Oferirà una lectura de l'Evangeli des de les causes i conseqüències d'una societat que crea pobres, precaris i que segueix sent injusta.

La trobada de l'ampli col·lectiu que forma part de la Pastoral Obrera de Catalunya i les Illes té loc al Casal Borja de Sant Cugat (C/Llaseres, 30; tel. 936 741 150) i costa uns 30 euros. (C.C.)

TORTOSA

Vinaròs celebra la festa del seu patró

VINARÒS.— Més de 8.000 persones es van reunir el 20 de gener passat per celebrar la festa de Sant Sebastià, patró de Vinaròs. El bon temps va acompanyar tots els que des de primera hora del matí es van congregar als voltants de l'ermita per participar en tots els actes programats.

L'inici de la festa va començar a les 7 del matí, quan un bon grup de persones es va concentrar a la plaça de l'església per acompanyar la relíquia de sant Sebastià. A l'arribada a l'ermita de la Misericòrdia, es va celebrar la tradicional *Missa de pelegrins*, en honor al patró.

Després dels actes litúrgics, es va donar pas a la

La festa va aplegar més de 8.000 persones.

més de 3.000 racions de paella.

La celebració es va tancar al vespre, amb la baixada de la relíquia i la missa solemne a l'església arxiprestal de la ciutat. (Tomàs Mor)

inauguració d'un plafó de ceràmica que presidirà l'antiga hostatgeria de l'ermitori, i en la qual apareixen els quatre patrons de la localitat: sant Sebastià, la Mare de Déu de la Misericòrdia, sant Jaume i sant Roc. Amb aquest plafó comença un període de restauració de l'ermita i del seu entorn.

La festivitat va estar marcada per un clima de germanor i bona convivència entre tots els assistents. L'Associació d'Hosteleria de Vinaròs va repartir

Renovació de la missió parroquial a l'Ametlla de Mar

AMETLLA DE MAR.— Del 21 al 26 de gener va tenir lloc a l'Ametlla de Mar la renovació de la missió parroquial. L'equip missioner estava format pels paüls José Ignacio Caamaño, Xavier Serra i Jaume Ruíz, les Filles de la Caritat, sor Mercè Capdellíure i sor Teresa Andrés, i la seglar vicenciana, Raquel Montolio.

Mn. Josep Àngel Pitarch, rector de la parròquia de la Purificació de l'Ametlla va destacar el fet que la Renovació es portés a terme al voltant de la figura de la Mare de Déu, per tal de preparar la seva comunitat parroquial amb una espiritualitat mariana per a la festa patronal: la Candelera. La

Renovació ha permès també consolidar els grups creats a partir de la missió parroquial del 2001, les comunitats familiars i el grup de matrimonis.

La Renovació ha volgut arribar a tothom i ha deixat els *caleros* molt contents per aquesta experiència de gràcia. Els grups sorgits el 2001 s'han reunit periòdicament i s'han compromès encara més amb la parròquia, ja sigui amb la visita de malalts o els grups de catequesi. El rector de la Purificació vol ampliar ara el Consell parroquial incloent-hi un representant de les Comunitats Familiars i un altre del grup de matrimonis. (C.C.)

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Tortosa

En la mort de Mn. Enrique Porcar Forés

■ Va ser l'arxiprest de Vinaròs durant trenta-un anys

VINARÒS.— El dissabte 18 de gener es va celebrar a l'església arxiprestal de l'Assumpció de Maria de Vinaròs la missa exequial de Mn. Enrique Porcar Forés. La pregària va ser presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Xavier Salinas, amb l'assistència de nombrosos germans del presbiteri i dels fidels de Vinaròs. A més de Vinaròs, Mn. Porcar va ser també, al llarg dels seus cinquanta-dos anys de sacerdoci fidel, vicari a Sant Carles de la Ràpita i rector a García, a Ginestar, a Aldover i a Móra d'Ebre.

«El Senyor és el nostre pastor i som portats a les seves espatlles.» Aquestes van ser les paraules de confiança que el bisbe va expressar en l'homilia de la missa exequial per Mn. Enrique Porcar, acompanyades de la fe ferma en la vida eterna, no com un consol en aquests moments, sinó molt més com una veritat per entendre tota la nostra vida. La gran nau del temple arxiprestal de Vinaròs va donar cabuda als més de sis-cents fidels que van voler donar el darrer comiat, però sobretot el seu agraïment fet pregària, pel qui va ser-ne durant trenta-un anys el pastor.

Des de les 13.00 h fins a les 16.00 les seves restes mortals van estar a la capella del Santíssim, que va rebre un degoteig constant de persones per expressar el seu dolor amb la pregària i l'ofrena de flors. El moment més emotiu va ser, sense cap dubte, l'entonació de l'himne a la Mare de Déu de la Misericòrdia, patrona de la ciutat. Va ser en el moment de treure el fèretre del temple parroquial per ésser portat al cementiri de Benicarló, el seu poble de naixement.

Mn. Enrique Porcar va néixer al desembre de l'any 1926. Tenia, per tant, 76 anys acabats de fer. Feia un any i pocs mesos que havia deixat la parròquia de l'Assumpció de Vinaròs, i des de feia

Mn. Porcar ja havia celebrat les noces d'or sacerdotals.

temps la seva salut s'anava afeblint. Des de l'any 1970 i fins al 2001, va estar al capdavant d'aquesta parròquia. En la seva tasca de pastor, cal destacar les obres de restauració i remodelació de la capella del Santíssim, així com també les obres de la casa parroquial. Va ser un home amb visió de futur que va possibilitar les estructures per al bon funcionament pastoral.

Roman Casanova

URGELL

Traspàs de Mn. Francesc Brichs

LLEIDA.— El dia 16 de gener va morir a Lleida Mn. Francesc Brichs i Mora, prevere de la diòcesi d'Urgell. El dia 18 es va celebrar la missa exequial a Guissona.

Nascut a Gra l'any 1920 va ser ordenat prevere el 1945 i va exercir el ministeri a les parròquies següents: Sarroca de Bellera i la Bastida (1945), Larén (1946), Alòs de Balaguer

(1953), Cabó i Vilar (1954), Fígols d'Organyà (1958), Montanissell (1959), Mont-ros (1965), Obeix i Castellnou d'Avellanós (1969), Sarroca i Bastida de Bellera (1972), Beranui i Antist (1980), Cabdella, Espui i la Torre (1981). L'any 1994, a causa d'un accident de trànsit a Salàs de Pallars, va ingressar a l'Hospital del Pallars, a Tremp, i després a la residència del Sagrat Cor, a Lleida. (A.M.)

Semblança de Mn. Porcar

Com glossar en unes línies sobre el paper 76 anys de vida, 52 d'ells de ministeri sacerdotal? I, més difícil encara, com ser «objectiu» parlant de qui ha estat l'únic rector que he conegut al llarg de 31 anys de la meua vida? Nascut a Barcelona, però fill de Benicarló, filiació de la qual presumia amb orgull, va ser ordenat el 1950, i l'any 1970 va arribar a Vinaròs. En la meua infantesa, va ser Mn. Enrique qui va donar forma a la imatge que jo m'anava fent del sacerdot: era qui celebrava la missa, qui presidia, hieràtic i solemne, les processons, qui intercedia pel poble davant Déu... Era una imatge molt sacralitzada i encara llunyana, a la qual m'aniria acostant a poc a poc. Primer quan vaig col·laborar amb ell com a catequista, i, sobretot, en la meua etapa de seminarista. Va ser ell qui em donà l'empenta que necessitava per entrar al Seminari i qui em va corregir aquella primera i simple aproximació al sacerdot com a home que celebra el culte. Es va oferir per ensenyar-me que ser sacerdot era molt més que era una missió que omplia tota la vida, les 24 hores del dia, i també em va presentar el rostre del sacerdot com a home proper, amb virtuts i amb limitacions com les dels altres fidels. Durant els meus anys de formació vaig mantenir amb ell una relació ben estreta, en la qual se'm va presentar en la seva faceta més humana i moltes vegades desconeguda.

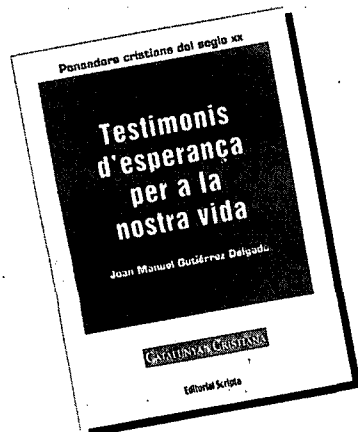
En llargues converses i en silencis fecunds m'anava pujant tot desgranant anècdotes, còmiques o dramàtiques, de les seves vivències a les parròquies on havia estat destinat: de Sant Carles de la Ràpita, de García, de Ginestar, d'Aldover, de Móra d'Ebre i, finalment, de Vinaròs. Va compartir amb mi la seva visió de temes que em preocupaven, com el de la soledat del sacerdot, el celibat, l'obediència; i em va mostrar la seva fragilitat, que normalment amagava sota una màscara d'autodomini i de severitat, en ocasions fins i tot de malhumor i intransigència, per no evidenciar quins eren els seus veritables sentiments. Em deixava participar en la seva pregària, fonda i viscuda i em convidava a compartir amb ell alguns viatges que van ser molt enriquidors, com el de Terra Santa, on el vaig veure plorar per primera vegada. Amb la seva vida em va fer veure que mai no és tard per obrir-se a la novetat, com em deia fa solament quinze dies, ja a l'hospital, en parlar-me de les meravelles de navegar per Internet.

Amb una consciència de vegades massa aferrissada del seu compromís amb la parròquia —en ocasions semblava que si se n'allunyava massa res no funcionaria—, la seva més gran diversió era veure com la gent que tenia al voltant era feliç, i procurava trobar les ocasions per proporcionar aquesta felicitat. Com quan convidava alguns amics, sacerdots o feligresos a casa seva i els feia tastar els seus *guisazos*, que cuinava amb tota la il·lusió del món... Dissabte, durant el funeral, no vaig voler plorar, tot i que el cor m'ho demanava: a ell no li hauria agradat. Si s'hagués pogut acomiadar no hauria demanat llàgrimes, sinó les mans joves d'una nova vocació que substituïssin les seves, que ja havien deixat de beneir.

Potser algú, en llegir aquestes línies, no hi estarà d'acord i m'acusarà de ser massa subjectiu: diferents seran els seus records. Jo no puc dir altra cosa de qui ha estat per a mi pare i confident, mestre i amic, germà i company. He preferit recordar les coses bones que ell m'ha transmès, tot i saber que, com tots, també tenia les seves faltes. Aquestes, però, ja són en el cor sacerdotal de Crist, per ser purificades. I Ell ben segur que intercedirà davant del Pare de tota misericòrdia perquè doni el seu premi a qui ha estat, sempre i per damunt de tota limitació, sacerdot. Que descansi en pau Mn. Enrique. El meu rector, el meu mossèn.

Mn. Blas Ruiz López

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

NO US
PERDEU EL
LLIBRE

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

catàla: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 9,62 € = _____ €
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

☐ Entitat

☐ Oficina

☐ DC

☐ Compte

ENVA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

Catequesi

El sacrament de la Confirmació

Els 3 Sagraments de la Iniciació Cristiana

Els cristians diem:

En el nom del PARE,
i del FILL,
i de l'ESPERIT SANT

Per BAPTISME sóc fill de Déu PARE
Per l'EUCARISTIA rebo Déu FILL
Per la CONFIRMACIÓ rebo Déu ESPERIT SANT

Escriu en cada quadre el Sagrament que correspon,
i explica perquè li has posat.

Aquest material està destinat a explicar als infants de la catequesi parroquial el Sagrament de la Confirmació.

NOTES PRÈVIES

- Abans de començar, caldria, ni que fos, fer una lectura ràpida dels números del Catecisme de l'Església catòlica que es refereixen a l'Esperit Sant (núm. 683-747); si pot ser, amb l'ajut d'un mossèn.
- Aquesta proposta pretén ser un primer apropament a la persona de l'Esperit Sant i els seus efectes principals. La simplificació del llenguatge pot fer perdre el rigor teològic: per això diem que és un primer apropament. Per exemple: l'Esperit Sant ja se'n dona en el Baptisme. La Confirmació, per tant, no dona per primera vegada l'Esperit Sant, sinó que és «una nova efusió de l'Esperit Sant» que ja es va rebre en el Baptisme.
- Seria bo començar explicant als nois qui és l'Esperit Sant.
- L'Esperit Sant és la tercera persona de la Santíssima Trinitat. Per exemple: quan fem el senyal de la creu, diem «En el nom del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant».
- Una primera explicació molt simple del Misteri de la

Trinitat pot ser: el Pare és el «creador»; el Fill és el «redemptor»; l'Esperit Sant és el «santificador», el qui dona la vida.

- L'Esperit Sant és la força de Déu, que ens dona la fe per creure en Ell, l'esperança per lluitar en la vida cristiana, i la caritat o l'afor que sento per Déu i pels germans. Per exemple: quan estimo, quan prego, o quan sento dintre meu que vull ser millor, és l'Esperit Sant que actua en mi.

MATERIALS

Us presentem tres tipus de material:

- Un full titulat *Els 3 sagraments de la iniciació cristiana*.
- Dos fulls titulats *El sagrament de la Confirmació: LLEGIM L'EVANGELI*: un full és el tema i l'altre el retallable.
- Dos fulls titulats *El sagrament de la Confirmació: LA CELEBRACIÓ*: un full és el tema i l'altre el retallable.

Full: ELS 3 SAGRAMENTS DE LA INICIACIÓ CRISTIANA

- La iniciació cristiana és el procés pel qual una persona arriba a ser membre adult i madur de la comunitat cristiana.
- Hi ha tres sagraments que marquen aquest procés: el Baptisme, l'Eucaristia i la Confirmació.
- Els nois poden escriure el nom de cadascun dels tres sagraments al requadre que hi ha a sota de cada imatge corresponent.
- Val la pena fixar-se que quan l'Església administra algun sagrament, de fet és Jesús qui l'administra en nom de Crist.

Full: El sagrament de la Confirmació: LLEGIM L'EVANGELI

- Aquests fulls pretenen fer un resum de l'acció de l'Esperit Sant, segons els evangelis.
- Els nois poden pintar les imatges i retallar-les. Mentrestant, el catequista pot anar-los explicant el contingut del que estan retallant.
- MARIA: l'Esperit Sant la fa Mare de Jesús.
- JESÚS: és l'Ungit, ja no amb oli sant, sinó amb el mateix Esperit Sant. «Ungit» vol dir Messies (en hebreu), i Crist (en grec). Jesús, ple de l'Esperit Sant, l'anomenem «Jesu-Crist», o «Crist».
- APOSTOLS: reben l'Esperit Sant com un do el dia de la Pentecosta, i comença l'Església: els deixebles de Jesús que són testimonis per tot el món. L'Esperit Sant els omple de la força i de la valentia que necessiten.
- Nosaltres, com a fills de Déu, pel Baptisme i per la Confirmació, com a membres de l'Església, també hem de ser testimonis de Jesús.

El Sagrament de la CONFIRMACIÓ

Amb el Baptisme comença la vida cristiana.
Amb la Confirmació, se'n dona l'ESPERIT SANT,
que enforteix i fa créixer la vida cristiana en nosaltres.

LLEGIM L'EVANGELI

MARIA

Mare de Déu

CRIST

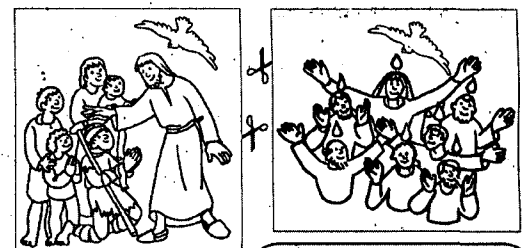
JESÚS

APOSTOLS

ESGLÉSIA

El Sagrament de la CONFIRMACIÓ

LLEGIM L'EVANGELI

L'Esperit Sant conduïa
Jesús durant la seva vida
per fer sempre
la voluntat del Pare.

Els apòstols
van rebre l'Esperit Sant
el dia de la Pentecosta,
i els va donar valentia
per ser testimonis
de Jesús per tot el món.

Retalla i enganxa
a on correspongui

Maria, la mare de Jesús,
està plena de la força
i de l'amor de l'Esperit Sant.

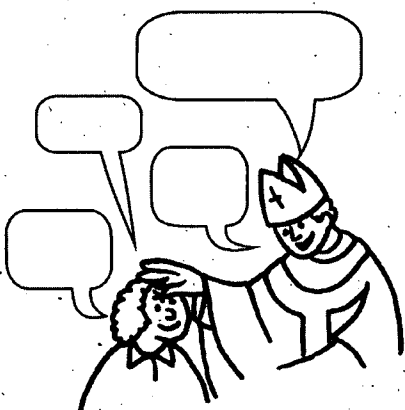
El Sagrament de la CONFIRMACIÓ

LA CELEBRACIÓ

SIGNES

- IMPOSICIÓ DE MANS i pregària per demanar a Déu que vingui l'Esperit Sant.
- SANT CRISMA: signe de l'Esperit Sant
- SENYAL DE LA CREU: el Senyal del Crist

COM S'ADMINISTRA
El senyor Bisbe IMPOSA LES MANS
i prego Déu.
Després d'untar el dit en SANT CRISMA,
i fa el Senyal de la Creu al front.

El Sagrament de la CONFIRMACIÓ

LA CELEBRACIÓ

AMÉN

I amb
el vostre
esperit.Laia,
rep el signe del do
de l'Esperit Sant.La Pau
sigui
amb tu.

Retalla i enganxa
a on correspongui

Full: El sagrament de la Confirmació: LA CELEBRACIÓ

- Amb aquest full ens apropem i coneixem millor el centre de la celebració de la Confirmació, i els signes fonamentals.
- SIGNES
- La imposició de les mans. És un gest d'invocació a l'Esperit Sant que hem rebut de la tradició apostòlica, i des del principi s'ha fet així. Per exemple: s'invoca l'Esperit Sant amb la imposició de les mans sobre el pa i el vi a la Consagració; o quan el mossèn perdona els pecats a la Penitència.
- El gest de la imposició de mans va unit a la pregària d'invocació de l'Esperit Sant.
- Sant crisma. L'oli sant, anomenat «Sant Crisma», és signe de l'Esperit Sant. L'oli enforteix el cos, i a l'Antic Testament era signe de la benedicció de Déu, de tenir dintre la força de Déu. El senyor bisbe s'unta el dit polze de la mà dreta, i ungeix el cap del que ha de rebre la Confirmació tot fent-li una creu al front, i tenint un petit diàleg amb el senyor bisbe.
- SENYAL DE LA CREU, és el signe del cristià, perquè a la Creu va morir Jesucrist. El Sant Crisma es posa al front tot fent el senyal de la creu.
- Un cop entès fins aquí el missatge, es pot convidar els nois a retallar els textos del diàleg del bisbe amb el confirmand.
- Val la pena notar que, amb el do de l'Esperit Sant, el confirmand rep també el do de la Pau de Crist.

Equip de Catequistes de Sant Esteve i de Santa Maria de Palautordera
palautordera@proget.net / www.proget.net/femcatequesi

Àgora i Heura guanyen el Premi Voluntariat 2002

■ Totes dues entitats obtenen el guardó en l'àmbit nacional

L'Escola de Persones Adultes la Verneda-St. Martí es defineix com un «projecte social i educatiu on les persones s'atreveixen a somiar». A finals dels anys setanta, els veïns i veïnes del barri van organitzar

aquesta escola amb moltes ganes d'aprendre i d'accedir a l'educació. El 1986 creen les associacions Àgora i Heura. Ja són 25 anys d'«educació, 25 anys de transformació».

L'associació Àgora està formada per exalumnes i l'associació Heura és una entitat de dones. Les dues treballen perquè les persones adultes puguin accedir a la formació i perquè les persones amb més risc d'exclusió social tinguin accés a l'educació.

Àgora i Heura uneixen esforços per aconseguir fer i ser un projecte social i educatiu mitjançant l'acció coordinada, la unió i el treball cooperatiu entre les persones voluntàries. El projecte està compromès en el treball en xarxa, l'acció voluntària fomentant-ne la participació, implicant-

«La metodologia que es fa servir en tots els tallers i classes és "l'aprenentatge dialògic"»

los en cada programa i en la presa de decisions. Des de l'escola de la Verneda s'apunta que «formem voluntaris perquè prestin un bon servei i aquest premi que hem aconseguit és un reconeixement a la tasca feta».

Els objectius que plantegen són promoure les accions voluntàries i millorar la quantitat i qualitat del voluntariat en el projecte. Així, es treballa per obrir nous camins al voluntariat a partir de projectes d'intervenció creatius i innovadors, creats a partir de les veus de totes les persones que hi participen. De fet, l'escola de la Verneda explica que el seu és un «projecte democràtic i plural, on les decisions les prenen les persones participants a través del diàleg i el consens».

Les dues entitats intenten donar resposta a les necessitats cíviques, socials i cultu-

La formació, a l'abast de tothom.

als del barri, de Catalunya i del món. En aquest projecte hi ha implicades més de 1.600 persones participants adultes de diferents edats i cultures i més de 100 persones voluntàries que hi col·laboren.

L'escola també té una vinculació amb la universitat i una mitjana de 20 estudiants universitaris per curs hi fan les seves pràctiques d'estudi. A més, cada any, presenta el seu projecte social i educatiu en diferents matèries i departaments universitaris. En relació amb la universitat, hi ha una cosa de la qual se senten veritablement orgullosos i és que la prestigiosa Universitat de Harvard va publicar un article sobre l'experiència de l'Escola de Persones Adultes titulat *Una escola on les persones s'atreveixen a somiar*.

Per i per al barri

El que més bé defineix aquest projecte social i educatiu de l'Escola de Persones Adultes la Verneda-St. Martí és el sentiment de barri que s'hi respira i que impreg-

na totes les activitats. «Tots i totes hi aporten alguna cosa. S'hi va construint dia a dia i totes les persones que d'una manera o altra hi estan implicades ho senten com una cosa molt seva», ens diuen des de l'escola. El centre s'ha convertit en motor actiu del barri tant perquè ha possibilitat l'accés a l'educació a milers de persones com per la seva participació en les reivindicacions per a la millora de la qualitat de vida dels veïns.

Però no sols té un impacte en el barri, ja que la fama d'aquest centre s'ha estès i són molts els alumnes que procedeixen d'altres barris i ciutats de la província de Barcelona. També cal parlar de l'impacte internacional que ha arribat a llocs com Dinamarca, França, la República Txeca, Suècia, el Brasil o l'Argentina.

En aquest projecte es fa educació bàsica, formació en l'oci i la cultura, formació per al món del treball, accés i aprenentatge de les noves tecnologies de la informació i la comunicació..., en total, més de 468 hores setmanals plenes d'activitats, totes

gratuïtes. Es tracta d'un programa que il·lusiona, que estimula i que ajuda a créixer.

La metodologia que es fa servir en tots els tallers i classes és l'«aprenentatge dialògic», que consisteix en un diàleg igualitari basat en l'argumentació i en la intel·ligència cultural. Dins les classes no es funciona sota l'esquema de «persona que en sap» i «persona que no en sap»: «Tot-hom comparteix el coneixement i l'explicació: els que coneixen un raonament o contingut el reforcen explicant-lo als companys i els qui no el sabien l'aprenen més fàcilment perquè l'explica un company o companya, que és una persona que ha hagut de fer el mateix procés d'aprenentatge i que pot facilitar estratègies que ajuden a aquest aprenentatge», recull un informe de l'escola. Aquest mètode rau en la solidaritat i en la igualtat de diferències. Els resultats parlen per ells mateixos: s'accelera l'aprenentatge, s'aconsegueix que les persones adquireixin capacitats i habilitats noves... els i les alumnes valoren aquesta metodologia també com a innovadora i de bona qualitat.

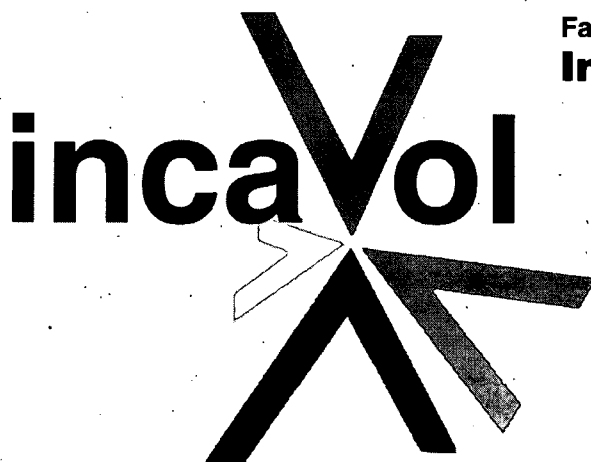
Cultura i educació

Les persones que participen en l'escola han impulsat actes i iniciatives conjuntes amb altres entitats culturals i educatives. Per això, Àgora i Heura són fundadores de la FACEPA (Federació d'Associacions Culturals i Educatives de Persones Adultes). Els participants d'aquestes dues entitats han participat en tots els congressos de persones en l'alfabetització amb l'objectiu de defensar i impulsar els Drets de les Persones Participants en entitats i institucions culturals i educatives. És per aquest motiu que participen i estan implicades en l'organització dels congressos, escoles d'estiu i activitats d'àmbit espanyol amb la CONFAPPA (Confederació d'Associacions i Federacions en Educació de Persones Adultes). (C.C.)

PROJECTE SOCIAL I EDUCATIU DE L'ESCOLA DE PERSONES ADULTES LA VERNEDA-ST. MARTÍ
C/ SELVA DE MAR, 215, 5E
08020 BARCELONA
TEL. 933 086 614
a/e: ea-verneda@terra.es
www.neskes.net/projecteverneda

Dóna
Support
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Institut Català del Voluntariat

Més informació
012 atenció
ciutadana

"EL SANT ROSARI"

de dilluns a diumenge, de 6h a 7h

"EL PRIMER CAFÈ"

AMB EMILI PACHECO
UNA TERTÚLIA REFLEXIVA
de dilluns a divendres, de 7h a 9h

"HORA BLAUGRANA"

AMB MARÇAL LORENTE
L'ALTRA CARA DEL BARÇA
de dilluns a divendres, de 9h a 10h i dissabtes de 12h a 13h

"LA NOSTRA FÓRMULA"

LA MÚSICA QUE T'ACOMPANYA
de dilluns a divendres, de 10h a 11h i de 15h a 16h

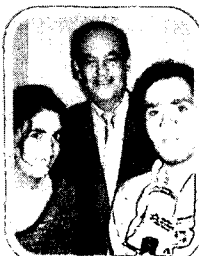

"SIN CONCESIONES"

AMB LLUÍS LORENTE
L'ESPORT CATALÀ, DE VERITAT-VERITAT
de dilluns a divendres de 14h a 14.30h i de 20h a 21.30h

"CATALUNYA ACTUALITAT"

AMB AURE FARRAN
LES NOTÍCIES SÓN AIXÍ
de dilluns a divendres, de 14.30h a 15h

"LA PLAÇA DE L'ESGLÉSIA"

LLUÍS LORENTE AMB MARTA CATALÀ I ÒSCAR PERET
INFORMAR, EDUCAR I DISTREURE
de dilluns a divendres, de 18h a 20h

"QUI TINGUI OÏDES"

AMB JOSEP CABANES
LA NOSTRA FE SENSE COMPLEXOS
de dilluns a divendres, de 21.30h a 23h

"PLANETA BLAU"

AMB MIREIA SILES
MEDI AMBIENT
dilluns, de 23h a 24h

"PARAULES D'AMOR"

AMB ASUN BALONGA
LA FAMÍLIA
dimarts, de 23h a 24h

"MAR DE CLAROR"

AMB ROSA DEULOFEU
CATEQUESI
dimecres, de 23h a 24h

"A TOTA COSTA"

AMB MIQUEL MERCADAL I MIQUEL DEL AMO
SUBMARINISME
dijous, de 23h a 24h

"CATALUNYA SENSE BARRERES"

AMB ANA HERNÁNDEZ
EL MÓN DELS DISCAPACITATS
divendres, de 19h a 20h

"AMB LLUM PRÒPIA"

AMB JOAN ARMENGOL
ENTREVISTES EN PROFUNDITAT
divendres, de 23h a 24h

**ràdio
estel**
FM 106.6

Barcelona: 106.6 FM
Catalunya central: 93.7 FM
Girona: 103.4 FM

RÀDIO PRINCIPAT
Andorra: 107.5 FM
La Seu d'Urgell: 105.0 FM

**la ràdio
amable**

La veu del metge

La relació metge-pacient (15)

Dels tractaments, les il·lusions i les esperances

La recepta que el metge lliura al pacient al final de la consulta és el darrer pas d'una seqüència de diàlegs entre el malalt i el facultatiu, en el qual tan important és el que explica el pacient com les troballes de l'exploració del metge. L'eficàcia dels medicaments és més gran si el diàleg entre tots dos conté el màxim de confiança i reconeixement mutu. Això és degut al fet cert que la forma de percebre el medicament pel pacient n'augmenta el poder

«En la medicina actual el tractament metge fútil és un tractament de demostrada ineficàcia o complaença»

terapèutic, per mecanismes psicofisiològics mal coneguts, però evidents en els estudis de recerca (efecte placebo).

La saviesa mèdica contemporània tracta de reorientar-se cap al tractament integral del malalt, no com a porcions o òrgans, ni tampoc com a «sans» versus «malalts», sinó com «un tot», tant en la integritat de tots els seus òrgans i la seva psique, com en la integritat de la seva història i la del seu grup familiar/social. Això ha donat lloc a l'apogeu de les noves especialitats: la medicina familiar i comunitària, la medicina integral, la medicina

La medicina és una ciència experimental, però està condicionada per les il·lusions i les esperances del que vol guarir i del que vol guarir-se.

bioètica i la medicina preventiva.

En aquesta tendència antitètica a l'especialització es tracta d'evitar que al malalt se l'atengui en fragments i no com a persona i, per això, les fites de la terapèutica no s'haurien de limitar a produir un efecte en alguna porció de l'anatomia, la fisiologia o l'estat químic del pacient, sinó, en canvi, haurien de pretendre beneficiar-lo globalment.

Tractaments fútils

En l'exercici pràctic de la medicina, el doctor ha de tenir els coneixements adients per saber quan val la pena dur a terme un tractament concret i quan no. Se sol dir que en l'antiguitat, el metge grec reconeixia símptomes que distingien les malalties guaribles de les inguaribles. Les guaribles s'atribuïen a l'atzar (*tuche*), tot i que es considerava que la intervenció dels metges podria modificar-ne el curs. En canvi, les inguaribles es relacionaven amb els «mals absoluts» (*ananke*) i es deia que la participació del facultatiu no podia canviar la seva evolució. Part de la saviesa grega radicava en el fet que el metge prudent diferenciava entre totes dues i no tenia l'obligació de tractar patologies inguaribles.

En la medicina actual el tractament metge fútil és un tractament de demostrada ineficàcia o complaença. Alguns exemples serien: ús d'antibiòtics en malalties víriques de pacients joves (que no tenen riscos, ni malalties associades que necessiten una profilaxi antibacteriana), tractaments farmacològics o material sanitari sense eficàcia reconeguda, intervencions quirúrgiques no necessàries, allargament innecessari de tractaments de rehabilitació.⁽⁵⁾

Sobretractaments

Són tractaments amb eficàcia provada i indicació correcta, però que s'allarguen o s'instauen innecessàriament o s'hi afegeixen uns altres tractaments complemen-

Sobretractament en infants

La febrefòbia o fòbia a la febre en els pares va ser descrita per primera vegada per Schmitt⁽¹⁾ el 1980, com una por exagerada a la febre que no necessàriament està relacionada amb experiències desagradables prèvies. Kramer⁽²⁾ el 1985 va estudiar una població de 202 pares d'infants febrils i va comprovar que el 21% iniciava tractament amb antitèrmics en temperatures inferiors a 38°. El 1983 Weiss i Herskowitz van demostrar que un 44% dels pediatres tractava la febre per satisfer els pares⁽³⁾. Rendón-Macias i col·laboradors, el 1996, van observar que de 771 mares amb fills febrils, el 96% de les enquestades van expressar angoixa per la febre: el 70% era atribuïda a les convulsions febrils i un 19,3% per fòbia a la febre⁽⁴⁾.

Notes bibliogràfiques

⁽¹⁾ Schmitt BD. *Fever phobia*. Am J Dis Chi 1980; 134:176-18

⁽²⁾ Kramer MS, Naimak L, Leduc DG. *Parental fever phobia and its correlates*. Pediatrics 1985; 75:110-113

⁽³⁾ Weiss J, Herskowitz L. *House Officer Management of the febrile child*. Clin Pediatr 1983; 22:766-769

⁽⁴⁾ Rendón Macias ME, Tellez-León G, Reyes-Valencia G, Apresa García T. *Fobia a la fiebre, como causa de sobretratamiento en niños*. Bol. Med. Hosp. Infant Mex 1996; 53(8):374-384

⁽⁵⁾ *Annals de Medicina* 2001; 84:235-236

taris de forma inadequada. Alguns exemples serien: ingrés o prolongació d'estada innecessària, sobreexploracions per complaença del pacient, potenciar neurosi de renda, medicina defensiva (excés d'exploracions o tractaments per documentar una defensa jurídica) o fòbia a la febre, entre altres.

En resum, la medicina és una ciència experimental en investigació contínua, aplicada per éssers humans a éssers humans. És per això que, malgrat que les seves doctrines estiguin cada cop més ben documentades, sempre estarà molt condicionada per les il·lusions i les esperances del que vol guarir i del que vol guarir-se.

Dr. Ferran L. Tognetta

(22324fta@comb.es)

Membre de la Junta Consultiva de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

El Centre Català de Solidaritat fa una crida als voluntaris

TARRAGONA.— El Centre Català de Solidaritat, situat al carrer Cardenal Cervantes, núm. 6, de Tarragona, ha fet una crida per a la captació de voluntaris per a diverses activitats i serveis del centre.

Pel que fa a la porteria i recepció calen voluntaris en torns de matí (de 9.00 a 13.30) i de tarda (de 15.30 a 18.30). Cada voluntari cobreix un dia, per bé que en el cas que en un torn hi hagi dues persones, una d'elles pot dedicar-se a l'acompanyament de residents que no poden sortir sols.

D'altra banda, de dilluns a divendres,

de 16.00 a 18.00, es realitza una activitat lúdica, formativa o esportiva duta a terme per voluntaris. En aquest sentit, qualsevol proposta del voluntariat pot ser interessant.

Quant al manteniment dels locals, així com a la neteja, el servei de cuina, etc., es tracta d'una tasca que ja realitzen els mateixos usuaris del centre, però la presència d'una persona per organitzar, guiar o simplement acompanyar pot afavorir el bon funcionament i l'enriquiment dels usuaris.

En l'àmbit de l'assessorament, a l'hora de fer realitat la reincorporació al medi

social i laboral, en el programa s'aconseylla que els usuaris facin ús dels recursos de la xarxa general per no generar-ne de nous. Però els resulta molt profitós poder-se assessorar o rebre suggeriments de persones que siguin coneixedores de la xarxa d'entitats, associacions i recursos de què disposa la ciutat.

Per a informació i oferiments, els interessats poden adreçar-se a Pepi Solé, coordinadora de voluntariat (tel. 977 211 570), o bé a Paulino Gascón, director del centre (tel. 977 219 966).

Joan Boronat

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala de repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estades per sempre, i per a convalscenties. Pocs places.

Tel. 934 274 453

CENTRE ORTOPÈDIC
Numància, 22 — Tel. i Fax: 934 103 110
Numància, 10 — Tel. 934 106 285
08029 BARCELONA

Passeig Catalunya, 8
Tel. 937 755 551
08760 MARTORELL

Ctra. de Ribes, 3
Tel. 938 211 603
08600 BERGA

— *Confecció d'òstesis i pròtesis*
— *Ajudes per a la gent gran*

cultura

Un congrés d'Església potencia el cinema

ROMA.— L'Església potencia el cinema. Sota aquesta premissa, s'ha celebrat a Roma el congrés *Recomençar des dels inicis. El cinema i els deus manaments*. Una de les conclusions primordials ha estat que el cinema és un lloc privilegiat per mostrar aspectes espirituals. El congrés ha coincidit amb el Festival Tertio Millennio, una iniciativa impulsada pel Vaticà, que ofereix la possibilitat de visionar gratuïtament pel·lícules amb valors.

L'arquebisbe John P. Foley, president del Pontifici Consell per a les Comunicacions Socials, va intervenir en el congrés i va reconèixer que «si parlem de valors universals, és impossible no fer referència als deus manaments i, si parlem de cinema, no podem oblidar que aquest és un mitjà de comunicació potent». Per a aquest prelat dels Estats Units, «la força de comunicació de la pantalla és excepcional i de gran impacte, capaç de fer del cinema un vehicle de valors lligats a la vida i a l'espiritualitat humana».

Per aquest motiu, «l'ús de tots els mitjans, i del cinema en particular, requereix una gran responsabilitat perquè si es comuniquen continguts distorsionats, erronis o falsos es corre el perill de desorientar l'espectador», va recordar.

Segons Foley, «la veritat, la dignitat de la persona humana i el bé comú» haurien de ser la base comuna sobre la qual el cinema es constituïu com a instrument viu en la comunicació social humana. Finalment, va confessar que espera que tots aquells que treballen en el cinema segueixin els deus manaments: «Així seran feliços i donaran bon exemple a les persones que els considerin models a imitar».

Per la seva banda, el cardenal Paul Poupard, president del Pontifici Consell per a la Cultura, va dir que calia canviar la cultura cinematogràfica actual i aportar-hi «creativitat, vida i testimoni de la Veritat». Per a Poupard, «ha arribat el temps madur per tal que es vegi en l'Església un interlocutor que accepta el diàleg amb el cinema amb total franquesa i llibertat».

Poupard va dir que l'Església sap escoltar i discutir en sentit constructiu. En aquest sentit, va citar alguns directors de cinema que han passat pel seu despatx per mantenir converses sobre cinema, valors i problemes socials i mediàtics: Bernardo Bertolucci, Liliana Cavani, Theo Angelopoulos o Alexander Sokurov, entre d'altres.

«Pena de mort».

Pel·lícules amb valors cristians

Barbara Nicolosi, productora nord-americana i encarregada del projecte *Act One. Writing for Hollywood* («Primer Acte. Escriure per a Hollywood») va explicar en què consisteix el seu original projecte d'injectar valors cristians a Hollywood. En concret, va dir que des d'*Act One* (www.ActOneprogram.com) s'encoratja els guionistes a escriure històries amb valors cristians per a les grans productores. Des de Califòrnia, s'explica als guionistes com funciona Hollywood per dins. Durant un mes, els aspirants a escriure guions de pel·lícules aprenen *in situ* tècniques «comercials» i estudien com incloure valors cristians a les seves històries per contrarestar les tendències actuals.

Des d'aquesta organització, també s'ofereix un servei de crítica que consisteix a avaluar guions segons quatre criteris: la bona definició dels personatges, l'aspecte dialogal, la comercialització i la reflexió cristiana (el guió ajuda al creixement es-

piritual de l'audiència o els deixa tal com estaven?). El servei de crítica, a pagament, es pot fer també telefònicament.

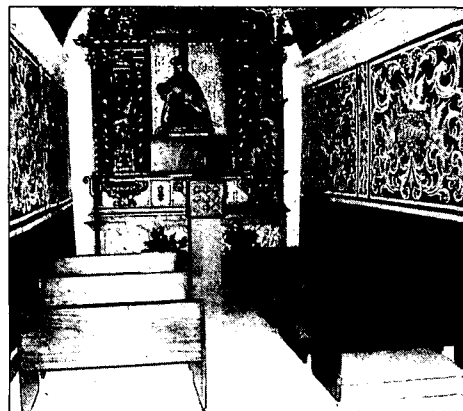
Barbara Nicolosi va aclarir que si no hi ha més pel·lícules amb valors cristians és perquè els guionistes o bé no s'han interessat a escriure'n, o bé no han entès el sistema de Hollywood. Per a Nicolosi, és vital que en la indústria del cinema hi hagi persones que tinguin una visió cristiana de la vida. La seva organització, tot i que no és catòlica —és presbiteriana, però oberta a totes les confessions— acull anualment molts guionistes catòlics.

Aquesta productora va recordar que l'Església pot aprendre de Hollywood, especialment pel que fa a entendre que el

cinema no és una pèrdua de temps, sinó que l'entreteniment forma part essencial de l'ésser humà, que també és lúdic. Segons Nicolosi, els sacerdots que fan homilies podrien aprendre les dues regles d'or de Hollywood: «No m'avorreixis i no em facis perdre el temps.» Aquesta professora de cinema va animar l'Església a seguir encoratjant els artistes i productors a incloure principis morals en les seves històries.

Tots els ponents al congrés, que va tenir lloc a la Universitat de la Santa Creu, van coincidir a demanar que la cultura cinematogràfica situï la persona al centre. La iniciativa va ser coordinada pel Pontifici Consell per a la Cultura i pel Pontifici Consell per a les Comunicacions Socials.

Miriam Díez Bosch

Nou mobiliari per a la capella del Santíssim

SANT CUGAT DEL VALLÈS.— Com a punt final a les obres de restauració que s'han dut a terme a la capella del Santíssim del monestir de Sant Cugat del Vallès, recentment s'hi ha instal·lat un nou mobiliari. Els mobles han estat dissenyats per l'arquitecte Antoni Codina i fabricats per l'empresa Miquel Prat, de Centelles, especialistes en mobiliari d'Església. (C.C.)

Joan Pau II publica un llibre de poemes

ROMA.— El primer poemari que publica Joan Pau II com a Pontífex veurà la llum aquest mes de febrer, segons ha informat l'editor del llibre en polonès, el P. Antoni Swierczek. L'obra, que portarà per títol *Tríptic romà: meditacions de Joan Pau II*, recollirà poemes del Sant Pare escrits entre l'estiu i la tardor del 2002. El 1979 ja es va publicar un llibre amb poemes del Papa, escrits entre el 1950 i el 1966. (ACI)

Una muntanya del Pol Sud, dedicada al Papa

ROMA.— El 20 de gener passat es va posar oficialment el nom de Joan Pau II a una muntanya del Pol Sud, que fins ara no tenia una denominació pròpia. La muntanya, de 1.110 metres d'altura, va ser escalada per Mons. Liberio Andreatta, administrador de l'Obra Romana per als Pelegrinatges, amb una creu que va dur al Pol Sud en nom del Papa. (Zenit)

Jugant amb núvols

Hola, amics! Som en ple hivern i envoltats de neu a gairebé totes les províncies. Veient una publicitat d'esquí, vaig trobar un anunci de la vall de Núria, bonica a l'hivern i esplèndida a l'estiu. Aquesta fotografia em va portar a recordar-ne una altra de la vall, concretament una del Dr. Pere Tarrés.

És una fotografia en la qual es veuen dos telecadires. En un hi ha el Dr. Tarrés i en l'altre el qui més tard seria arquebisbe d'Astorga, el Dr. Josep Castelltort. Tots dos amb cara de felicitat i plens de vida; la resta de la imatge són núvols que dansen al voltant de les figures. He de dir que el Dr. Tarrés tenia una estimació especial per la vall de Núria i la seva Mare de Déu.

La primera vegada que vaig veure aquesta fotografia em vaig sentir com si veiés un tros de cel il·luminat i, entre núvols, aquests sants barons pujant peticions a Déu i baixant carregats de bona voluntat per servir el proïsme. Des d'aquestes pàgines de *Catalunya Cristiana* i en nom de tots li dic: «Dr. Tarrés, des del cel, recorda la vall de Núria, on tant t'agradava anar, i envia'ns entre núvols l'ajuda del Senyor per a tots nosaltres per tal de seguir el teu exemple de santedat.»

Cecília Aranés Mallof

Coses de la vida

Coses de la vida

Esquelas
en toda la prensa
24 Hs.

Servicio permanente. Incluso festivos.

Cobro: Banco, Visa y Domicilio.

93 481 74 71
www.esquelas24h.com

El Museu de Montserrat acull una exposició del pintor Darío de Regoyos

MONTSERRAT.— El Museu de Montserrat acull fins al proper 19 de març l'exposició antològica *Darío de Regoyos 1857-1913*, patrocinada per la Fundació Cultural Mapfre Vida. La mostra, comissariada per Juan San Nicolás, aplega una setantena d'obres procedents de diversos museus i col·leccions particulars —algunes de les quals no s'han vist mai a casa nostra—, a través de les quals es pot recórrer la trajectòria artística d'aquest gran innovador de la pintura.

La inauguració de l'exposició, que va tenir lloc el 28 de gener passat al Museu de Montserrat, va comptar amb la presència de l'abat de Montserrat, P. Josep M. Soler; del director del Museu de Montserrat, P. Josep de C. Laplana; del comissari de la mostra, Juan San Nicolás, que és el més prestigiós conecixedor de l'obra i de la documentació de l'artista, i de la subdirectora general de la Fundació Cultural Mapfre Vida, María Jesús Albiñana.

En la seva intervenció, el director del Museu de Montserrat va recordar que Regoyos ha estat present en el Museu de Montserrat des del començament. Aquest artista asturià «era considerat pels artistes catalans com un dels seus. En realitat, Darío de Regoyos se'ls havia avançat ben bé deu anys», va afirmar el P. Laplana. També va dir que «aquesta exposició, feta en el marc del Museu de Montserrat, mirador extraordinari de la pintura catalana modernista, permet fer moltes comparacions». Amb tot, es va lamentar que per poder muntar la mostra s'hagin hagut de recollir i guardar al dipòsit del museu moltes obres estables, però va anunciar que aviat es construirà una sala especial per a les exposicions temporals.

Juan San Nicolás va dissertar sobre els magnífics contactes internacionals de Darío de Regoyos i, d'una manera molt peda-

gògica, va explicar les característiques del seu estil pictòric i de la seva tècnica narrativa en la pintura de paisatges. Per la seva banda, l'abat de Montserrat va expressar el seu agraïment a la Fundació Cultural Mapfre Vida i va glossar diversos aspectes de la figura del pintor Darío de Regoyos. Va destacar el seu interès «per la llum i la importància de recobrar una ànima d'infant per copsar la bellesa». El P. Josep M. Soler va fer referència a la bona acollida que va tenir el pintor entre els artistes catalans de l'avantguarda de finals del segle XIX i va destacar-ne «l'esforç per viure la pluralitat entre les diferents llengües i cultures de l'Estat, superant així la intolerant *España negra*».

Darío de Regoyos (Ribadesella, Astúries, 1857 - Barcelona, 1913) va ser un gran paisatgista que va introduir l'impressionisme a Espanya i un dels pocs artistes relacionats amb els grups internacionals més compromesos amb la renovació artística europea d'aquell moment: el naturalisme, l'impressionisme, el puntillisme i el simbolisme. Va ser un important representant de la pintura expressionista en la seva

primera etapa, que obté el seu punt àlgid amb la visió tràgica de la *España negra*, per evolucionar cap a un paisatgisme impressionista i postimpressionista a partir del 1889.

L'exposició consta de seixanta-set olis, una aquarel·la, tres pastels i un dibuix. D'aquestes obres, quaranta-vuit no han estat fins ara exposades a Catalunya. La mostra permet fer un recorregut per la trajectòria artística d'un dels més grans artistes del segle XIX i XX. Regoyos va conèixer pintors tan prestigiosos com Théo van Rysselberghe, Félicien Rops, Pissarro, Signac, Seurat, Whistler, Rodin i Van Gogh, entre d'altres. (C.C.)

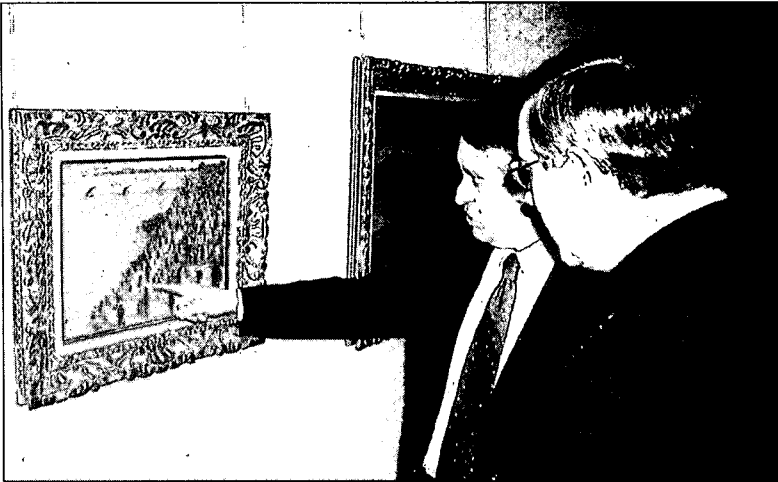

Foto: Óscar Bardají

Juan San Nicolás y el P. Soler miren un dels quadres.

Taula rodona sobre la universitat privada

BARCELONA.— El 28 de gener, amb motiu de la diada de Sant Tomàs d'Aquino, la Fundació Blanquerna (Universitat Ramon Llull) va organitzar a la Facultat de Psicologia i Ciències de l'Educació (c/ Cister, 34 - Barcelona) una taula rodona sobre *La universitat privada: radiografia, reptes i expectatives*, a càrrec del Dr. Víctor Pérez-Díaz, catedràtic de sociologia de la Universitat Complutense de Madrid. La presentació va anar a càrrec del Dr. Albert Sáez, periodista i vicedegà de recerca i 3r cicle de la Facultat de Ciències de la Comunicació. (C.C.)

Recital de castanyoles al Centre Cultural de Caixa Terrassa

BARCELONA.— El proper 13 de febrer, a les 21.00, tindrà lloc al Centre Cultural de Caixa Terrassa un recital de castanyoles, amb el nom *Capricho español*, sota la direcció de José de Udaeta. D'entre les coreografies més brillants de José de Udaeta, totes elles d'un marcat caràcter avantguardista, cal destacar *Orfeo Gitano*, *Encuentro rítmico*, *La centaurea* i *el laberinto* i *La Celestina*. (C.C.)

Segona edició del postgrau en Gestió Professional Immobiliària a Blanquerna

BARCELONA.— Després de l'èxit assolit en la primera edició del postgrau en Gestió Professional Immobiliària, l'Escola Universitària de Relacions Laborals Blanquerna (Universitat Ramon Llull) ha obert el període de preinscripció per a la segona edició del curs. Aquest postgrau, que una vegada finalitzat —desembre del 2003— permetrà col·legiar-se com a agent de la propietat immobiliària (API), té una durada de 350 hores i comença el 14 de febrer.

El postgrau que imparteix l'Escola Universitària de Relacions Laborals Blanquerna (EUIF) està coordinat pels professors Fernando Hernández Baena, llicenciat en Dret, cap del Servei d'Assistència Local en recursos Humans de la Diputació de Barcelona i professor de la URL, i per Agustí Capdevila Masdeu, membre de la Junta de Govern del Col·legi d'Agents de la Propietat Immobiliària de Barcelona. Per a més informació sobre el curs: tel. 902 113 784 o la web: www.3eurl.blanquerna.edu (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

L'enveja

Ha estat una resposta beneïta i evasiva i no estic segur de per què l'he donada, però... «brams d'ase no arriben al cel.» Sí, és una cosa que em convenç en segons quines circumstàncies. Sempre hi ha gent que enveja els altres i això molesta les seves vides. Veuen el que fan els altres, però no són capaços de fer-ho, o no volen fer-ho. S'amaguen dels esforços i sacrificis i, el que és pitjor, moltes vegades del treball. Volen tenir el mateix que aquells que, amb molt d'esforç, han aconseguit alguna fita important. Sempre veuen o els interessa la part bonica de les coses però fugen, això sí, de la part que no ho és tant, de bonica.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

COSM PRIMERA AGÈNCIA MATRIMONIAL DE CATALUNYA

La cerca de parella requereix les màximes garanties.

Més de 25 anys d'experiència.
Dirigida per Psicòloga col·legiada.
Garantia JAC Generalitat de Catalunya.
Informi-se'n gratuïtament i sense compromís, el nostre equip de psicòlegs li dirà si pot ajudar-lo/la.

COSM, c/ Balmes, 64, 3r 2a (xamfrà c/ Aragó)
08007 Barcelona

Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
<http://www.agenciamatrimonial.com>

PUJOLS JOIERS, els artesans de l'or

Medalles religioses, rellotgeria. Gran varietat de dissenys. Taller propi. Reparacions.

Visiti'ns al carrer Hospital, 29, de Barcelona, al costat de les Rambles. Tel. 933 182 284

LLIBRES

Comprendre els Sants Evangelis

Algun dia, en un futur llunyà, quan s'escrigui la història real, veritable i completa dels *best-sellers* espanyols, més d'un descobrirà un humil i savi sacerdot jesuïta català que fa quaranta-sis anys que viu a Cadis, conegut internacionalment pel seu llibre *Para salvarte* i per les seves conferències sobre el Sant Sudari. El P. Jorge Loring ha seleccionat les millors notes d'especialistes en Sagrada Escriptura per aclarir qualsevol inquietud sobre l'Evangelis. Més de dues mil notes explicatives converteixen aquesta obra en un llibre imprescindible per comprendre els Sants

Evangelis. Què valia més, un denari o un talent? Què és la sàrepta? Quina equivalència tenia el número 7? Qui són els llunàtics? A aquests i altres dubtes sobre l'Evangelis de Jesús respon el P. Loring en aquest llibre únic i accessible per al gran públic. Els dubtes que es poden tenir sobre l'Evangelis estan contestats en aquestes pàgines. És un llibre que qualsevol catòlic ha de tenir a casa. Sense cap presumpció i calladament, el P. Loring compleix així un nou servei a la cultura i la formació dels cristians, en el millor esperit emprenedor de l'orde ignasià. (Luis Arnó)

Jorge Loring, s.i., *Los evangelios. 2000 dudas resueltas.*
Editorial Planeta, Col·lecció Planeta-Testimonio, Barcelona 2002, 435 pàg.

Espiritualitat matrimonial

Aquest és un llibre d'espiritualitat matrimonial, però escrit no a la manera tradicional, més d'acord amb les experiències de la vida dels religiosos que amb la dels laics, sinó a partir de les vivències concretes d'un matrimoni, pares de set fills, que han anat trobant durant la seva dilatada vida en comú —cinquanta-vuit anys de matrimoni— el seu camí propi.

El descobriment progressiu d'aquest camí l'han fet a partir de les experiències múltiples de la seva vida conjugal, així com les de la família que han anat formant, i també de les experiències d'altres famílies ben diverses que han anat coneixent, tant entre els seus parents i amics com entre altres matrimonis membres del Moviment Familiar Cristià.

Una de les idees principals del llibre és precisament que el matrimoni requereix una espiritualitat pròpia, diferent de la dels religiosos, que permeti «casar» cadascun dels aspectes de la vida dels cònjuges, ja que una mera unió corporal no és digna de la persona com a tal, formada d'ànima i cos. La necessitat de fer de la vida espiritual dels dos cònjuges una única vida espiritual és una cosa completament nova, però de cap manera estranya a la vida de l'Església. Els últims Papes, des de Pius XI en endavant, han parlat en aquest sentit amb una claredat i una insistència cada vegada més grans, deixant ben clar que l'espiritualitat del matrimoni és específica i requereix de tots dos esposos una unitat completa en tots i cadascun dels aspectes de la persona.

El volum explica successivament aquests diferents aspectes, des dels que són purament humans —amor, ajuda mútua, confiança, feina, sexualitat, fills, família...— fins a aquells que són estrictament espirituals i que durant molt de temps s'ha cregut que eren tan íntims que havien de quedar reservats exclusivament al tracte de cada ànima amb Déu, per la qual cosa no es podien compartir amb ningú, ni tan

Nosotros dos y Dios

El matrimonio visto por un matrimonio

Jaime Ferrer i Mercedes Escolá, *Nosotros dos y Dios. El matrimonio visto por un matrimonio.*
Movimiento Familiar Cristiano, Barcelona 2002, 197 pàg.

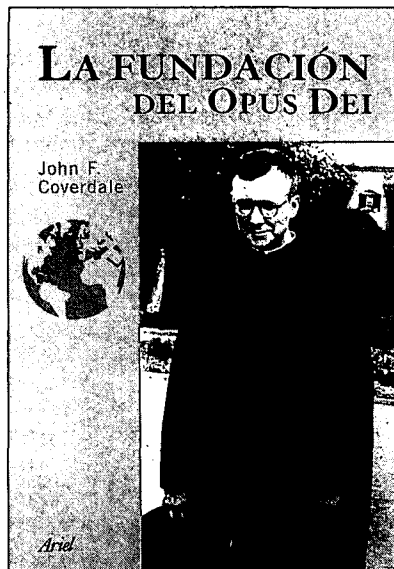
sols amb el cònjuge. Aquests aspectes formen el nucli de l'espiritualitat conjunta: pregària, santedat, evangelització, etc.

En el matrimoni no hi ha una part humana i una altra espiritual, com si es tractés de dos nivells diferents, sinó que cadascun dels aspectes que es consideren té a la vegada aquestes dues dimensions: humana (material) i espiritual. En la vida del matrimoni, de la família, no és possible separar el que és espiritual del que no ho és, i cadascuna de les feines a les quals es lliuren els esposos, cadascú per separat o bé conjuntament, afecten la seva vida espiritual, de la mateixa manera que la seva pregària o els seus intents per aconseguir la santedat repercutiran inevitablement en totes aquelles activitats pràctiques destinades a desenvolupar la vida familiar. (C.C.)

Història de l'Opus Dei

L'Opus Dei és una part de l'Església catòlica. Es tracta d'una prelatura personal la finalitat de la qual és promoure entre catòlics de totes les classes socials una vida totalment d'acord amb la seva fe. Ajuda els seus membres i altres persones a convertir la seva feina i la resta d'activitats que formen el dia a dia de les seves vides en ocasions d'estimar Déu i de servir el proïsme, homes i dones, recordant-los que tots els batejats estan cridats a buscar la santedat i a estendre l'Evangelis. Avui dia compta amb 80.000 fidels arreu del món. Aquest llibre explica la història primerenca de l'Opus Dei, quan només era una petita llavor que començava a florir. En aquell temps només comptava amb uns dos-cents fidels. Tot i les dificultats del començament, l'Opus Dei va sobreviure i es va consolidar. El seu creixement es deu, principalment, a la gràcia de Déu i a l'extraordinari valor, fortalesa i fe del fundador, sant Josepmaria Escrivà, i dels seus primers seguidors. El text inclou moltes cites de sant Josepmaria Escrivà. Algunes s'han extret de les seves obres escrites, publicades i no publicades; altres, de notes sobre el que va dir en diferents ocasions. (C.C.)

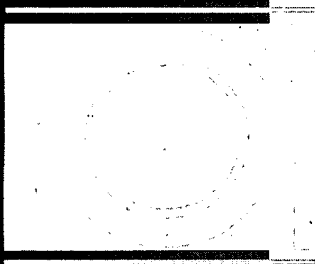
John F. Coverdale, *La fundación del Opus Dei.* Editorial Ariel, Barcelona 2002, 339 pàg.

Torrada freda de cigrons amb tonyina

INGREDIENTS:

mig quilo de cigrons
2 cullerades de maionesa
mitja llauna de tonyina en escabetx
2 torrades de pa
2 grans d'all

PREPARACIÓ:

Tritureu mig quilo de cigrons bullits i ben escorreguts. Barregeu-los amb maionesa i mitja llauna de tonyina en escabetx. Després, fregueu les torrades amb l'all i escampeu-hi la pasta dels cigrons per sobre.

Si voleu aquestes torrades també es poden fer amb musclos.

El llibre de la setmana

No a la guerra

Quan s'anuncien unes pàgines que parlaran de la nostra trista guerra civil del 36, hom tem sempre el pitjor. Estem saturats de consideracions que, malauradament, no fan altra cosa que abocar vinagre en una llaga que no acaba mai de cicatritzar.

Sortosament, però, hi ha textos com els del professor Miquel Siguan que, igual que va passar amb les memòries del Dr. Broggi ja comentades aquí, ens fan reviure aquells moments amb un tarannà que no és reivindicatiu, sinó testimonial, en el sentit més autèntic de la paraula.

Miquel Siguan era gairebé un noi quan va haver de carregar la motxilla, pujar en un camió mig desmanegat, o en un vagó de tren destinat a mercaderies, i abandonar Barcelona per «anar al front». El Dr. Broggi era metge, i el van destinar a lès difícils brigades internacionals; Siguan era aleshores un estudiant de Filosofia, i va anar a parar a les terribles brigades anarquistes.

Cap de les dues formacions destacava per la seva bona fama, ni tan sols al bàndol a què pertanyien, però el que ens expliquen és d'un valor extraordinari de senzillesa, naturalitat i realisme.

A ningú que conegui una mica el desenvolupament de la història d'aquells tres anys, se li escapa el desordre, la sorpresa,

la dificultat de comprendre el que passava, en l'enfrontament de germans contra germans. Però la guerra, amb un fusell a la mà, i en una trinxera en la qual t'has de resguardar dels trets de la trinxera del davant, acaba per suprimir tots els interrogants per aconseguir, almenys, «salvar la pell», com es diu vulgarment.

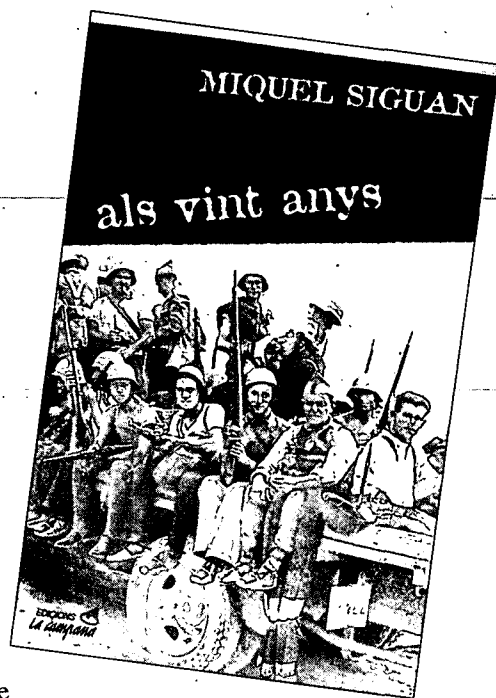
I Siguan ens presenta amb naturalitat l'aventura de la seva joventut, en la qual hi ha moments de reflexió molt seriosa, on es pregunta què està fent, i que també comparteix amb els seus companys de milícia. No és tant el fet de sentir la necessitat de defensar uns ideals, o de ser coherent amb un compromís adquirit, com de deixar-se endur per les circumstàncies, i sortir de la millor manera de la gran emboscada que va ser la seva obligació de marxar al camp de batalla. I una batalla tan incruenta com la de Terol, que segurament molts dels lectors deuen conèixer...

Tot el que batega sota aquest diari, escrit en el moment dels fets, i recuperat

avui amb uns quants retocs, és la convicció que havia de sortir com més aviat millor d'aquell desgavell cruent, per intentar cercar una normalitat que trigaria molt d'arribar.

Crec que aquestes pàgines són un testimoni cordial i sincer del que passava a l'interior de molts, d'un bàndol i de l'altre, durant aquell temps. I en aquest sentit cal agrair aquest testimoni, objectiu, escrit sense tremendisme, i amb certa simpatia, que ens fa veure fins a quin punt van passar moltes coses a causa de la ceguesa dels responsables del conflicte.

Si cal dir *no a la guerra*, aquestes pàgines són un argument senzill però convincent, perquè no es tracta de grans estratègies, militars o ideològiques, sinó de la percepció de la insània col·lectiva, viscu-

da sota una capa de legalitat o de rebel·lia. I això, entre germans, és dolorós. I marca. Encara bo que aquesta vegada Miquel Siguan no ha tingut el desig de recuperar les distàncies, enumerar els greuges, i subratllar els tints de la gran responsabilitat dels que des dels despatxos, o ben camuflats als búnquers, van fer que joves com ell es matessin sense remei.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Han mort dos mestres

• Salvador Dabau, compositor, pianista, músic d'orquestra, i mestre de músics, va morir a Girona el dia 3 de desembre del 2002, a l'edat de 93 anys. Havia nascut a Vilajuïga, a l'Alt Empordà, l'any 1909. Home d'una gran popularitat, havia estat objecte de molts homenatges i l'Ajuntament de Girona li va dedicar un carrer.

Va iniciar-se en el coneixement de la música a l'Escolania de Montserrat i va completar la seva formació al Conservatori del Liceu de Barcelona, així com sota la tutela d'un altre destacat músic gironí: el mestre Francesc Civil. Salvador Dabau va ser instrumentista de trombó, acordió, guitarra i flabiol i va actuar a les cobles orquestres Bolero —posteriorment anomenada La Principal de Girona— i Iris de Salt. Director artístic i arranjador d'havaneres per al grup Llops de Mar, també va exercir de mestre durant 47 anys, 25 dels quals els va passar a Tòrroella de Montgrí i 15 als col·legis Bruguera i Montserrat de Girona.

La seva obra conté una gran diversitat de registres, des de sardanes fins a una missa a tres veus passant per havaneres, obres per a piano, sarsuela, ballet clàssic, etc. Entre les seves sardanes cal esmentar els títols següents: *Camí de l'ermita*, *Cara al mar*, *La meua ofrena*, etc. La recopilació de la producció musical de Salvador Dabau

roman a l'arxiu del Museu d'Història de Girona, llevat de les havaneres, que integren dos volums que es troben a la Fundació Ernest Morató de Palafrugell per voluntat del mateix autor.

• Un altre músic ben conegut i admirat, especialment a la comarca del Vallès Oriental, ha mort amb el naixement de l'any 2003. Ens referim al mestre Ramon Vilà, vinculat a formacions instrumentals que en el seu moment van gaudir de gran popularitat, i de manera especial a la cobla-orquestra La Lira de Sant Celoni, de la qual fou director artístic i instrumentista de trombó.

Una mostra de la seva obra musical va ser recopilada darrerament en un CD a iniciativa de l'Agrupació Sardanista Baix Montseny, de Sant Celoni, que li va poder oferir encara en vida aquest testimoniatge de la simpatia i d'agraïment per la seva intensa dedicació a la música de cobla, apreciada popularment, però alhora reconeguda artísticament en certàmens musicals celebrats a Figueres i a Barcelona als quals va concórrer.

Ramon Vilà ha passat a ser un músic en el record. Sortosament, la seva obra perdura entre nosaltres i ens mantindrà viu aquest record. (C.C.)

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom

Cognoms

Adreça

Població

D.P.

Tel.

N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€
per any

☐ Amb dos pagament semestral
de 40,30€

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular

Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:

CATALUNYA CRISTIANA

(Departament de Subscripcions).

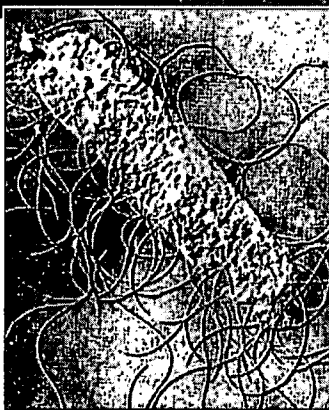
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona

Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Inauguració del Centre d'Astrobiologia espanyol

Els mitjans de comunicació ja ens en van informar. El dia 14 de gener d'enguany s'inauguraren a Torrejón de Ardoz (Madrid) les noves instal·lacions d'un Centre d'Astrobiologia, ubicades a l'INTA (Institut Nacional de Tècnica Aeroespacial). S'hi han invertit uns 20 milions d'euros i hi col·laboraran entre 50 i 60 científics investigadors. Què representa aquest centre per a la ciència? És una institució que vol respondre a noves preguntes sobre la possibilitat d'haver-se originat vida en altres planetes. El seu director és Juan Pérez Mercader, que des del 1999 ha treballat amb molt d'esforç per la realització del que ara s'ha inaugurat. És un edifici d'uns 5.000 m² i està associat a la NASA i a l'ESA (Agència Espacial Europea) i s'hi treballarà intercanviant idees i resultats amb aquestes institucions.

A més del telescopi hi ha nou laboratoris: el de computació, dotat d'un ordinador molt potent, el de geologia planetària, que estudia els processos geològics relacionats amb la possible aparició de la vida, el d'evolució molecular, que analitza molècules primitives que poden ajudar a identificar formacions similars en altres planetes, el d'evolució microbiana que estudia com els bacteris s'adapten a les condicions externes, el

El nuevo centro estudiarà la vida microscòpica

d'ecologia molecular, que escateix els mecanismes que van poder fer la vida cada cop més complexa, el d'extremofília, que esbrina com es manté la vida en condicions extremes, el de robòtica, que dissenya robots i instruments exploradors en futures missions espacials, el de bioinformàtica, que interpreta el genoma de bacteris, i el transdisciplinari, que és on els investigadors dels altres vuit laboratoris posen en comú els seus coneixements per plantejar noves línies de recerca.

A la inauguració, a més de les autoritats del govern espanyol, hi assistiren tres premis Nobel: Murray Gell-Murray, el de la teoria dels quarks (1969), Christian de Duve, el de l'estructura cel·lular (1974) i Baruc Blumberg, el que identificà el virus de l'hepatitis B (1976). Tots tres se sentiren interessats en el que representa el nou centre.

No cal dir que esperem que no sigui inútil el treball que s'hi farà. Però diguem-ho tot, no tenim gaire confiança en resultats espectaculars. No és fàcil de resoldre el problema de l'origen de la vida des del punt de vista científic i també és molt baixa la probabilitat de vida en altres punts de l'univers.

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Teories evolucionistes i ciència de l'evolució

És gairebé només una anècdota el que explicarem a aquest capítol, però prou interessant de ser contada. Pels volts de l'any 1930 el lamarckisme, entès com la teoria evolucionista que diu que els caràcters adquirits en vida dels individus poden passar a la seva descendència, ja s'havia desacreditat pràcticament del tot en els centres d'estudis europeus i americans. No tan sols per les experiències de Weismann, que molts encara van objectar perquè no provaven res respecte dels caràcters adaptatius, sinó per tots els coneixements de genètica aconseguits durant aquest començament del segle xx. Amb Mendel i Morgan havia quedat clar que les cèl·lules generatives no es veien afectades per accions o adaptacions del subjecte.

Només alguns biòlegs, molt pocs, entossudats per experiències que semblaven confirmar la teoria lamarckista, no es fiaven de les troballes de la genètica i encara la volien mantenir. Ja vam citar al capítol 22 l'austríac Paul Kammerer: Aquest biòleg el 1923 visitava els Estats Units d'Amèrica per revifar-hi el neolamarckisme de l'escola de Cope. No hi va tenir gaire èxit, si bé certament encara hi hagué algú que li va fer cas, almenys per un temps. Ell tornà a Europa i es trobà amb contradictors fortíssims que fins i tot l'acusaren d'haver falsificat el resultat de les seves experiències. L'home, segons sembla, va tenir una gran depressió. El cas és que posà fi a la seva vida el 1926 amb el suïcidi. I potser no havia falsificat res, però sí que podem dir que havia interpretat malament el que havia experimentat amb els gripaus i les salamandries. Amb Kammerer el neolamarckisme es pot dir que ja moria a Europa.

Però no del tot. Poc després a Rússia prendria una gran volada. Al país del tsar la teoria evolucionista no hi entrà fins a finals del segle xix per obra del botànic Klement Arkadievitx Timiriazev, nascut el 1848, professor de Moscou, que el 1898 publicà una biografia de Darwin amb l'exposició de la seva teoria. Com que Darwin admetia, si bé secundàriament, la transmissió dels

28 El neolamarckisme s'ensenya a la Unió Soviètica

caràcters adquirits, també Timiriazev hi cregué. I un altre botànic, Ivan Vladimirovitx Mitxurin (1855-1935), que es dedicava a l'horticultura, es fixà en aquesta idea més que no pas en la de la selecció natural, i, com que havia aconseguit millores en l'agricultura, mitjançant canvis ambientals provocats i fent selecció de plantes, va creure que nòmés ho podia explicar amb la teoria de l'herència dels caràcters adquirits i rebutjà la genètica de Mendel. I va tenir un continuador que es féu cèlebre:

Un protegit de Stalin

Es deia Trofim Denisovitx Lysenko o Lissenko (1898-1976). Va néixer a Karlovka (Ucraïna) i es graduà a l'escola d'horticultura de Poltava el 1921, i després a l'Institut d'Agricultura de Kíev el 1925. Les experiències de Mitxurin i les pròpies el portaren al convenciment que certs caràcters adquirits es poden heretar. I amb un llenguatge molt enèrgic, per no dir violent, declarà que ni Mendel, ni Weismann ni Morgan havien sabut interpretar els fets correctament i que la veritat es trobava en la teoria de Lamarck.

Començà a exposar això el 1929 en un treball presentat en un congrés nacional de Genètica a Leningrad (actualment Sant Petersburg). De fet, podia mostrar un èxit real que havia obtingut en la producció de cereals. El 1934 publicà un informe que defensava que l'experiència li havia demostrat que els factors ambientals tenien preeminència sobre la base genètica i que calia admetre-ho per damunt de cap altra explicació. El 1935, en col·laboració amb Present, publicà una obra extensa on exposava les seves idees. El seu sistema s'ano-

menà «genètica dialèctica». Coincidia amb la «dialèctica» marxista en certa manera. Això va fer que caigués en gràcia del dictador Stalin el qual es deixà enlluernar pels arguments de Lysenko. Membre de l'Acadèmia de Ciències Agrícoles des del 1935, va ser-ne nomenat president, i el 1940 director de l'Institut de Genètica, càrrec que mantingué fins al 1965. De fet el govern es fixava més en els resultats pràctics que no pas en la teoria i com que aquests eren bons Lysenko va rebre una protecció oficial absoluta. De fet, no ho podem passar per alt, Lysenko va aconseguir aclimatar plantes útils àdhuc en les regions polars i obtenir collites de determinats cereals a la primavera en comptes de a l'hivern i viceversa. Va ser guardonat quatre vegades amb el premi Stalin, set amb l'ordre de Lenin i una amb l'ordre de la Bandera roja, a més de rebre la distinció honorífica d'«heroi del treball». El que li fallava era la interpretació teòrica, neolamarckista, no la realització pràctica, però Stalin no ho sabia.

Els seus oponents, davant la protecció que rebia del govern, titllats de «genetistes occidentals» van haver d'emudir. Un dels més rellevants, Vavilov, va acabar els seus dies el 1942 deportat a un camp de concentració de Sibèria. I no va ser l'únic. D'una manera oficial en una reunió de l'Acadèmia de Ciències Agrícoles es va condemnar la «genètica occidental» i es va prohibir que s'ensenyés en els instituts d'investigació. Lysenko posava com autoritats que cal seguir Darwin, Timiriazev i Mitxurin. Però s'apartava de Darwin, donant més importància a l'herència i també en un altre punt: no sempre hi havia «lluita per la vida» sinó que deia que, al contrari, moltes vegades els éssers vius s'ajuden els uns als altres a

millorar, sobretot dins la mateixa espècie.

A partir del 1948, amb tancament absolut a tota influència exterior, el panorama biològic a l'URSS era totalment neolamarckista.

Però això no durà gaire

El 1953 es va morir Stalin. Després del parèntesi de Malenkov i Bulganin, el 1955 s'apoderava del poder Khrúixtxov i la cosa començà a canviar. Els científics van obtenir més llibertat i alguns biòlegs posaren al descobert els seus dubtes sobre la validesa de la genètica «dialèctica». Els atacs contra les idees de Lysenko que venien de diversos sectors van fer que el 1956 hagués d'abandonar la presidència de l'Acadèmia de les Ciències Agrícoles. De fet, els èxits pràctics ja havien perdut espectacularitat. Del 1956 al 1964 hi hagué una guerra freda entre lisenkistes i no lisenkistes. La teoria neolamarckista encara tenia seguidors. Als congressos internacionals de Genètica de Montréal i de l'Haia, els anys 1958 i 1963, els participants de la delegació soviètica encara eren dels partidaris de la genètica de Lysenko.

L'anècdota es pot donar per acabada el 1965. Era l'any del centenari de la publicació dels resultats de Mendel. Pertot arreu es van fer actes commemoratius i, és clar, a l'URSS també. I la genètica mendeliana hi fou rehabilitada del tot. Lysenko deixà el càrrec de director de l'Institut de Genètica. Acabà rendint-se a l'evidència i reconeixent que no era pas necessari recórrer a la teoria de l'herència dels caràcters adquirits per explicar el que havia aconseguit d'adaptar plantes a certs ambients i fer-ne millores. Va morir el 1976 a Kíev.

Cal advertir aquí que tan sols l'herència dels caràcters adquirits resultava exclosa per la ciència autèntica. No pas l'altra idea lamarckiana de la tendència de l'espècie a millorar, tant si s'entén en el sentit d'ortogènesi (capítol 23) com en el finalista. Això, cal dir-ho, restava en el camp de les possibilitats i continuarà tenint seguidors.

Pensadors cristians del segle XX (80)

Ignacio Ellacuría i el compromís social

UN INTEL·LECTUAL COMPROMÈS

Pocs intel·lectuals han estat tan compromesos com Ignacio Ellacuría (1930-1989). Va reflectir, al llarg de la seva vida, tot el que havia plasmat en els seus escrits i proposat en les seves classes. Però..., qui va ser aquest home d'acció?

Neix a Portugalete, província de Biscaia (Espanya). En la seva família aprèn a estimar l'esforç, la disciplina, l'austeritat i l'ordre. Cursa batxillerat amb els jesuïtes de Tudela (Navarra) i el 1947 ingressa al noviciat de la Companyia de Jesús a Loyola (Guipúscoa). A Quito (Equador) estudia Humanitats i Filosofia, i es llicencia el 1955.

Ja amb 25 anys exerceix de formador dels seminaristes diocesans al Seminari de Sant Josep de la Muntanya (San Salvador), durant tres anys. Es desplaça a Innsbruck (Àustria) a estudiar Teologia, on rep la influència de les tesis de Karl Rahner. Es doctora en Filosofia a Madrid el 1965, sota la direcció de Xavier Zubiri.

El 1967 comença la seva trajectòria com a professor universitari. S'incorpora com a professor a la Universitat Centreamericana d'El Salvador (UCA). Participa, com a teòleg, en la famosa Conferència de Medellín del 1969.

Entre el 1970 i el 1973 la Companyia el nomena responsable dels jesuïtes de la Província Centreamericana. El pare Ar-

«Igual que Crist, es va posar al costat del necessitat, del desheretat socialment»

rupe, general dels jesuïtes, confiava en les seves capacitats pedagògiques i en el seu pensament seriós i profund. Hi va haver una estreta afinitat entre tots dos al llarg de les seves vides. És nomenat rector de la UCA l'any 1979.

HOME DE PAU

La inestabilitat política d'El Salvador provoca que Ellacuría sigui desterrat diverses vegades del país rumb a Espanya. Aprofitarà els viatges a Europa per donar a conèixer la injusta situació social d'El Salvador.

El 1985, amb monsenyor Rivera y Damas, aconsegueix l'alliberament de la filla del president Duarte, segrestada per la guerrilla salvadorenca, i de vint-i-dos presos polítics més. Va lluitar, al llarg de la seva vida, per aconseguir una solució pacífica i justa al conflicte civil d'El Salvador.

La seva lluita es va aturar quan va ser assassinat per soldats salvadorenca del

«A partir de la constatació de la realitat i de l'obertura a diferents mons i opcions, Ellacuría es va preocupar sobretot pel sentit de la vida humana en un món tecnològicament avançat, pels problemes de la realitat i per la defensa i l'alliberament de les majories populars davant de múltiples formes de dominació»
(J. Mora Galiana).

Ignacio Ellacuría.

mateix Exèrcit Nacional, a la Universitat, juntament amb cinc companys i dues dones del servei domèstic. Va rebre el premi de la Fundació Comín, atorgat a la UCA d'El Salvador (1989).

D'entre els seus escrits destaquem: *Escritos filosóficos* (1956-1968); *Veinte años de historia en El Salvador. Escritos políticos* (1969-1989); *Filosofía de la realidad histórica; Teología política* (1973); *Tesis sobre posibilidad, necesidad y sentido de una Teología Latinoamericana* (1975); *Función liberadora de la Filosofía* (1985); *Centroamérica como problema* (1986).

NO ERA MARXISTA

N'hi ha que acusen Ellacuría de ser un teòleg de l'alliberament marxista. Això no és cert. Considera que el marxisme és «terriblement injust i fals en els seus mitjans i en els seus mètodes... Té, sobretot, la tràgica diferència de no permetre una vida humana i de no poder arribar a ser mai un ideal permanent i digne de la vida humana».

Evidentment, rere aquestes afirmacions, difícilment podem dir que Ignacio Ellacuría fos marxista. Com a teòleg, va predicar l'alliberament dels homes i dones de les estructures de pecat, que configuraven la societat salvadorenca del seu temps. Estructures que afavorien descaradament els rics, que cada dia eren més rics i sotmetien el poble, davant dels pobres, els indígenes i els sense sostre, que cada dia eren més miserables.

Igual que Crist, es va posar al costat del necessitat, del desheretat socialment. Promou un pensament alliberador i la praxi històrica. Aprendre la realitat i enfrontar-s'hi des de la lògica i l'esdeve-

nir històric, des del compromís personal, amb l'objectiu de transformar la mateixa realitat.

NOVA TEOLOGIA

La seva teologia de l'alliberament s'encarna en Crist i en l'anàlisi política i social de la societat salvadorenca, mitjançant el quefer universitari i la reflexió filosòfica. Ellacuría desitja alliberar en primer lloc la mateixa Teologia de l'imobilisme que la caracteritzava i projectar-la a la praxi històrica (cf. *Conversión de la Iglesia al Reino de Dios. Para anunciarlo y realizarlo en la historia*, 1984).

A més, la seva teologia de l'alliberament també tenia un caràcter integral. Pretenia alliberar l'home de la injustícia social, íntimament unit a les majories populars empobrides. Cercava un canvi històric en les persones.

El pilar de la seva teologia naixia del mateix Karl Rahner. Considerava que tota transcendentalitat de la persona té una història i tota revelació està sempre meditada pel món. El cristianisme viu en aquesta raó històrica, des de la fe i l'acció, contribuint al canvi social des de l'interi-

or de la mateixa Església i des de les grans necessitats populars d'alliberament de la vida quotidiana.

La seva teologia s'interrelaciona amb el compromís cristià. Aquest compromís neix de l'Evangeli i és per a tots els pobles. Presenta amb nitidesa el missatge revelador i alliberador de Jesucrist. És conscient que cal la pràctica evangèlica, la realització històrica del Regne de Déu, per transmetre eficaçment el missatge de Jesús.

Quan Ellacuría parla de Regne de Déu es refereix a aquesta presència dinàmica de Déu en la història de l'home, segons la realitat del Jesús històric i la vida del seu deixeble que opta preferentment pels pobres i pels marginats.

TEOLOGIA DE LA POLÍTICA

És una altra ramificació del pensament teològic d'Ellacuría. La teologia de l'alliberament no és tan sols una teologia de l'acció política, sinó la teologia del Regne. Aquesta teologia assumeix el compromís amb el poble, des de l'acció alliberadora de Jesús.

Un dels pilars d'aquesta teologia és l'esperança. Basada en la força de l'Esperit, la teologia de l'esperança, que emana de l'alliberament, transforma la història. Crea una nova consciència col·lectiva, força interior de la Humanitat, capaç de defensar en tot moment els drets humans, de repartir justament els béns de la terra i de potenciar el desenvolupament harmònic de tots els pobles, especialment dels subdesenvolupats o en vies de desenvolupament (cf. *Filosofía y política*, 1972).

Així, la fe cristiana no es converteix en opi social, sinó que es constitueix en principi d'alliberament. Un alliberament que integra tota la societat i tota la persona. Ellacuría ens convida a lluitar pels drets individuals i col·lectius, per defensar la Veritat de la història, per desmascarar les opressions dels governants injustos i per plantar cara als projectes polítics insolidaris. Des del cristianisme podem fer-hi molt, des de l'esperança cristiana, ho podem tot.

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista (stein@mixmail.com)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

RÀDIO ESTEL
FM 106.6

Informe-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

RÀDIO

Des de les 02.00 a les 6.30 hores, selecció de música instrumental.
Sant Rosari, a les 6.30 hores.
El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
Espurna d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
Informació general i d'Església, cada mitja hora.
Comentari de l'Evangeli, a les 7.30, 15.30 i 02.00 hores.
Pensament humà i cristià, cada hora.
Comentari creient sobre l'actualitat, a les 10.30 hores.
Àngelus cantat, a les 12.00 hores.

Dilluns

07.00-09.00 El Primer Cafè (informatiu i tertúlia)
09.00-10.00 Hora blaugrana (esports)
10.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Sin concesiones (esports)
14.30-15.00 Catalunya actualitat (informatiu)
15.00-18.00 Radiofórmula
18.00-20.00 La Plaça de l'Església (magazín)
20.00-21.30 Sin concesiones (esports)
21.30-23.00 Qui tingui oïdes (actualitat en clau cristiana i un informatiu general i d'Església durant la primera mitja hora)
23.00-00.00 Planeta Blau (medi ambient)
00.00-02.00 La gran diferència (selecció musical)

Dimarts

07.00-09.00 El Primer Cafè
09.00-10.00 Hora blaugrana
10.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Sin concesiones
14.30-15.00 Informatiu
15.00-18.00 Radiofórmula
18.00-20.00 La plaça de l'Església
20.00-21.30 Sin concesiones
21.30-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 Paraules d'amor (família)
00.00-02.00 La gran diferència

Dimecres

07.00-09.00 El Primer Cafè
09.00-10.00 Hora blaugrana
10.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Sin concesiones
14.30-15.00 Informatiu
15.00-18.00 Radiofórmula
18.00-20.00 La plaça de l'Església
20.00-21.30 Sin concesiones
21.30-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 Mar de claror (catequesi)
00.00-02.00 La gran diferència

Dijous

07.00-09.00 El Primer Cafè

09.00-10.00 Hora blaugrana
10.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Sin concesiones
14.30-15.00 Informatiu
15.00-18.00 Radiofórmula
18.00-20.00 La plaça de l'Església
20.00-21.30 Sin concesiones
21.30-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 A tota costa (submarinisme)
00.00-02.00 La gran diferència

Divendres

07.00-09.00 El Primer Cafè
09.00-10.00 Hora blaugrana
10.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Sin concesiones
14.30-15.00 Informatiu
15.00-18.00 Radiofórmula
18.00-19.00 La plaça de l'Església
19.00-20.00 Catalunya sense barreres (atenció a discapacitats)
20.00-21.30 Sin concesiones
21.30-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 Amb llum pròpia (personatges famosos)
00.00-02.00 La gran diferència

Dissabte

07.00-08.30 La gran diferència
08.30-09.00 Contes de la Fada Vetakika
09.00-10.00 Radiofórmula
10.00-11.00 Club de golf (esports)
11.00-12.00 Trotamundos (turisme rural)
12.00-13.00 Hora blaugrana
13.00-14.00 Línia oberta
14.00-17.00 Radiofórmula
17.00-18.00 Vaixells, trens i música country
18.00-19.00 En compàs de cine (cinema)
19.00-20.00 Els temps de la música (música clàssica)
20.00-00.00 Ressonans o futbol Sin concesiones
00.00-01.00 Radiofórmula
01.00-06.30 La gran diferència

Diumenge

07.00-08.30 La gran diferència
08.30-09.00 Contes de la Fada Vetakika
09.00-10.00 Tot sardana
10.00-12.00 Rutes per Catalunya (excursions)
12.00-13.30 Sirocco (ONG)
13.30-14.00 El Cafè Internacional
14.00-17.00 La gran diferència
17.00-18.00 Mar de claror
18.00-18.30 La Taula de l'Evangeli (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00 Avui és el dia del Senyor (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-21.00 Melodies de fe (música cristiana)
21.00-23.00 Ressonans o futbol Sin concesiones
23.00-23.30 Missatge en una ampolla (reflexions)
23.30-00.00 Moments a mitjanit (reflexió cristiana)
00.00-00.30 La cova del Country
00.30-01.00 Cova de Jazz
01.00-06.30 La gran diferència

106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat.
93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf ARQUEBISBAT DE BARCELONA

103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa BISBAT DE GIRONA

105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Cerdanya, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM Ràdio Principat: Andorra BISBAT D'URGELL

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

09.00-09.20 Informatiu matí + el Temps
09.30 Música Principat
14.00-14.15 Informatiu migdia + el Temps
20.00-20.30 Informatiu + el Temps + Música Principat
9.15, 14.15, 18.45 el Temps
9.00, 12.00, 15.00, 17.00 Butlletins horaris

Cada dia

06.45 Un bon motiu per viure
08.12, 10.45, 16.15 Agenda
12.45, 17.45 Recomanacions turístiques
00.00-02.00 Música Principat

Dilluns

20.30-21.00 Des del campanar

Dimarts

20.30-21.00 In Corpore Sano

Dimecres

20.30-21.00 El que més ens agrada

Dijous

20.30-21.00 Fruits de la terra

Divendres

20.30-21.00 La Taula de l'Evangeli

Dissabte

13.00-13.30 Església d'Urgell
13.30-14.00 In Corpore Sano

Diumenge

18.00-18.30 La Taula de l'Evangeli

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.05 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

TELEVISIÓ

2

Diumenge 9

08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
Programa dedicat a les manifestacions religioses de la comunitat musulmana, jueva i evangèlica.

09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 3)
«Índia, la rebel·lió de los «dalits»»
A l'Índia viuen els «dalits», la casta més baixa. Els germans del Sagrat Cor de Jesús i els Carmelites Descalços, amb ajuda de Mans Unides, han organitzat un projecte de desenvolupament integral per a dones i joves «dalits».

10.00 *Últimas preguntas*
«Leyes sobre Familia y Vida»
Avui ens centrem en els temes relacionats amb la família i la vida. Les lleis han d'equiparar la família amb altres relacions com les parelles de fet? Quina empara legal tenen els embrions congelats? Hi ha altres alternatives?

10.25 *Testimonio*
«Viveros llenos de vida»
Pedro Sánchez treballa a Càritas i és membre de la GOAC i dedica el seu temps a reinserir aquells que tenen menys oportunitats.

10.30 *Santa Misa*
Amb la participació del Cor Maria Auxiliadora de Mataró (Maresme), sota la direcció de Carme Rullo.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Dilluns 10

17.40 *Pueblo de Dios*
«Mil programas, mil presencias.»

TV 3

Diumenge 9

09.00 *Signes dels Temps*
«Desenvolupament, camí per a la pau.»
L'organització Mans Unides ha posat en marxa una nova campanya solidària sota el lema «El desenvolupament, camí per a la pau». Per presentar aquesta campanya, el programa entrevista Pilar Vila Sanjuan, religiosa de la companyia de Jesús i Maria i missionera al Pakistan. Altres temes:
—Comentari de l'actualitat, amb Jaume Reixach.
—Secció sobre la vida dels sants i santes, amb Jaume Aymar.
—Història de l'Església, amb Josep M. Ballarín.
—Comentari de l'Evangeli de diumenge.

(Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió la nit del diumenge al dilluns, a partir de les 02.00 h per TV3; el diumenge a les 10.55 h pel Canal TVC Internacional i pel Canal TVC Sat.

Divendres 7

20.30 *Creure avui*
Tema d'avui, una entrevista a Dolors Fernández, presidenta de Justícia i Pau del Maresme, sobre el tema «De què tenim por?», un espai editat per M. Elisa Mataró. Vídeos per comentar amb el director de cinema Josep Lluís Comerón, un espai preparat per Teresa Bruguera. Agenda coordinada per Montserrat Romaguera. Temps de reflexió per Joan Sabater, rector de la Mare de Déu de Montserrat, espai preparat per Dolors Fernández.
Programa presentat per Montserrat Romaguera i coordinat per Ramon Safont-Tria.
El programa repeteix l'emissió el dilluns a les 13.30 h.

Cada diumenge

12.00 *Paraula i vida*
Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach. (El programa repeteix l'emissió el diumenge a la tarda cada tres hores).
També s'emet pel Canal Reus TV a partir de les 11.55' (es repeteix cada dues hores).

Canal Berguedà de Televisió

Bona notícia, programa quinzenal que s'emet els dimecres a les 20.15h, el dissabte (migdia) i el diumenge (nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

FEBRER ÉS EL MES CONSAGRAT A LA PURIFICACIÓ DE LA MARE DE DÉU

Internet

• **CATEDRAL DE SEVILLA.**— La nova adreça de la catedral sevillana és www.catedralsevilla.org i ofereix recursos gràfics, visites virtuals, documentació artística, horaris, etc.

• **PAU.**— La pàgina web del Vaticà, www.vatican.va, ha creat una secció dedicada a la pau, amb textos d'ajuda.

Barcelona

• **EDUCACIÓ I SOLIDARITAT.**— El 6 de febrer, a les 21.00, tertúlia sobre *Los mineros, de Bolivia*. Casa de Cultura i Solidaritat Guillem Roviroso, c/ Jocs Florals, 126 - Barcelona, tel. 616 957 645.

• **ASSOCIACIÓ CULTURAL FAR.**— El 8 de febrer, a les 12.00, el professor Xavier Marín parlarà sobre *Relleu de la figura de Levinas al segle xx*. Lloc: Fundació Pere Tarrés, c/ Carolines, 10 - Barcelona.

• **CENTRE CULTURAL MARATA.**— El 9 de febrer, a les 10.00, concert de Jorge Orozco (guitarra) amb peces de Francisco Tárrega, Estanislao Marco, Roland Dyens, Francis Kleynjans i Carlo Domeniconi. Parròquia de Santa Coloma de Marata - les Franqueses del Vallès. Més informació: tel. i fax 938 493 104.

• **UNIÓ EUCARÍSTICA REPARADORA.**— Recés el 9 de febrer, a les 17.00: acollida, meditació, eucaristia. Casa de Missioners Eucarístiques de Natzeret, c/ Mare de Déu de la Salut, 26, baixos - Barcelona. Obert a tothom.

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Organitza el 10 de febrer, a les 17.00, una aula d'extensió universitària de la gent gran sobre *Creiem que és el Déu de Jesucrist Senyor* a càrrec d'Antoni Bentué (teòleg. Universitat Catòlica de Xile). Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701.

• **CONFERÈNCIA.**— El 10 de febrer, a les 19.30, Antoni Bentué, teòleg, parlarà sobre *Mort i recerques d'immortalitat*. C/ València, 244, 1r - Barcelona.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Per a homes i joves, a partir de 18 anys, del 10 al 15 de febrer. Casa Ntra. Sra. de Montserrat de Caldes Montbui, tel. i fax 938 654 496.

• **CATEQUESI D'ADULTS.**— La parròquia de la Bonanova organitza aquesta catequesi amb el tema general *En què creuen els qui creuen*, a càrrec d'Antoni Bentué, teòleg. L'11 de febrer, a les 21.30, sessió sobre *Que és constituïda per un sol baptisme per al perdó dels pecats*. Pl. Bonanova, 12 de Barcelona.

• **SANTA EULÀLIA.**— El 12 de febrer, a les 9.30, laudes; a les 18.30, vespres; a les 19.00, eucaristia a l'altar major i visita al sepulcre de la santa i cant dels goigs. Lloc: catedral basílica de Barcelona. El temple restarà obert tot el dia.

• **CEP.**— Mn. Agustí Viñas presenta Antoni Franco, que reflexionarà sobre *Els mitjans de comunicació al nostre país*. Serà el 12 de febrer, a les 11.00. Més informació i inscripcions: c/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona, tel. 933 174 858.

• **VIDA CREIXENT.**— El 13 de febrer, a les 17.00, reunió d'animadors sobre *Medios de comunicació*. C/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona.

• **CONCERT SOLIDARI.**— La Fundació Sardà Farriol promou el 13 de febrer, a les 21.00, un concert solidari per a la formació de nens i joves amb diabetis. El concert estarà protagonitzat pel pianista i compositor Albert Guinovart, amb peces de Beethoven, Kabalevsky, Rachmàinov i Guinovart. Més informació: tel. 934 513 676.

• **ATENEU BARCELONÈS.**— El 14 de febrer, a les 19.30, taula rodona sobre *Periodisme ambiental: informar o divulgar?*, al c/ Canuda, 6 - Barcelona, tel. 933 436 121, fax 933 171 525, a/e: ateneubarcelones@eresmas.com, web: www.ateneu-bcn.org

• **ISCREB.**— L'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona anuncia

que s'ha obert el termini de matrícula, fins al 14 de febrer, de la diplomatura i llicenciatura en Ciències Religioses. Més informació: c/ Diputació, 231 - Barcelona, tel. 934 541 963, a/e: secretaria@iscreb.org, web: www.iscreb.org

• **ESPAI VOCACIONAL.**— El Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231) organitza el 15 de febrer, d'11.00 a 13.00, un espai per ajudar a tot el qui ho desitgi a trobar quina és la voluntat de Déu a la seva vida.

• **PASTORAL DEL SORD.**— El 15 de febrer, a les 19.30, conferència per a joves sobre *Com els joves poden acceptar el nostre món?*, per Ferran Trullols (Provida). Interpretada amb llengua de signes. Parròquia de Santa Teresina de l'Infant Jesús, Via Augusta, 68 - Barcelona (entrada per c/ Sant Marc).

• **VI CICLE DE CORALS UNIVERSITÀRIES.**— El 15 de febrer, a les 21.00, concert del cor de la Universitat Pompeu Fabra, dirigit per Enric Azuaga. El cor també participarà a la missa de les 20.00 a la parròquia de Sant Ramon de Penyaforat.

• **COMUNITAT DE JESÚS.**— Organitza un recés obert a tothom del 15 al 16 de febrer sobre *L'herència espiritual de Carles de Foucauld* a càrrec de Josep L. Vázquez Borau. Més informació: tel. 932 130 486 (de 21.00 a 22.30).

• **MISSA DE LA FAMÍLIA I DE LA VIDA.**— Serà el 16 de febrer, a les 12.00, oficiada pel cardenal Ricard M. Carles a la catedral. Enguany es farà una menció especial a les famílies immigrants.

• **PREGÀRIA PER A JOVES.**— El Seminari del Poble de Déu organitza una pregària per a joves el 16 de febrer, a les 18.00. Més informació: tel. 932 077 159 i 934 574 554.

• **MUSEU NACIONAL D'ART DE CATALUNYA.**— El 16 de febrer i 2 de març, a les 12.30, concert del Quartet de Saxos. Més informació: tel. 936 220 376.

• **TEOLOGIA A DISTÀNCIA.**— Del 17 al 27 de febrer, període de matrícula per seguir els cursos de l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona sense

necessitat d'assistir a classe. Pla de treball personalitzat per als alumnes de la diòcesi de Barcelona i de les diòcesis de Catalunya i Balears. Més informació: c/ Diputació, 231 - Barcelona, de dilluns a dijous, de 19.00 a 21.00, tel. i fax 934 514 942, a/e: espiritual@wanadoo.es, web: arqbcn.org

• **SEMINARI MENOR.**— Organitza un recés del 21 al 22 de febrer per a tots els nois interessats en el Seminari. Més informació: a/e: seminarimenormontalegre@yahoo.es

• **RELIGIOSOS CAMILS.**— El Centre d'Humanització de la Salut dels religiosos camils organitza a Barcelona un curs sobre *Humanització de la assistència al enfermo. Humanizarse para humanizar* (amb col·laboració amb la FERS Catalunya), del 21 al 23 de febrer. Més informació: tel. 918 060 696.

• **JORNADES CATALANES DE PASTORAL VOCACIONAL.**— Els dies 1 i 2 de març tindran lloc aquestes jornades organitzades per les Delegacions de Pastoral Vocacional dels bisbats de la Tarraconense i la Vocalia de Pastoral Juvenil-Vocacional de la URC. Més informació: tel. 939 223 156, a/e: josepmvr@terra.es

• **CEVRE.**— Organitza el 15 de març una jornada de formació sobre *Hinduisme i diàleg interreligiós*, impartida per Xavier Melloni, s.j., i Francesc Torralba. Més informació: pl. Urquinaona, 11, 2n 2a - Barcelona, tel. 933 024 367, fax 924 123 882, a/e: cevre@infonegocio.com

• **XIX PREMI NARCÍS SAGUER.**— Fins al 31 de maig es poden lliurar els originals d'aquest premi de poesia. Més informació: tel. 938 679 125 i 938 679 162.

• **EXPOSICIÓ SOLEMNE DEL SANTÍSSIM.**— Tots els dilluns no festius, d'11.00 a 12.00: Rosari a les 11.30 i missa a les 12.00. Hi haurà confessors. Parròquia Mare de Déu de la Bonanova, Sants Gervasi i Protasi, pl. Bonanova, 12 - Barcelona.

• **CENTRE CRISTIÀ DELS UNIVERSITARIS.**— Vespres cada tarda, a les 19.30, de dilluns a divendres. Més informació: c/ Villarroel, 81, baixos - Barcelona, tel. 933 233 368.

LA DINASTIA ZHOU

周武王始誅紂
八百載最長久

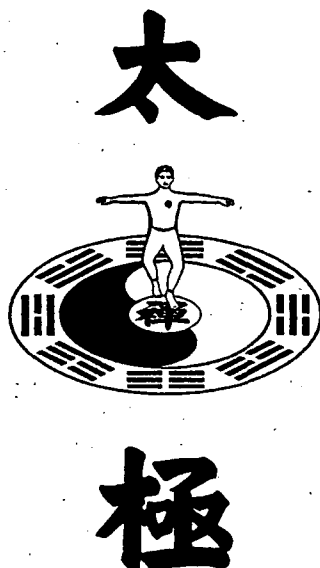
El rei Wu, després d'executar el rei Zhou, va establir la dinastia Zhou. Amb els seus 800 anys de durada és la més llarga de totes.

TERTÚLIES AMB PETER YANG

Entrada gratuïta el
dissabte 15 de febrer
a les 18.30 hores.

TAI - TXI ZEN CRISTIA

«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

MISSSES en favor de l'Església de l'Europa del'Est i del Tercer Món

Sabeu que milers de sacerdots de l'Església Missionera i de l'Europa de l'Est subsisteixen gràcies als estipendis de les Santes Misses que «Ajuda a l'Església Necessitada» fa arribar a aquests veritables deixebles de Crist d'avui dia?

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu
Fílial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
BSCH - CCC: 0049-1806-91-2110636317
E-mail: ain@ain-es.org / www.ain-es.org

«Podeu ajudar-los encarregant-los misses amb el mateix estipendi que a la seva diòcesi. Ells les celebraran amb molt de gust per les SEVES INTENCIONS»

* Vull que se celebrin..... MISSSES per les intencions següents:.....

* Envio..... € com a DONATIU

Nom i Cognoms:.....

Carrer i número:.....

C. Postal i Ciutat:.....

Els donatius a aquesta Associació són deduïbles a la Declaració de la Renda. CIF núm. Q-2800175 - H.

Des del carrer

L'escriptora barcelonina Carme Arnau, de 58 anys, va guanyar el mes de desembre passat el XIII Premi Joan Maragall, que concedeix la Fundació Joan Maragall amb una obra d'assaig sobre cristianisme i cultura. El títol del treball és «"Incerta glòria" de Joan Sales: compromís i escriptura», un relat que se centra en una de les novel·les catalanes més importants de postguerra. Carme Arnau es va presentar al certamen sota el pseudònim de «Glòria Estel».

Carme Arnau va guanyar el premi Joan Maragall amb «"Incerta glòria", de Joan Sales: compromís i escriptura»

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Notes d'un viatge (2)

«Per a mi, ensenyar-los higiene, ensenyar-los de tot, expressar-los l'amistat que sento per ells, demostrar-los que qualsevol pot ser amic de qualsevol, tot això, per a mi, és el cristianisme.» Són paraules de Baba Simon, un capellà camerunès, enamorat del seu poble kirdi, mort el 1975, que exhaurí literalment la seva vida en l'evangelització. En aquesta mateixa línia treballen els nostres missioners. Als pocs dies de ser al Camerun em va envair un sentiment que no sempre ens acompanya aquí: em sentia especialment joïós de l'Església, de la seva presència entre els més pobres, de la seva acció sòbria i eficaç.

L'obra social dels missioners és present, de manera notòria, en el camp de l'educació. A Blangua, per exemple, els capellans barcelonins tenen una escola infantil molt ben estructurada que vam visitar, aula per aula, d'una cinquantena d'alumnes cadascuna, totes en petits pavellons de planta baixa. Els mestres, molts lliurats a la seva tasca, són africans. N'estan fent una altra a Còfia, a tocar del llac del Txad. Allà, però, algunes classes són encara a l'aire lliure, a l'espera que s'acabin les obres de construcció. Cada aula els costa al voltant de 6.000 euros i, després, han de fer-se càrrec de totes les despeses de funcionament... Els nens

i nenes, val a dir-ho, són encantadors. Un matí, cap a les 7, que és l'hora d'anar a escola, me'ls mirava com arribaven a la missió. Uns pocs, més arregladets, acompanyats pels seus pares, amb bicicleta i fins i tot amb moto. La majoria, a peu. Bastants, mal vestits, corrent amb cara astorada... Eren molts, potser més de tres-cents. Jo pensava: això és realment important per al futur del país. Més tard vam anar al mercat del poble i se'm va aigualir una mica l'optimisme matinal: resulta que hi havia molts més nens corrent pels carrers que a l'escola. Sembla que l'índex d'escolarització no passa del 20%...

A la missió de Blangua també vam visitar amb deteniment una escola professional modesta, però modèlica. Una trentena de joves hi aprenen mecànica, electricitat, soldadura, informàtica i, encara, mecanografia. Fan esport, tenen una petita biblioteca i els agrada de dialogar —vam fer-ho amb ells— sobre el seu futur, el món actual, el progrés, la promoció dels pobles africans.

Encara en aquest àmbit de l'ensenyament és remarcable l'escola del bisbat de Maroua, especialment orientada a la formació agrícola. Una religiosa sud-americana, dominica de la Presentació, ens fa de guia. Al costat de les aules, compten amb una gran extensió de terreny dividit en petites parcel·les. Cada alumne n'és responsable d'una. Ha de cavar-la, sembrar-hi i regar-la amb l'aigua que treu del pou. Algunes parcel·les ja mostren la verdor de les cebes o del mill que apunten... Nois i noies feinegen, dinàmics, sota els arbres. Se'ls veu contents.

No vull deixar d'esmentar una altra realitat important: la Llar de Betlem, una residència per a nens discapacitats fundada i dirigida per un sacerdot italià que n'és l'ànima, el pare Tonino. En aquesta zona de l'Àfrica no hi ha serveis psiquiàtrics ni per a petits ni per a grans. És fàcil imaginar el que representa aquesta obra que acull centenars d'infants.

Realment, tot això és cristianisme, com deia Baba Simon.

«La fe és una conquesta difícil»

—Per què va escollir el treball de Joan Sales per realitzar la seva obra?

—Vaig escollir *Incerta glòria* de Joan Sales com a tema del meu treball perquè es tracta d'una novel·la de gran qualitat i originalitat que, exceptuant les valuoses aportacions de Joan Triadú, ha estat escassament estudiada.

—Quin motiu va portar-la a presentar-se a aquest premi?

—Vaig pensar a presentar-me al premi Joan Maragall perquè hi ha pocs premis d'assaig —i d'aquí la sensibilitat encomiàstica d'aquesta Fundació—, i, sobretot perquè en la novel·la de Sales, i també en l'itinerari vital de seu autor, destaca un component espiritual, catòlic, que hi és essencial.

—Breument, quina es la sinopsi d'*Incerta glòria*?

—Va ser un nom que se'm va acudir de sobte, d'una manera inconscient; però, ja que m'hi fa pensar ara, a la novel·la es parla sovint de la glòria, molt present ja al títol, primer en minúscula, després en majúscula; d'altra banda, a un dels personatges, Cruells, sacerdot, li agrada molt contemplar el cel i les estrelles, símbol de Déu. Devia estar molt immersa en la novel·la!

—Cristianisme i cultura al segle xx. Un binomi que ha tingut alts i baixos al llarg d'aquells anys, oi?

—Sí, ha tingut certament alts i baixos, però el cristianisme va assolir una gran influència a través de la novel·la catòlica, un tema escassament estudiat, que va comptar amb autors molt importants i traduïts, des de Dostoïevski —que segons Sales n'és el pare—, passant per Bernanos, Mauriac, Greene..., es tracta d'autors molt llegits.

—Com viu com a escriptora, justament, la fe?

—Potser resulta molt interessant parlar de la fe a *Incerta glòria* perquè és, lògicament, un tema central, semblantment al cas de Bernanos; la fe és un do diví i aquells personatges que en tenen escapen de l'angoixa, un sentiment molt característic de l'home del segle xx i, evidentment dels personatges d'aquesta novel·la clarament universal; per a d'altres personatges, però, la fe és una conquesta difícil i només s'hi arriba després d'una existència de patiments personals i col·lectius. Al final hi ha la resposta i l'angoixa desapareix, una resposta lligada a la comprensió dels designis divins.

—Vostè és doctora en Filologia ca-

talana per la UAB amb un estudi de Mercè Rodoreda. Però a més té altres obres publicades, i diversos premis.

—Tinc diverses obres publicades, sobretot centrades en la vida i l'obra de Mercè Rodoreda, una autora que Sales edità i amb la qual va mantenir una interessant correspondència, que m'ha estat de gran utilitat per al meu treball. Amb *Marginats i integrats en la novel·la catalana*, on em vaig centrar en l'obra de Soldevila, Trabal, Arbó i Llor, vaig rebre el premi de crítica de *Serra d'Or*; amb *Miralls màgics*, centrat en les últimes novel·les de Rodoreda, el premi Josep Vallverdú, per esmentar-ne els més importants.

—El seu treball com a escriptora continua. Ens podria avançar alguna cosa respecte de les seves properes obres?

—Deixant de banda treballs puntuals, d'encàrrec, m'interessaria molt estudiar els personatges en diverses novel·les catalanes importants, com un reflex de la imatge de l'home al segle xx, ara que tot just l'hem deixat enrere, però es tracta d'un estudi que requereix molt de temps i dedicació.

Josep Romero

El repte de la comunicació

En els països rics l'augment de la increença és un fenomen prou conegut que ha dut l'Església a plantejar-se la necessitat de fer sentir més la seva veu en el món contemporani. Per fer-ho possible s'ha optat encertadament per fer servir tots els mitjans d'informació que ofereix la nostra societat. Així, durant tot el pontificat de Joan Pau II hem pogut veure clarament com la presència catòlica als diversos mitjans de comunicació, ja sigui la televisió, la premsa o Internet, no ha fet més que créixer. Aquesta activitat, juntament amb el ressò de tot el programa de viatges del Papa, han fet que l'opinió de l'Església de Roma tingui el seu pes en el marc internacional.

L'ús que fa l'Església catòlica de mitjans propis de l'època és molt satisfactori. Però si el que es pretén és donar-se a conèixer entre els que no tenen fe, endinsar-se en l'esperit de l'època contemporània, l'ús de les noves tecnologies per si sol no assegura la comunicació. Sense oblidar mai que el contingut central és la Bona Nova de l'Evangeli, la qüestió és com comunicar-la específicament a la societat d'ara. Es tracta de plantejar-se quin és el missatge del món catòlic per al món contemporani. Un missatge que inclogui valors mundialment reconeguts i necessaris com el de la pau i la solidaritat, però que alhora no es quedi en un simple enunciat de plantejaments ètics, sinó que els superi. Només així l'Església tindrà un missatge propi, el referent de la societat contemporània.

Eduard Brufau

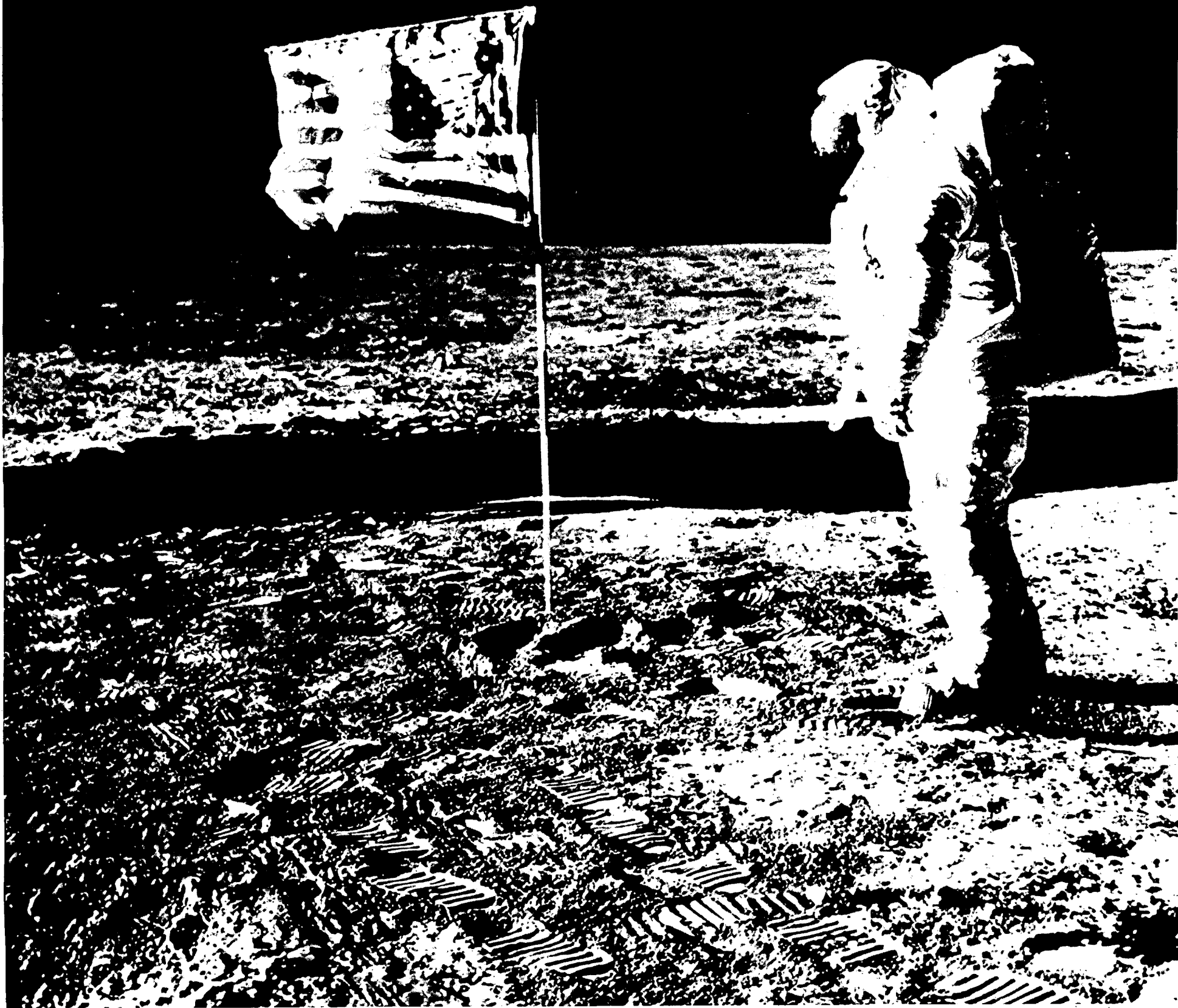
Rauxa

El món celebra l'arribada de l'home a la lluna.

1969

Mans Unides realitza el seu projecte número 100 per eradicar la fam, gràcies a tu.

Mans Unides
43 anys treballant per canviar el món

Amb el suport de:

*calxaterrassa Televisió de Catalunya

☎ 93 487 78 78

www.mansunides.org